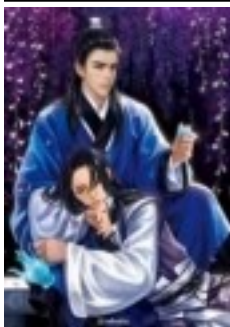

Hoa Miên Liễu Túc

Contents

Hoa Miên Liễu Túc	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	33
7. Chương 6	40
8. Chương 7	47
9. Chương 8	55
10. Chương 9	63
11. Chương 10	72
12. Chương 11: Vĩ Thanh	81
13. Chương 12: Đậu Hủ Bị Ăn Thế Nào	81
14. Chương 13: Ngày Kỷ Niệm	83

Hoa Miên Liễu Túc

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, giang hồ, xuyên không, HEEdit: Miêu XáBeta: Tiểu Đạn ĐạnTrong lòng ta luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mien-lieu-tuc>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Lạc Mai đao nghiêng nghiêng vung ra, ánh đao lóe sáng, tương giao cùng Lam Linh kiếm, dưới dương quang chiếu rọi, phát ra hào quang rực rỡ.

Dương quang? Tà nhân sát na đao kiếm phân ly đó nhìn về phía đông, quả nhiên trông thấy, ánh hoàng kim tỏa ra xuyên thấu tầng mây bàng bạc.

Nguyên lai ta và hắn đã đánh một ngày, trăng chỉ còn một vệt hình mờ nhạt, thái dương đã lên cao.

Mặt trời mọc trên Thái Sơn là thắng cảnh, ta cùng hắn luận võ ở nơi này hơn hai mươi năm, xem mặt trời lên không biết bao nhiêu lần, sớm đã quen với sương mây lượn lờ nhuộm tím sẫm quất hồng.

Thế nhưng mặt trời mọc hôm nay phá lệ tươi đẹp, cũng phá lệ kinh khiếp nhân tâm. Nhìn từ giữa Thái Sơn, sương mù dày đặc bao phủ quần sơn trắng xóa, chỉ thấy đất trời mênh mang, mà ta và hắn – hai kẻ đang tranh đấu, bất quá chỉ là lũ khách giữa muôn vạn chúng sinh này, cái gì bá tánh cái gì công lý, chính đạo là ai, còn tà giáo là ai?

Chậm rãi huy Lạc Mai đao, ngăn chặn công kích của hắn. Ta từng giao thủ với hắn quá nhiều lần, chiêu thức hai bên đã quen đến không thể quen hơn, dù nhắm mắt, cũng có thể hoàn mỹ triệt chiêu phá chiêu.

Hồi ức chảy qua trong đầu, từng cảnh từng cảnh vô cùng rõ nét. Những sự tình hồi hận, áy náy dồn dập hiện lên, ta điểm lại, bỗng một thân mồ hôi lạnh.

Quá khứ hơn năm mươi năm, giờ ngẫm đến tựa như cơn mộng. Ân oán vương mặc cùng hắn đã ba mươi năm, mà luận căn nguyên, chẳng qua cũng vì ta cả tin và hiểu lầm.

Đối lập nhiều năm như vậy, là vì cái gì? Hắn là tà đạo sao? Còn ta? Người người trong võ lâm đều gọi ta một tiếng “Liễu đại hiệp”, nhưng ta có chỗ nào được tính như hiệp nghĩa?

Thái dương rút cuộc thoát khỏi vòm mây, tia sáng cường liệt xua tan sương mù quanh người, ánh trên Lạc Mai đao.

Lam Linh kiếm đâm khoét tới, mũi kiếm theo sau điểm điểm, hướng thẳng vào ngực ta. Chiêu nhất kiếm xuyên tâm này hắn đã dùng rất nhiều lần, ta sớm hóa giải thuần thục.

Lạc Mai đao vung ngang đẩy ra, dọc theo thân kiếm hướng về phía trước.

Dương quang chiếu trên thân đao, sáng lóa mắt. Trong lòng đột nhiên sinh bãi hoải, thoáng chốc lan khắp toàn thân.

Ta mệt mỏi. Tranh đấu cùng hắn nhiều năm như vậy, ta mệt mỏi.

Trong óc suy tư hỗn loạn, động tác trên tay lại bất quá chỉ trong chớp mắt. Phút chốc đình trệ đó khiến ta không phòng bị đòn tiến công của hắn, Lam Linh kiếm xuyên vào giữa ngực.

Ta ngã ra sau, lồng ngực chỉ có chút đau đớn, tâm trí lại hết sức hỗn loạn, ý thức rối rắm, phiêu tán trong không trung.

Nhân sinh sầu nhiều vui ít, chỉ hy vọng nếu có kiếp sau, ta có thể bớt một chút ưu tư cùng trói buộc, sống tự tại một ít...

2. Chương 1-2

Ta tỉnh giấc. Ta chết rồi chăng? Nơi này là âm tào địa phủ?

Ý thức còn khốn khổ vật lộn, mọi thứ trước mắt vô cùng mờ mịt, đại khái là địa phủ đi, bất quá không phải đều bảo địa ngục tối như mực sao?

Chẳng lẽ thăng thiên? Ta vô thức vươn tay vò đầu: tuy nói ta cũng xem như đại hiệp, lão nhân gia sư phụ cũng là đạo sĩ, nhưng khả năng thành tiên không quá cao đi?

Không đúng! Tay làm sao nhúc nhích được? Hồn còn có tay ư?

Suy nghĩ này vụt qua, ta lập tức cảm nhận được đau nhức, bả vai như bị nứt ra, đau đến căn bản vô pháp di động.

Người chết làm sao còn thấy đau? Lẽ nào... ta chưa chết? Không có khả năng, một kiếm kia quả thực đâm giữa tim, cho dù rơi xuống sườn núi không chết, trước khi rơi cam đoan ta đã chết... Hơn nữa hiện tại ta đau vai chứ chẳng phải đau ngực, cho nên tuyệt đối không có khả năng chưa chết. Nỗ lực mở to mắt, miễn cưỡng thấy rõ ta đang ở trong một gian phòng, dưới thân mềm mại, chắc hẳn là giường.

Chẳng nhẽ ta đầu thai rồi? Thế nhưng đầu thai vì có gì vẫn còn ký ức? Trước khi đầu thai không phải nên uống canh Mạnh Bà sao? Sao ta không nhớ rõ ta có uống... Diêm Vương điện cũng không đi... Bất quá dường như từng nghe người ta nói, khi sinh ra vẫn mang theo ký ức của tiền kiếp, thẳng đến lúc biết nói, mới trở nên ngu muội, quên hết chuyện cũ trước kia. Gần sáu mươi rồi, lẽ nào còn phải làm tiểu hài một tuổi? Chuyện này cũng không khỏi quá bất hợp lý đi? Ta cố gắng nghĩ tới cảnh tượng ta bò qua bò lại trên đất, thế nào cũng tưởng tượng không ra.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nghe được tiếng mở cửa. Ta nỗ lực quay đầu nhìn về hướng cửa – nếu có thể hoạt động, ta nghĩ ta nhất định sẽ nhảy dựng lên, nếu cổ họng có thể phát ra thanh âm, ta chắc chắn sẽ hô to. Tương Huyền! Thật sự là Tương Huyền!

Không phải là đầu thai! Có đầu thai thế nào đi nữa, cũng không thể giống kiếp trước như đúc...

“Mộ Sinh, người tỉnh a, cảm giác ra sao?” Nghe đi, cả giọng nói cũng giống hệt nhau — Giọng nói..... Nàng nói cái gì? Nàng gọi tên ta? Sau khi thành hôn, nàng không còn gọi tên ta nữa, càng miễn bàn loại ngữ khí mang theo quan tâm như vậy... Nét mặt và ngữ khí này của nàng, tựa như thái độ trước khi gặp gỡ Hồng Ngạn Trúc, xem ta như người thân... Ta tỉ mỉ quan sát Tương Huyền, nàng vận một thân sam tử vàng nhạt, trên đầu búi hai búi trái đào, ta còn nhớ có một lần Cảnh đại thẩm búi kiểu tóc này cho Tiểu Yên, Tiểu Yên còn phát một trận hỏa, nói cái này đã quá lỗi thời. Tiểu Yên chỗ nào cũng khôn khéo, chỉ là thiên tính thích chưng diện giống hệt Tương Huyền. Dù có chết, Tương Huyền cũng không thể búi kiểu tóc lỗi thời này đi?

Trong lòng ta càng kỳ quái, mở miệng muốn hỏi, nhưng cuống họng cứ như bị hỏa thiêu, đau đến khó chịu, thanh âm phát ra đều là âm câm khàn khàn.

“Mộ Sinh người đừng miễn cưỡng nói chuyện, người trúng độc, Trần minh chủ vừa tìm Tô thần y giải độc cho người. Tô thần y nói, cuống họng của người bị độc thiêu đốt, chỉ ít phải ba bốn hôm mới nói được, nửa tháng sau may ra có thể hồi phục.” Tương Huyền nói với ta, còn vỗ vỗ ta tỏ ý an ủi, “Lần này người cứu ta, còn ngăn trở thế lực Độc Môn, lập công không nhỏ a. Môn chủ đặc biệt dành cho người một quý khách phòng trong tổng đàn Nhật Huy Bang nha. Hảo hảo dưỡng thương đi”

Trong đầu ta hỗn loạn một mảnh, hoàn toàn vô pháp lý giải nàng đang nói cái gì. Trúng độc, Tô thần y, Nhật Huy Bang... Giữa ý thức lộn lộn, như có linh quang lóe lên, ta hiểu ra vì sao hoàn cảnh này lại quen thuộc đến vậy — hơn ba mươi năm trước, ta đã từng cứu Tương Huyền mà động thủ với Độc Môn, kết quả trúng độc! Nơi cư trú, giải độc dưỡng thương khi ấy chính là tổng đàn Giang Lăng của Nhật Huy Bang... Ta ngoảnh đầu nhìn xung quanh, tuy là sự việc của nhiều năm trước, nhưng mấy tháng ở trong gian phòng này, mơ hồ còn có thể nhớ được bố trí bên trong. Quả nhiên bàn trà hồng trắc, giá treo tinh xảo bày vài vật trang trí bằng gốm bằng ngọc, trên tường là một bức họa hào hùng khí thế, đề Đoản Ca Hành của Tào Mạnh Đức. Sao lại thế? Rõ ràng đã qua hơn ba mươi năm, vì cái gì ta lại tái kiến chuyện này? Nếu như là mộng... mộng sẽ không biết đau đớn... Phải chăng người chết rồi sẽ đem cuộc đời nhắc lại lần nữa? Cũng không đúng a, nhắc lại một lần, không có lý do gì bắt đầu từ thời điểm này a... Mọi thứ xung quanh đều chân thực như vậy, chỉ có ta là giả. Hoặc giả, ta cũng là chân thực?

Tương Huyền ngồi một chốc rồi ly khai, ta nằm một mình trên giường, trong đầu mạch suy tư hỗn độn.

Thân thể đau đến khó mà di động, nhưng thử vận nội lực, nội tức dâng lên từ đan điền cũng chẳng hề cường liệt. Cảm thấy nhiều nhất cũng chỉ bằng một hai thành công lực so với bình thường, nội lực ta nhiều năm khổ luyện biến mất tám chín phần mười.

Bất quá trong trí nhớ, độc ta trúng lần đó dường như là Hỏa Chước? Triệu chứng tuy nghiêm trọng, nhưng độc không đặc biệt lợi hại, trái lại Tô thần y nọ thực sự là đồ hữu kỳ danh (hữu danh vô thực), làm ta chịu

khổ nhiều thêm mấy ngày. Về phần một đạo trên bả vai hoàn toàn không nghiêm trọng, thương tích ngoài da nhin một chút là xong.

Nội lực qua huyết Đại Trữ, lên đến Cách Du. Đem tất cả nội lực rót vào hai huyết đạo này, cảm giác nặng nề ở lồng ngực quả nhiên giảm ít nhiều, thân thể cứng đờ cũng dần dần dịu đi.

Đặc điểm lớn nhất của độc này chính là từ nội sinh ngoại, bên ngoài biểu hiện ra bệnh trạng hao tổn, vì vậy mọi người đều trị từ ngoài vào, kết quả chỉ có thể chữa triệu chứng, hao phí rất nhiều thời gian.

Độc được của Độc Môn xác thực không đồng nhất, chẳng qua ta học được phần lớn cách giải từ chỗ Hoa Vị Miên, bao gồm cả Hỏa Chước. Tuy nội lực không đủ, nhưng giải pháp đích thân Hoa môn chủ dạy tất nhiên cực kỳ hữu hiệu, cơ thể từ từ đã có thể cử động.

Nếu nội lực không yếu nhược thế này, tối đa nửa ngày ta khả dĩ đẩy hết độc ra. Bất quá, ngẫm lại năm đó ta vì thứ độc này nằm trên giường hơn nửa tháng, sau đó còn dây dưa đưa đưa một đoạn thời gian, tình huống bây giờ đã là không tệ.

Chỉ ít có thể làm ta ngồi dậy xuống đất, đi đến cạnh bàn. Nhật Huy Bang hiện tại là giang hồ đệ nhất đại bang, gia sản sung túc, gương đồng phản chiếu rất rõ khuôn mặt ta — khuôn mặt mà ta trông thấy vô số lần qua tấm gương mờ đục ở nhà mỗi khi chải đầu rửa mặt sáng sớm, hoặc khi nhìn qua trang phục đã chỉnh tề hay chưa.

Khuôn mặt trước mắt này xem như đoạn chính, mày rậm mắt to, hơi giống một nông phu nhà quê.

Hóa ra dáng dấp của ta hơn ba mươi năm trước là như vậy, rõ là thổ bào tử mới ra giang hồ, trừ cặp mắt, chỗ nào cũng ngớ ngẩn.

Khuôn mặt là của ta, hai mắt cũng là của ta. Thế nhưng khuôn mặt này cộng thêm cặp mắt này, lại không phải ta. Ta hơn hai mươi tuổi và ta hơn năm mươi tuổi, sao có thể nhập làm một?

Nhưng rốt cuộc ta là ai? Là mao đầu tiểu tử vừa ra giang hồ, hay Liễu Mộ Sinh Liễu đại hiệp gần sáu mươi? Nếu như là về trước, ký ức tình tường ba mươi mấy năm qua của ta là cái gì? Nếu là về sau, khuôn mặt trong gương kia lại là cái gì?

Chẳng hay Chu mộng làm hồ điệp? Hay hồ điệp mộng hóa thành Chu?*

(Chu ở đây là Trang Chu, một nhà triết học, văn học thời Chiến Quốc. Câu nói nổi tiếng trên diễn tả sự mơ hồ không thể phân biệt giữa ảo và thực, giữa sống và chết.)

Trong đầu chợt hiện lên những lời này, như khi nhìn thấy mặt trời mọc trên Thái Sơn, lóe sáng lóa mắt, chiếu vào cả lòng ta.

Là mộng thì sao, mà là thực thì sao? Hiểu ra thì sao, không hiểu ra thì sao? Thiếu niên thì sao, còn lão nhân thì thế nào?

Hiện tại ta đang sống tại đây, vậy đã đủ.

“Mộ Sinh, Tô thần y nói bây giờ ngươi có thể uống chút cháo, ta đút cho ngươi...” Theo sau giọng nói kích động, Tương Huyền xông vào, tay bưng một chén cháo.

Ta quay đầu, biểu tình của nàng đột biến, sững sờ nhìn ta. Chén trong tay rơi xuống, cháo bắn lên góc váy nàng.

Ta nhớ ra rồi, năm đó ta nằm trên giường dưỡng thương, sau đó Tương Huyền sẽ mang cơm bón cơm cho ta.

Lúc ấy ta hài lòng biết bao, quen nhau năm sáu năm, Tương Huyền chưa từng đối xử với ta tốt như thế. Ta khi đó tuy không dám hy vọng cao xa, đáy lòng vẫn len lén nghĩ, có lẽ ta xả thân tương trợ, rốt cuộc đã khiến nàng bắt đầu nhìn ta với cặp mắt khác.

Thật là hài tử khờ.

Si luyện ngày xưa trải qua năm tháng đằng đằng cùng sự thực tàn khốc, sớm đã hao mòn nhiều lắm. Khi đó ta cho rằng chỉ cần nàng cười, dù chết vì nàng cũng không quan hệ.

Còn hiện tại?

Nhìn nàng, lòng ta không gọn sóng. Bấy giờ nàng mới ra giang hồ, đang độ tuổi kiều diễm nhất, song ta hiểu sâu sắc, thêm vài năm nữa, hồng nhan này cũng thành xương khô mà thôi.

“Người... làm thế nào có thể xuống giường đi lại?” Tương Huyền trừng to mắt nhìn ta, hỏi.

Ta lại vừa nhớ ra, lúc này ta của nhiều năm trước hẳn nên nằm trên giường, ngoan ngoãn chờ nàng dứt cơn. Thế nhưng hiện tại, ta đứng trước bàn, cầm gương đồng tự soi.

Nhưng kinh hoàng chỉ trong nháy mắt.

Cho dù không giống thì sao? Ta đều đã là người chết, còn sợ cái chi? Tại sao ta phải làm như trước đây? Nếu không biết vì cái gì được sống lại một lần, vậy nên sống khác đi mới đúng.

Nghĩ đến đây, ta khẽ cười với Tương Huyền: “Ta mới thử vận nội lực, sau đó cảm thấy thân thể ổn rất nhiều...”

Ta bỗng nhiên im miệng, trong đầu xuất hiện một ý niệm khác làm ta kích động – Nếu quả thật sống lại lần nữa, phải chăng có thể cải chính rất nhiều lỗi lầm năm đó? Chuyện ta làm sai, lúc này, còn chưa phát sinh.

Phải, lúc này là..... năm Phong Thất, ta hai mươi bốn tuổi, sự phụ mất đã ba năm! Vinh thế bá của Thanh Phong kiếm phái cho ta mang Tương Huyền ra giang hồ trải nghiệm, chúng ta vừa đến Nhật Huy Bang Giang Lăng, Tương Huyền trở người non dạ, lúc ra ngoài du ngoạn tranh chấp với người ta, kết quả đối phương là người của Độc Môn, ta thay nàng chấn đao và độc dược.

Cho nên, hiện tại chưa phát sinh bất cứ chuyện gì, ta là tiểu tử ngốc khờ khạo lỗ mãng, ai cũng có thể đối ta gạt ta...

Ta tự cười chính mình. Rất lâu không có cảm giác hưng phấn như vậy, tựa hồ theo với sống lại, người cũng trẻ trung đi.

Ta, đã không phải ta khi ấy a!

Trong Nhật Huy Bang, chuyên biệt dành một góc làm y quán. Ta không đủ cấp bậc, không thể để Tô thần y tới chỗ của ta, vẫn là chậm chạp bước sang y quán. Tương Huyền cực kỳ thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi theo ta.

Thấy ta có thể xuống đất tự đi lại, Tô thần y trợn mắt há mồm, râu mép đều bị chính hán thổi bay lên: “Không phải ngươi trúng Hỏa Chúc sao? Thế nào có thể tự hoạt động được?”

Tất nhiên ta không thể nói ta biết cách giải độc, đành bảo rằng vô tình vận hành chân khí, đã thông hai huyết đạo, kết quả có thể động đây.

“Liều... Ách, Liều thiếu hiệp vô ý phát hiện phương pháp giải độc, thật sự tài tình a. Nếu độc dược Hỏa Chúc này vốn nên giải như thế, vậy độc của Độc Môn lão phu thực không đối phó nổi a...” Tô thần y tưởng tận gắng hỏi ta nữa buổi, lại kiểm tra mạch, cuối cùng chán nản ngồi xuống, “Cư nhiên là chân khí bị ngăn trở gây nên, khó trách độc này nan giải. Ai, bản thân độc môn thực lực đã mạnh, dùng độc còn tinh thông đến mức này...”

Độc Môn Độc Môn, nếu võ công xa xa cao hơn thuật dụng độc, không bằng gọi Võ Môn.

“Thần y, hôm nay chúng ta phát hiện phương pháp giải Hỏa Chúc, không phải hảo sự sao? Có gì ngại ử rử như vậy a?” Tương Huyền hỏi.

“Hỏa Chúc chỉ là một trong các tiểu độc Độc Môn thường dùng, trước đây ta vẫn cho rằng độc này là ngoại độc, chỉ có thể đả thương người ngoài da không thể vào bên trong... Thảo nào sau khi dưỡng thương những người nọ công lực đều lùi rất nhiều, ta còn tưởng là vấn đề riêng của bọn họ, ai!” Tô thần y than thở, “Một tiểu độc không chết người đã lợi hại thế này, thứ khác chẳng phải càng rắc rối?”

“Thần y không cần lo lắng.” Một thanh âm quen thuộc truyền vào tai ta, ta cả kinh, ngưng thần cảm giác, mới phát hiện có người đứng ngoài cửa, không rõ đã đứng đó bao lâu.

Tuy vẫn quán tính bảo trì cảnh giác, nhưng hiện tại công lực ta thật sự quá kém, năng lực nguyên bản có thể cảm nhận được cả sân viện, bây giờ đến cửa cũng khó khăn, hơn nữa người này võ công cao hơn ta hiện tại rất nhiều.

Thanh âm quen thuộc, khí tức quen thuộc.

Người nọ mở cửa vào phòng, thi lễ với Tô thần y, sau đó nói: “Độc vật Độc môn chủng loại không nhiều, huống hồ chưa hẳn loại nào cũng khó giải như vậy, thần y đã có thể nhìn ra một loại của họ, liền có thể nhìn ra càng nhiều. Hơn nữa vị Liễu thiếu hiệp này...” Hắn nhìn về phía ta, mỉm cười với ta, “Có thể đánh bừa đùng bừa giải khỏi độc này, đủ thấy phúc duyên thâm hậu, hoặc là còn có phát hiện khác không chừng.”

Hắn đang hoài nghi ta.

Bất quá cũng khó trách, kẻ tâm cơ thâm trầm như hắn, lại tin tưởng cái gì trùng hợp mới là kỳ quái.

Lúc này võ công của ta kém hẳn nhiều lắm, bất năng trực diện đối kháng hắn. Nếu khiến hắn có một điểm hoài nghi, về sau sẽ phiền toái bất tận.

Cố gắng hồi tưởng thần thái thời thiếu niên, tận lực ngốc ngốc cười: “Trúng độc thực rất đau nha, ta cũng không muốn trúng lần nữa a!”

“Liễu thiếu hiệp có hiệp nghĩa xả thân vì võ lâm, Hồng mỗ cảm tạ.” Hồng Ngạn Trúc cúi người nói với ta, chuyển mắt nhìn về phía Tương Huyền, “Vị cô nương này chính là Phòng sư muội Phòng Tương Huyền của Thanh Phong kiếm phái đi, tại hạ Hồng Ngạn Trúc đàn chủ Thanh Long Đàn Nhật Huy Bang.”

Tương Huyền nhìn Hồng Ngạn Trúc, người cơ hồ ngây dại. Thẳng đến lúc Hồng Ngạn Trúc nói với nàng, mới từ mộng tỉnh ra, đỏ mặt cúi đầu: “Hồng đàn chủ.”

Tuy địa điểm lần đầu gặp gỡ thay đổi, nhưng phản ứng ban đầu không chút biến hóa.

Ta quan sát Hồng Ngạn Trúc, kỳ thực tướng mạo hắn không tính tuyệt đỉnh xuất chúng, chỉ ít cùng Hoa Vị Miên so sánh có vẻ còn quá thô ráp. Mặc dù vậy, đối với Tương Huyền lần đầu rời Thanh Phong sơn mà nói, hắn là nam tử anh tuấn nhất mà bình sinh nàng gặp qua đi? Trẻ tuổi anh tuấn, vị cao quyền trọng, nho nhã lễ độ, hơn nữa tài văn tài võ đều nổi bật trong lớp tân “thiếu hiệp” đồng lứa, sư phụ lại là võ lâm minh chủ kiêm bang chủ Nhật Huy Bang Trần Hành Long...

Nhiều điều kiện như thế hợp lại, khó trách Tương Huyền chướng mắt ta – “vị hôn phu” đương thời của nàng, mà chọn hắn.

Ta tiến lên kéo Tương Huyền: “Tương Huyền, ta còn có chút khó chịu, chúng ta cáo từ trước thôi.”

Đồng thời dựa theo ký ức đem đồ ký biểu lộ ra, cho dù là kẻ thật thà, cũng biết nổi ghen khi nữ tử mình yêu sản sinh hứng thú với người khác. Biểu hiện của ta trước đây rất hồng, mà trong lòng từ lâu cũng đau đến mức không biết làm sao cho phải.

Đã cách một đời người.

“Mộ Sinh người về trước đi, ta nghe nói Hồng đàn chủ từng bằng thực lực của mười người đơn độc chống Âm Quỷ Môn, muốn hỏi hắn thêm một chút tình huống lúc đó.” Tương Huyền thần thái hào hứng, “Hồng đàn chủ chính là đại anh hùng mà, bây giờ gặp được, còn không mau hỏi thêm nhiều vấn đề?”

“Người hỏi đi, ta khó chịu, về phòng trước.” Làm bộ dạng tức giận, ta xoay người ly khai, sau đó phát hiện Tương Huyền không hề đuổi theo, liền quay đầu, ra về do dự.

Tương Huyền căn bản không để ý tới ta, mặt hưng phấn nhìn Hồng Ngạn Trúc. Ta âm thầm than một tiếng: đâu biết trước hết thấy thế nào? Ta có thể làm gì? Ta có thể ngăn cản cái gì?

Võ công của ta như vậy, có thể tự bảo vệ đã là vạn hạnh rồi.

Đầu tiên phải làm bản thân khỏe mạnh mới được. Về phần Tương Huyền... mệnh đã an bài, không nói hiện tại ta không còn một điểm cảm giác với nàng, cũng chẳng muốn tranh lấy phiền phức. Dù có tranh, cũng tranh không được.

Việc cấp bách là trở về phòng luyện công, xem xem thân thể này rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào.

.....

Kết quả thể trạng còn tệ hơn ta tưởng tượng.

Chân lực trong đan điền ít ỏi đã đành, kinh mạch hầu như tắc nghẽn, miễn cưỡng có thể lưu thông Tam Dương Tam Tiêu. Tính linh hoạt cực kém, phản ứng chậm, tối trọng yếu chính là tính cảnh giác cũng không có.

Sư phụ hẳn dạy dỗ ta thế nào, thực sự là... Trong trí nhớ võ công của ta không đến nỗi kém thế a, chẳng phải còn ra mặt mấy lần, tạo được chút danh tiếng đó sao?

— Ấu cũng bởi vì đương thời ta địa vị không cao, kiến thức cũng thiếu, đương nhiên phân biệt không ra trình độ thực của bản thân. Hơn nữa giữa những người cùng thế hệ, võ công ta khi đó hẳn cũng được xem là giỏi. Huống chi còn có ba chiêu cứu mạng...

Mất một buổi trưa, nhưng chân khí vận hành được hai Chu Thiên, hơi khai thông một ít kinh mạch. Nếu cùng cao thủ động thủ, bằng chiêu thức và kinh nghiệm của ta hẳn là có thể chống đỡ.

Cơ thể của ta, lại không phải là ta. Tuy nói ta đã sống qua nhiều năm, không đến mức cận kề sinh tử, nhưng ta ngày xưa còn có thể thoát khỏi những âm mưu sóng gió này, lẽ nào ta hiện tại không qua được?

Võ công trước kia kém vậy còn có thể sống được, hiện tại võ công kiến thức đều không như dĩ vãng, quan trọng nhất chính là ta biết rõ tính toán của mỗi người — chẳng có thứ gì đủ để tính được thời gian, tâm cơ càng thâm, bao giờ cũng có mưu đồ. Không có quỷ kế nào che giấu hơn ba mươi năm mà chưa phát tác.

Đột nhiên nhớ tới một việc, ta sờ vào ngực áo, quả nhiên chạm đến nửa miếng ngọc đôi sư phụ cho ta. Tuy nhiều năm không nắm trong tay, nhưng cảm giác khi cầm nó vẫn quen thuộc như cũ, đến nỗi ta có phần không nỡ hạ thủ.

Võ công của ta không đủ để giữ gìn nó, vẫn là... hạ thủ thôi!

“Rắc” một tiếng, miếng ngọc nện vào lưỡi đao, ngọc chất thanh thúy, hiển nhiên lập tức vỡ vụn tung tóe. Những hoa văn phức tạp trên bề mặt cũng biến thành mảnh vụn. Ta chưa yên tâm, đem ngọc đập nát bấy mới ngừng tay.

Bấy giờ ta chưa có được Lạc Mai đao, trong tay chỉ là một thanh đao thép thông thường, dùng cực kỳ bất tiện. Tính toán thời gian hiện tại, ta thở dài, trở lại giường ngoan ngoãn nằm xuống – Do chân khí không đủ, độc giải cũng không triệt để, cần vận công song song tịnh dưỡng mới được.

Ta nghỉ ngơi đại khái bốn năm ngày, mấy ngày nay Hồng Ngạn Trúc đến thăm vài lần, chẳng qua là nói gần nói xa. Hẳn có gian trá bao nhiêu cũng không biết ta đã hoàn toàn hiểu hẳn, đương nhiên chẳng tra ra cái gì. Hơn nữa chắc hẳn đã thăm dò nội tình của ta từ miệng Tương Huyền, sẽ không cảnh giác nữa. Trái lại mỗi lần ta giả chính trực vờ đổ kỵ rất vất vả, nhưng chịu thôi, tình thế mạnh hơn người.

Mà trong mấy ngày này, trên giang hồ xảy ra biến hóa.

Tương Huyền hạ sơn lang bạt, lý do trực tiếp là Độc Môn nguy hại giang hồ. Độc Môn dĩ độc vi danh, tất nhiên bị nhân sĩ chính đạo khinh thường. Độc Môn xưa nay không đường hoàng, nhưng vẫn cùng chính đạo yên ổn vô sự. Thế nhưng từ đầu năm nay, Độc Môn bắt đầu phát triển dị thường, có người nói môn chủ Độc Môn đương nhiệm Nhan Túc Kiếm trường kỳ ngâm tẩm trong độc vật, thân thể đã đến cực hạn, muốn truyền ngôi chờ chết. Có khả năng kế thừa vị trí của hắn, bao gồm vài tên đồ đệ và con trai độc nhất.

Chuyện này nhẽ ra không có gì, chuyển giao thế lực trong môn phái vốn là thường tình, sẽ không ai quan tâm. Nhưng bất chợt thoáng chốc, đệ tử Độc Môn trên giang hồ tăng lên, đả thương không ít người. Hơn nữa môn đồ Độc Môn tựa hồ nhắm vào Nhật Huy Bang, người bị thương chủ yếu đều là đệ tử Nhật Huy.

Nhật Huy Bang cũng không phải dễ đối phó, hảo thủ trong bang bắt được vài tên Độc Môn, sau khi thẩm vấn biết được nguyên lai điều kiện truyền ngôi của Nhan Túc Kiếm là giết chết bang chủ Nhật Huy Bang. Bang chủ Nhật Huy Bang chính là võ lâm minh chủ, mệnh lệnh của Độc Môn gây nên sóng to gió lớn, các bang các phái phân nhau cử người đến ủng hộ minh chủ, nhất thời tổng đàn Nhật Huy Bang chật kín người.

Độc Môn ở trong tối, Nhật Huy Bang tại ngoài sáng, vì vậy Nhật Huy Bang có phần trối chân trối tay – biết rõ địch nhân bên cạnh cũng bất năng đao thật thương thật đối kháng, quả thực làm người ta buồn bực. Võ lâm nhân sĩ tới tương trợ tuần tra khắp nơi, thấy người tình nghi là đệ tử Độc Môn liền kiểm soát. Trong đó đương nhiên có không ít hiểu lầm, những cũng có khi bắt đúng, tỷ như hai kẻ không biết trời cao đất rộng Tương Huyền và ta bấy giờ.

Ta liều mạng trúng độc thụ thương, cuối cùng chúng ta túm được đệ tử Độc Môn nọ đem về, Nhật Huy Bang thăm vấn hẩn. Vốn dĩ thăm vấn này là bí mật tiến hành, những chẳng rõ vì sao để lộ phong thanh, hiện tại giang hồ đều biết, mục đích của môn chủ Độc Môn một là để con trai độc nhất của hẩn lập công đương danh, hai là... Võ lâm lệnh trong tay Trần minh chủ.

Võ lâm lệnh mấy đời tương truyền, vốn là một tấm lệnh bài bình thường, đặc thù duy nhất chính là chất gỗ phi kim phi ngọc của nó. Nhưng tin tức Độc Môn đang lan truyền là, tấm lệnh bài này mang máu chốt giải khai Hạo Kiếp Phổ.

Hạo Kiếp Phổ là kết quả của một trường hạo kiếp (đại nạn) giang hồ cách đây mấy trăm năm, người giang hồ truyền tai nhau, bên trong ghi chép tuyệt học cao nhất của giang hồ đương thời. Song mấy trăm năm qua, chưa bao giờ thấy nó xuất hiện. Chỉ còn câu “Hạo Kiếp Phổ xuất hạo kiếp sinh” lưu truyền đến nay.

Sau khi biết được tin tức này, vô số giang hồ nhân sĩ tuôn vào Giang Lăng. Ngoài mặt nói lên tiếng ủng hộ minh chủ đánh đổ Độc Môn, thực tế dụng tâm kia đã quá rõ ràng.

Quả nhiên hạo kiếp tái sinh. Cũng như “tiền kiếp”, không chút cải biến.

Bất quá Hạo Kiếp Phổ, bọn họ sẽ không bao giờ có thể tìm ra. Bởi vì mảnh ngọc liên hệ đến nơi cất giữ nó, một phần ba đã bị ta phá hủy. Đương nhiên trong lòng ta còn ghi nhớ, nhưng không ai trong bọn họ biết được.

Dù sao võ công bên trong ta đều luyện qua, hiện tại chỉ cần làm thân thể này quen với công pháp đó.

Mình tranh ám đấu này, ta vô lực quản. Giang hồ là vậy, một quyển bí tịch võ lâm truyền thuyết, đủ để khiến toàn võ lâm sôi trào. Hơn nữa ta biết, Hạo Kiếp Phổ không phải giả, uy lực trong đó càng khả dĩ biến một tiểu tử ngốc võ công bình thường thành võ lâm chí tôn.

Khoảng thời gian này, Tương Huyền vẫn theo Hồng Ngạn Trúc bận trước bận sau, chiêu đãi võ lâm nhân sĩ tới tổng đàn. Ta đi ngang qua trông thấy một hai lần, có một lần cư nhiên còn gặp được Trần Hành Long.

“Người là đồ đệ của Ngụy Nhiên đạo trưởng?” Trần Hành Long nhìn ta, hỏi.

Ta hiển nhiên tiến lên hành lễ: “Ngụy Nhiên đạo trưởng chính là gia sư.”

“Dạy dỗ nên một đồ đệ tốt như thế, cho dù dưới cữu tuyền Ngụy Nhiên đạo trưởng cũng sẽ rất hài lòng.” Trần Hành Long quan sát ta trên dưới một phen, mỉm cười nói, “Chân khí trầm mà bất lộ, thận thủy đầy mà không thiếu, trong lứa thanh niên, người hẩn là xếp bậc trên... Giang hồ hôm nay, đã là thiên hạ của thanh niên các người rồi.”

Ta chột cả kinh: dù ta cố ý che giấu võ công bản thân, nhưng công lực ta lúc này thực sự quá thấp, căn bản không thể tự nhiên thu phát. Giấu được Hồng Ngạn Trúc, nhưng muốn giấu Trần minh chủ võ công đại thành trước mặt, chỉ có nằm mơ.

“Sư phụ nói ta tư chất ngu dốt, ngoại công luyện không tốt, chỉ có thể tu luyện nội lực.” Vội vã bổ sung, xem có thể biện bạch được bao nhiêu, “Sau khi sư phụ mất, Khôn Kính sư thái cho ta và Tương Huyền cùng nhau luyện võ, chính vì hy vọng ta có thể học chiêu thức của Tương Huyền.”

Trần Hành Long nghe xong gật đầu, chỉ điểm cho ta một ít chi tiết trong võ học, sau đó ly khai. Hẩn vừa đi, một đám thiếu niên mới ra giang hồ liền bao vây ta, bảy miệng tám lưỡi hỏi ta Trần minh chủ nói cái gì, hãm mộ ta vận khí tốt.

Trong bụng ta phiền, miễn cưỡng ứng phó bọn họ.

Xem ra tạm thời nội công không thể luyện sâu, nếu võ công có tiến bộ quá nổi bật, nhất định bị hoài nghi. Ngược lại thân thể có thể huấn luyện, loại chuyện đả thông mạch lạc, chỉ cần không bắt mạch sẽ không nhìn

ra, cũng chẳng thành vấn đề.

Chỉ là nếu nội lực yếu, rất nhiều chiêu thức sẽ không thi triển được, điều chỉnh kinh mạch cũng rắc rối. Việc ở đây cứ hết lần này đến lần khác giữ chân ta không thể rời đi, bằng không tìm một địa phương bí mật ẩn thân suốt một hai năm, chỉ ít có thể khôi phục tình trạng của ta thời trung niên, mà khối thanh niên thân thể này so với trung niên càng hão.

Thế nhưng ngẫm lại những sự việc “tương tự” xảy ra mấy ngày nay, nếu ta đi, e rằng sẽ hối tiếc cả đời. Về phần võ công, dù sao hiện tại địa vị không cao, võ công cũng không tất yếu quá xuất sắc.

Hồng Ngạn Trúc đến bắt chuyện vài câu với ta, ta hướng hần biểu đạt lòng sùng kính đối với Trần Hành Long, đồng thời thật vui mừng vì Trần Hành Long chịu nói chuyện với loại tiểu nhân vật như ta. Hần cười gật đầu, chuyển đề tài khác, hỏi ta có nguyện ý gia nhập Nhật Huy Bang.

Ta lấy lý do cùng Tương Huyền có hôn ước từ chối hần, hần tiếc nuối nói vài câu, đáy mắt thoáng lóe lên một tia trào phúng.

Thấy tia trào phúng kia, ta mới chính thức yên tâm. Nhưng song song, lòng cũng trầm xuống: Tương Huyền hần đã hoàn toàn đứng về phía hần.

Ta biết rõ kết cục của Tương Huyền, cũng biết rõ ta không thể ngăn cản, chỉ đành trợ mắt nhìn chuyện ân hận tương tự phát sinh lần thứ hai.....

— Biết đâu ta có thể thì sao?

Dù ta không thể cải biến si tình Tương Huyền dành cho Hồng Ngạn Trúc, ít nhất ta khả dĩ thay đổi kết cục đi? Tối thiểu của tối thiểu, lần này ta sẽ không lấy Tương Huyền, có lẽ nàng sẽ không phải chết chẳng?

Chỉ ít ta phải thử một phen, thất bại cùng lắm là chết, dù sao mệnh ấy cũng định rồi.

Ta nghĩ hết mọi phương pháp chia rẽ hai người, vốn mang danh là vị hôn phu, hành động như thế cũng rất bình thường. Đáng tiếc chuyện ái tình, bình sinh ta chỉ trải một lần, vẫn là luyện ái đơn phương. Nếu ta biết cách chia lìa bọn họ, năm xưa Tương Huyền cũng sẽ không chọn Hồng Ngạn Trúc.

Hồng Ngạn Trúc phụ trách rất nhiều việc, mỗi ngày bận rộn không ngớt, Tương Huyền cũng bận rộn theo hần. Cả ta nếu đã tới trợ giúp, tất nhiên cũng chẳng thể nhàn rồi, cùng nhân sĩ võ lâm khác tuần tra khắp Giang Lăng.

Tính tính thời gian, dường như sắp đến ngày lần đầu gặp Hoa Vị Miên. Bất quá ngày cụ thể ta có điểm không nhớ rõ, may mắn những việc ta kinh lịch tuy có cải biến nho nhỏ, tổng thể mà nói vẫn tương đồng. Mỗi khi sự tình mơ hồ trong ký ức phát sinh, ta đều bắt chợt nhớ ra: phải, ta từng trải qua chuyện này!

Cho nên chỉ cần dựa theo tự nhiên an bài, ta liền có thể thấy hần.

Nhớ ngờ ngờ là giữa tháng, ngược lại địa điểm ta vẫn nhớ tương đối rõ ràng, là bên bờ một con sông nhỏ cách tổng đàn Nhật Huy Bang hơn năm mươi dặm. Do đó mấy ngày nay tuần tra, mỗi lúc tới gần con sông đó, ta đều đặc biệt chú ý, để tránh bỏ lỡ.

Bây giờ đang mùa hạ, bờ sông tuy không đến nỗi ẩm ướt, nhưng muỗi sinh sôi rất nhiều trong các bụi cỏ dại. Nhân sĩ võ lâm không sợ nóng lạnh, lại chẳng tránh khỏi muỗi. Bọn họ tìm kiếm người khả nghi chứ không tới chịu khổ muỗi đốt, vì vậy càng vào sâu, phần lớn người đều tản ra, chỉ còn mình ta vòng tới vòng lui.

Còn nhớ lần đầu gặp Hoa Vị Miên, hần đang đánh người. Đối phương đã cầu gia gia kêu nãi nãi, hần vẫn không dừng tay. Khi đó ta tràn ngập hiệp nghĩa, không hỏi đầu đuôi liền nhảy ra, động thủ cùng hần.

Võ công ta năm đó kém hần xa, không đủ lực chống đỡ hần. Bất quá hần cũng không dồn ép quá lợi hại, trái lại tựa như cùng ta đùa chơi. Khi ấy ta là mao đầu tiểu tử, bị hần đùa đến nóng nảy, bất phân nặng nhẹ liều mạng với hần. Kết quả hần bị ta ngăn cản, còn kẻ bị hần đánh nhân cơ hội trốn mất.

“Tiểu tử thôi người, đâm tặc kia là gì của người, tại sao người bao che hần?” Hoa Vị Miên không đuổi theo kẻ nọ, đánh ngã ta, sau đó quyền đâm cước đá, mở miệng mắng chửi.

“Dâm tặc?” Khi đó ta há mồm cứng lưỡi, “Người kia... là hái hoa tặc?”

“Thừa lời!” Hoa Vị Miên trừng ta, lại đánh ta một trận, “Hắn cư nhiên dám mưu đồ quấy rối ta! Tiểu gia không đánh chết hắn sẽ không họ Hoa!”

Hiện tại ta nhẹ nhàng mỉm cười, dù cách ba mươi mấy năm cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng ngu xuẩn của ta trước đây, cùng lời nói ngớ ngẩn xuất khẩu: “Hắn mưu đồ quấy rối người? Lẽ nào người là nữ phần nam trang?”

Khi đó tuổi trẻ a, thậm chí chẳng biết nam tử nghiêng lệ, có đôi khi cuốn hút ong bướm còn nhiều hơn so với nữ tử mỹ lệ.

Đặc biệt là dung mạo như Hoa Vị Miên... Nam sinh nữ tướng không phải chuyện tốt, hắn suốt đời chưa thú thê, có lẽ cũng vì không có nữ tử nào có thể chịu được chuyện trượng phu còn mỹ lệ hơn mình.

Ta nghĩ, dường như người ta già đi tư tưởng liền phá lệ vẫn vợ, có thể từ một việc nghĩ tới một việc khác hoàn toàn không liên quan. Đại khái đối với lão nhân mà nói, ngày của quá khứ đặc sắc hơn hiện tại rất nhiều. Thế nhưng một người trẻ tuổi cả ngày tưởng đông tưởng tây, lại có chút kỳ quái — Ta thậm chí bị mọi người đặt biệt hiệu “Đầu gỗ”, chính vì ta thường như lạc vào cõi thần tiên không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hậu quả của vừa đi vừa nghĩ là không chú ý dưới chân, bờ sông vốn đầy cỏ dại bụi gai, làm gì có đường đi. Ta vừa phân thần, bị một hòn cuội bằng nắm tay vướng chân, ngã chúi về phía trước.

Tuy chẳng phải mỹ nam tử, cũng không thể để mặc bụi gai cắt rách mặt ta. Chân khí lập tức lưu chuyển, dồn xuống đan điền, hai tay vung ra sau, mũi chân nhẹ chấm đất, từ bụi gai nhảy ra ngoài.

“Khá lắm dâm tặc người, thật to gan!” Đột nhiên một trận gió quét qua bên người, ta nghe thấy tiếng quát giận dữ, vùng cổ căng thẳng, đã bị người bóp chặt. Người kia thoáng phát lực, nương theo thế tránh ngã bật dậy của ta, ném ta ra xa mấy trượng. Ta nằm úp sấp trên đất, hai tay chỉ kịp bảo vệ diện mạo, nhất thời bị ngã thất điên bát đảo, trước mắt kim quang nhấp nháy.

Tuy trong lòng biết phải mau chóng đứng dậy đánh trả, nhưng thân thể này căn bản không nghe sai sử, sao cũng nhắc không dậy. Đúng lúc này, người phía sau đã đuổi đến, xông vào ta quyền đấm cước đá, một bên còn mắng chửi không ngừng.

Ta nghe hắn mắng đều là cái gì dâm tặc dâm tặc, bụng bực tức, thầm nghĩ dù ta hái hoa cũng không hái tới thân nam nhân người nha. Trong lòng nóng giận, chân khí vận chuyển liền thông thuận rất nhiều, miễn cưỡng vận đủ chân khí, xoay người tránh thoát, “Cả mặt người ta còn chưa thấy qua, có gì để dâm tặc chứ, người cho người là thiên tiên a —”

Một câu vừa thốt ra, thấy đến người đối diện, chân khí của ta bỗng nhiên tiết mất. Thân người đang bật lên giữa không trung vô lực thăng bằng, lại nặng nề rơi xuống.

Trước mắt là một gã thiếu niên, niên kỷ trên dưới hai mươi, thân trên trần trụi, hạ thân cũng chỉ mặc qua loa một cái quần, mái tóc dài ướt sũng, giọt nước lóng lánh lẫn theo mấy lọn tóc đen nhánh, nhỏ xuống da thịt như bạch ngọc.

Môi đỏ mào ngài, một đôi mắt đen láy như điểm sơn. Người này không phải Hoa Vị Miên, thì là ai?

3. Chương 2

Trong nháy mắt ta như gặp ảo giác, ngỡ rằng ta và hắn chỉ vừa từ Thái Sơn xuống, lần này vẫn bắt phân thắng bại. Cả hai hầu như không còn thế lực, bèn dìu nhau hạ sơn. Thuộc hạ của hắn và bằng hữu của ta, còn có Tiểu Yên cùng vây quanh, mang chúng ta quay về doanh trại của mình, rồi mỗi bên tự xuống núi.

Chúng ta là địch nhân, lại là địch nhân không giống với địch nhân.

Trong đầu tái hiện thật nhiều “ngày trước”, ta si ngốc hơn nửa buổi, mãi đến khi đau đớn sau lưng lan tràn mới sực tỉnh. May mà trong lúc ta ngây ngẩn, Hoa Vị Miên cũng không tiếp tục động thủ, bằng không phỏng chừng hôm nay chẳng về nổi Nhật Huy Bang.

Lấy lại tinh thần, trông thấy trước mặt chính là tảng ngực của Hoa Vị Miên, ta bị lóa mắt một cái, mới nhìn đến mặt hắn.

Biểu tình của hắn có vài phần kỳ quái, khi ta sững sốt, hắn đã khôi phục bình thường, cất tiếng hỏi ta: “Người không phải là đồng bọn của đám tặc ban này?”

Ách? Lẽ nào ta đến chậm, đám tặc kia đã chạy mất?

Bất quá còn nhớ ngày xưa khi nhìn thấy Hoa Vị Miên, hắn cũng không có tấm a?

... Chẳng qua bản thân gia hỏa này có điểm khiết phích, sau khi đánh đuổi đám tặc, để xóa mùi của đối phương trên người đặc biệt chạy đi tắm rửa, cũng là rất bình thường.

Xem ra hành động của ta ít nhiều vẫn có sai lệch, may mà cuối cùng cũng gặp được người.

Chịu đựng toàn thân đau đớn, ta ngồi dậy: “Đám tặc? Đám tặc nào?”

Hoa Vị Miên liếc nhìn ta, sau đó trên dưới quan sát ta một hồi: “Nhìn bộ dạng ngốc của ngươi cũng không giống đám tặc, nhân rồi không việc làm chạy tới đây làm gì? Chặt bụi gai làm củi đốt?”

Thật hoài niệm cái miệng thối của hắn, dường như sau khi trở thành địch nhân, liền rất ít nghe được hắn nói như thế.

“Ta tuần tra an toàn của vùng này, tìm kiếm người khả nghi.” Nói xong mới nhớ đến, trong ký ức hình như cũng nói như vậy, xem ra ta càng ngày càng hòa nhập với tuổi tác và tính cách hiện tại, “Chứ không phải cái gì đám tặc, cũng chẳng phải nhân rồi không có việc làm!”

“Tuần tra?” Hoa Vị Miên nhìn xung quanh, “Đến loại địa phương này tuần tra?”

Mặt ta nóng lên, thuở thiếu niên luôn cho rằng mọi kẻ khả nghi đều trốn tại nơi hiểm sơn ác thủy, mù mịt không người, vì vậy khi dò xét thường tìm chỗ thừa thốt dấu chân người, không quan tâm tính hợp lý phủ nhận: “Ừ thì, ác nhân nhất định sẽ trốn ở nơi hẻo lánh nha!”

“Nga?” Hoa Vị Miên nhướn mày, tự tiểu phi tiểu hỏi, “Vậy ngươi xem ta có giống ác nhân hay không?”

Ta cẩn thận nhìn hắn, tầm mắt tập trung vào mặt hắn, một tắc không dời.

Cho dù hơn năm mươi tuổi, Hoa Vị Miên vẫn như trước cực mỹ, hướng hồ khi son trẻ. Thời thanh niên trong lòng ta vô trần, không biết những chuyện trái với lẽ thường kia, hiển nhiên có thể nhìn thẳng vào hắn. Hiện tại tuy nội tâm vô ba, dù sao cũng đã hiểu chuyện, cũng không nên quá đường đột.

Bèn cười ngây ngô lắc đầu, kéo theo đau nhức trên người: “Ngươi đương nhiên không phải... A!”

Đau đến mức ta khó mà tiếp tục nói, đành ngậm miệng. Ánh mắt Hoa Vị Miên thoáng biến đổi, lập tức khinh liễm: “Ngươi làm sao biết ta không phải ác nhân? Nói cho ngươi, ta chính là đại ác nhân tối độc địa tối hung ác đây!”

Lời này trước đây ta không tin, hiện tại tất nhiên càng không tin: “Nào có ai tự bảo mình là ác nhân, ngươi không phải.”

Hắn túm áo ta, tàn bạo nói: “Không phải ngươi muốn tìm người khả nghi sao? Ta còn chưa đủ khả nghi? Mang ta đi Nhật Huy Bang!”

Kỳ thực trước nay ta vẫn luôn kỳ quái, vì cái gì Hoa Vị Miên rất ít cùng người khác thân cận, ngay lần đầu gặp ta liền đi theo ta. Bất quá ta bây giờ chợt nghĩ đến một giả thuyết: “Ngươi... không phải ngươi lại.....”

Một chữ “lại” vừa xuất khẩu, ta liền biết mình lỡ miệng, may mắn chữ này chưa nói tròn tiếng, vì vậy miễn cưỡng nuốt trở vào: “Ách... lạc đường rồi chứ?” Nói xong vội vàng cười to một trận, để tránh bị hắn nghe ra sơ suất.

Ta quen biết hần ba mươi mấy năm, hiển nhiên rõ khuyết điểm hay lạc đường cổ quái của hần. Ngay cả mỗi lần thượng Thái Sơn luận võ, lên xuống núi đều là ta thay hần chỉ đường. Hiện tại hần tới Nhật Huy Bang, mất phương hướng đến xung quanh không người, thật vất vả xuất hiện ta, chắc chắn muốn ta dẫn hần ra ngoài. Vãn cái tánh ấy của hần, dù có việc cầu người cũng không có khả năng nói thẳng.

Những “âm mưu”, “kẻ hở” mà người đời nói, nguyên lai chính vì hần lạc đường mà ra.

Ban đầu ta chỉ giả cười, về sau càng nghĩ càng hứng thú, nhin không được thực sự ha hả cười ầm ĩ. Mặt Hoa Vị Miên sưng đỏ bừng, hung hăng trừng ta: “Người cười cái gì?”

Ta cười đến toàn thân đều đau. Hoa Vị Miên then quá hóa giận, lôi ta đứng dậy, “Còn cười? Cười nữa ta chém người!”

“Người cứ chém a.” Ta ngông nghênh nói.

Hoa Vị Miên chẳng bao giờ dă thương người vô tội, cho dù về sau hần đứng ở lập trường đối lập với “chính đạo”, hần cũng chưa từng tùy tiện thương tổn ai, cho nên ta rất yên tâm.

Mắt hần đột nhiên lóe sáng, sau đó cúi đầu, nắm cánh tay ta cắn xuống.

“A —” Ta hét thảm một tiếng, trừng mắt nhìn người trước mặt.

Ta đang nằm mơ đi, Hoa Vị Miên sao có thể làm ra việc... ấu trĩ như vậy? Hơn nữa, hần không chê bản sao? — Tuy ta tắm rửa mỗi ngày, bất quá bệnh yêu sạch sẽ của hần rất nghiêm trọng, thế nào lại làm loại chuyện này?

Hôm nay quả thực không may, ta vốn nghĩ rằng sau khi tiếp thu giáo huấn trước kia, lần tái kiến này ta nhất định giúp hần bắt sắc lang, sẽ không lại bị hần hành hung một trận. Kết quả nào ngờ, chẳng những không thể tránh hành hung mà còn kèm thêm một đồng thương tích.

Hần cắn nửa ngày, rốt cuộc dường như cũng thỏa mãn, buông cánh tay vô cùng thê thảm ra, tươi sáng cười với ta: “Chúng ta có thể đi chưa?”

Ta nhìn dấu răng trên cánh tay, dấu răng rất sâu, đã bắt đầu rướm máu. Hữu khí vô lực khởi hành dẫn đường, đi về phía tổng đàn Nhật Huy Bang.

Đồng thời còn nhớ hỏi một vài vấn đề vớ vẩn, tỷ như “Sao người biết ta từ Nhật Huy Bang tới”, “Người đến đó làm gì”. Hần chê ta dài dòng, tranh bước vượt lên trước mặt ta: “Người chỉ đường là được rồi, ít nói nhảm!” Song song xuất kiếm trong tay, dọn mở bụi gai.

Tới khi sắp đến nơi, ta mới nhớ ra quên hỏi tên hần, vội vã bổ túc: “Ta là Liễu Mộ Sinh, còn người?”

“Hoa Vị Miên.” Hần không nhìn ta, lạnh lùng đáp.

Ở bên cạnh Hoa Vị Miên, sẽ giác ngộ thế nào là bị vạn chúng chú mục. Từ lúc bắt đầu vào thành Giang Lăng, đường nhìn xung quanh chưa từng biến mất. Đến khi vào tổng đàn, ánh mắt mọi người trái lại càng lúc càng dữ dội – Bọn họ đều biết ta, thân lại kiêm trọng trách bảo vệ tổng đàn, đương nhiên có thể lớn mật quan sát người xa lạ mà không ngại thất lễ.

Giữa ánh mắt của mọi người, ta dẫn Hoa Vị Miên tới phòng tiếp khách. Nhật Huy bang gần đây đang gặp rối loạn, phòng khách người đến người đi không ngừng. Nhưng ta và hần vừa bước vào, mọi thanh âm trong phòng đều dừng lại.

Người tiếp đón hôm nay vừa vặn là Hồng Ngạn Trúc, hần tiến lên một bước, cười nói: “Mộ Sinh, vị thiếu hiệp này là?”

“Hoa Vị Miên.” Hoa Vị Miên bước về phía trước một bước, từ ngực áo lấy ra một phong thư đưa cho Hồng Ngạn Trúc, sau đó xoay người hỏi ta, “Phòng của người ở đâu?”

Tính cách đó của hần phổng chùng đời này sửa không xong rồi.

Ta đang định trả lời, Hồng Ngạn Trúc tranh trước một bước, nói: “Vị thiếu hiệp này họ Hoa? Không biết có quan hệ gì với Hoa lão bang chủ hay không?”

Hoa Vị Miên liếc nhìn hắn, nói: “Người xem thư sẽ biết.” Quay đầu lại tiếp tục hỏi ta, “Ở đâu? Ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Thời khắc này ta bỗng minh bạch, năm xưa hắn không những muốn ở cùng gian phòng với ta, mà còn lập tức muốn cùng ta trở về, là bởi vì sau khi đánh ta đáy lòng hổ thẹn và lo lắng — Toàn thân ta đều đau, vậy mà nhất định phải là ta dẫn hắn đi, trước khi an bài ổn thỏa cho hắn, ta không thể trở về phòng.

Cứ nói thẳng cho ta về phòng nghỉ ngơi thì tốt quá, khỏi phải sinh chuyện...

Quả nhiên, Hồng Ngạn Trúc còn chưa nói gì, Tương Huyền đứng bên cạnh hắn đã nhịn không được đứng ra: “Người quá vô lễ đi? Hồng đàn chủ hỏi người, chỉ ít người phải trả lời xong rồi mới nghỉ ngơi chứ? Hơn nữa Mộ Sinh lại chưa nói muốn ở chung với người, người đến phòng hắn làm gì?”

Trong suy nghĩ của đệ tử Nhật Huy Bang Hồng Ngạn Trúc địa vị rất cao, có vài người nghe Hoa Vị Miên nói, mặt đã sớm biến sắc. Bấy giờ Tương Huyền đứng ra, bọn họ cũng hùa theo lao nhao dùng ngôn ngữ hạ thấp hắn, thậm chí có một người vươn tay kéo hắn: “Liều Mộ Sinh ở quý khách phòng, người làm gì có tư cách ở...”

Ta thở dài: đám người Nhật Huy Bang này, có lẽ đã kiêu ngạo quá lâu dưới tên tuổi của thiên hạ đệ nhất bang, thế nào làm cái gì cũng thiếu suy nghĩ như vậy?

Quả nhiên Hoa Vị Miên nhướn mày, trước khi tay kẻ nọ sắp chạm vào cổ tay hắn liền cấp tốc di động, tay áo vẽ một đường cung giữa không trung, rồi thu về bên người. Nhân lực của ta vẫn còn, thấy rõ động tác trên tay hắn, đồng thời âm thầm kinh hãi — trong một tức xuất ba chiêu, chiêu chiêu điểm trúng đối thủ, hơn nữa mỗi lần điểm đều mang chân lực. Phần chân lực này, e rằng cần mười năm ta mới có đủ. Hồng Ngạn Trúc xuất chúng so với đồng lứa, vẫn kém hắn một bậc...

Người kia cũng biết Hoa Vị Miên xuất thủ với hắn, vội vàng ngăn cản. Nhưng ngay cả động tác của Hoa Vị Miên hắn còn chưa thấy rõ, đừng nói ngăn cản, mỗi lần ra tay, ngược lại đều như dâng cho Hoa Vị Miên đánh. Hoa Vị Miên tất nhiên sẽ chẳng khách khí với hắn, liên tiếp điểm vào huyệt đạo, đối phương cả không còn khí lực đứng thẳng, kêu thảm thiết ngã lộn ra đất.

“Người làm cái gì?” Những người khác quát la, ào ào vây tới, bao quanh Hoa Vị Miên. Ta đương nhiên rõ Hoa Vị Miên biết một môn thủ pháp điểm huyệt cực kỳ lợi hại, tên gọi Tiêu Hồn Thủ. Dem chân khí tập trung vào đầu ngón tay, từ huyệt đạo truyền sang kinh mạch, người trúng hoặc đau buốt khó nhịn hoặc tê ngứa không chịu nổi, nếu không có Hoa Vị Miên đích thân giải huyệt, dù sau mười hai canh giờ huyệt đạo tự giải, cũng sẽ tổn hại hơn nửa thành công lực.

Người nọ bị hắn điểm huyệt lộn lộn kêu rên trên đất, Hoa Vị Miên chẳng buồn nhìn, vẫn xoay người về phía ta: “Đi thôi.”

“Người... giải huyệt đạo cho hắn được không?” Ta hiểu rõ Hoa Vị Miên thuộc tuýp người không phạm ta ta không phạm người, nếu kẻ khác trêu chọc hắn trước, hắn cũng tuyệt đối không chút mềm lòng. Hơn nữa tính cách hắn phi thường kỳ quặc, ăn mềm thì được, nếu có ai cứng rắn, hắn sẽ càng cứng rắn hơn người đó vài phần.

Vì vậy mọi người ở đây mắng to cũng vô dụng, chỉ tổ gây hiệu quả ngược. Chỉ có thỉnh cầu của ta mới làm sắc mặt Hoa Vị Miên hòa hoãn một ít: “Người còn không mau mang ta về phòng?”

Kỳ thực lúc này ta đã nhẫn đau đến khổ sở, từ kẽ răng tiết ra mấy câu: “Người giải huyệt đạo cho hắn trước, bằng không làm sao chúng ta trở về?”

Hoa Vị Miên hừ một tiếng, cúi người giải huyệt cho kẻ nọ, xoay người kéo ta: “Bây giờ có thể rồi chứ?”

Ta nhìn nhóm người Nhật Huy bang xung quanh, đáy mắt bọn họ đều là một mảnh địch ý. Trái lại, trong mắt vô lâm nhân sĩ đến đây viếng thăm hồ trợ lại thừa vẻ hạnh tai nạn họa.

Các loại suy nghĩ, không ngoài hai hướng này.

Chung quy tâm tư của ai cũng không sâu như Hồng Ngạn Trúc, thần sắc trong mắt hắn lóe lên vài lần, sau cùng lên tiếng: “Lẽ nào Hoa thiếu hiệp là...”

Hoa Vị Miên liếc nhìn hấn: “Trong thư chẳng phải đã viết rồi sao?”

“Thế nhưng theo tại hạ biết, Hoa lão bang chủ không có con trai, chỉ có một con gái...” Hồng Ngạn Trúc cầm thư, chần chừ nói.

“Liên quan gì đến người?” Câu hỏi này làm sắc mặt Hoa Vị Miên bất thiện, đáp trả hấn: “Người mang thư này giao cho Trần Hành Long, còn lại không can hệ đến người.”

Nói đoạn, kéo ta ra ngoài. Mọi người trong đại sảnh Nhật Huy Bang sắc mặt bất bình, vài người còn muốn động thủ, Hồng Ngạn Trúc vung tay ngăn bọn họ: “Vị Hoa thiếu hiệp này là tôn tử của Hoa lão bang chủ, có thư Hoa lão bang chủ ở đây, các người không được vô lễ.”

Khi hấn nói câu này, Hoa Vị Miên và ta đã ra cửa. Ta nghe trong sảnh xôn xao tiếng dò hỏi, ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hoa Vị Miên: “Người là tôn tử của Hoa Lập Hoa đại hiệp?”

Hấn thô bạo ngắt ta một cái, vừa vặn niết vào đầu răng bị hấn cắn, ta đau đến hít ngược.

“Bị thương như vậy còn có tâm tư chõ mõm vào hỏi chuyện phiếm, người thật có tinh thần a!” Hấn nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập trào phúng.

Sau khi về phòng, Hoa Vị Miên quan sát bốn phía một lát, bảo: “Cũng đẹp lắm.”

Nói xong, chẳng khách khí trực tiếp đến cạnh giường ngồi xuống, đánh giá ta: “Nhìn không ra người bộ dạng ngốc nghếch, lại có thể ở loại phòng hảo hạng thế này... Người là đệ tử phái nào?”

“Ta không có môn phái, gia sư Ngụy Nhiên đạo trưởng.” Ta đáp.

“Từng nghe qua, không mấy danh tiếng.” Hoa Vị Miên nói, nhìn ta, “Dạy dỗ ra đồ đệ cũng không cao minh...”

Ta phớt lờ hấn, ngồi vào bên giường còn lại, lấy y vật sạch sẽ thay thế y phục tả tơi trên người. Thân thể khối xanh khối tím, vô số chỗ rách da chảy máu.

“Vốn nghĩ địa phương tiểu tử ngốc như người ở nhất định là nơi vắng vẻ không người, nào ngờ lại ngay trung tâm thế này.” Hoa Vị Miên có chút phiền não, “Ta và nha hoàn của ta lạc nhau, trước khi nàng tìm tới đây, tạm sự liên giao cho người.”

“A?”

“Ta ngủ trên giường, người ngủ dưới đất. Người cần người cho ta, ngoài Trần Hành Long, đừng để bất cứ kẻ nào quấy rầy ta...” Hấn chưa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, kế tiếp là vài tiếng gõ cửa.

Ta thấy hấn cau mày, vội vã đứng dậy bước tới cửa phòng.

“Không được mở cửa —”

Lời hấn nói bị thanh âm mềm mại cắt đứt: “Mộ Sinh, thương thế của người chưa được băng bó phải không, ta giúp người bôi thuốc.”

Bôi thuốc sao? Mục đích là thám thính tình hình Hoa Vị Miên đi.

Một khi ái tình tiêu thất, rất nhiều che đậy không cao minh liền hoàn toàn phơi bày. Nhưng ta vẫn đến mở cửa, để Tương Huyền tiến vào.

Khi nàng vào, đem thuốc đặt tại một bên bàn, cười nói với Hoa Vị Miên: “Hoa công tử đường xa đến, vất vả rồi.”

Hoa Vị Miên đảo mắt khinh thường.

“Nghe nói Hoa lão bang chủ ẩn cư cách nơi này rất xa, Hoa công tử tới một mình sao? Dọc đường xóc nảy nhất định rất khổ cực. Hồng đàn chủ đã vì công tử chuẩn bị nội thất, hi vọng công tử có thể sang ở.” Tương Huyền nói, “Trần bang chủ hiện không có trong bang, chờ người về, nhất định cũng mong muốn có thể thân cận hơn với công tử...”

“Được đưa rồi, người có thể đi.” Hoa Vị Miên xua tay nói.

“Hoa công tử, Hồng đàn chủ hân...”

“Cách” một tiếng, thứ gì đó vụt qua trước mắt. Bằng nhãn lực của ta, miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn ra đó là một văn tiên. Tiên lướt qua tóc Tương Huyền, cắm vào một bên tường. Hoa Vị Miên sầm mặt: “Ta bảo ngươi có thể đi, ngươi nghe không hiểu sao?”

Tương Huyền ở Thanh Phong kiếm phái được sư phụ sư thúc nàng nuông chiều làm hư, nào chịu được ủy khuất thế này, sắc mặt lập tức biến đổi mấy lần, cuối cùng nhịn không được, vành mắt ửng đỏ, chạy vội ra cửa, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại.

“Ngốc thì phải thành thật một chút, đã đốt còn vờ thông minh, cũng dám ra giang hồ hành tẩu, cứ nhiên còn dám chạy đến trước mặt ta.” Hoa Vị Miên lạnh lùng nói.

Lời hân nói trừ điểm cay nghiệt ra, cũng không sai lắm. Nhưng tất nhiên ta không thể biểu thị tán thành, trái lại phải tức giận chất vấn: “Tại sao ngươi thô bạo với Tương Huyền như vậy, lại dựa vào cái gì đuổi nàng đi? Đây là gian phòng của ta, nàng là tới thăm ta!”

“Đem được ném sang một bên, cả chút ra vẻ bề ngoài cũng không chịu làm, nữ nhân này đến xem ngươi? Chê cười.” Hoa Vị Miên hừ lạnh, đột nhiên nghiêng đầu nhìn ta, “Nàng ta làm như vậy chắc chắn là hữu thị vô khùng (có chỗ dựa nên không sợ), không phải... ngươi thích nàng chứ?”

Người già rồi, tuy khả dĩ không chế thần tình và động tác, nhưng chẳng thể ép chính mình đỏ mặt. Ta nỗ lực thử, sắp ép bản thân nghẹn chết, trên mặt vẫn không có cảm giác nóng lên. Hết cách, đành áp dụng một câu: “Ngươi nói bậy bạ... cái gì...” Sau đó ngã vào phía trong giường, đưa lưng về hân.

“Uy, không phải ta đã bảo ngươi ngủ dưới đất?”

Mặc kệ hân, không tin hân sẽ đá ta xuống giường.

Qua nửa buổi: “Quên đi, dù sao giường cũng rất lớn, nhưng...” Hoa Vị Miên dừng một lát, “Máu ngươi chảy ra, làm bẩn hết cả giường rồi, ngươi còn không mau băng bó vết thương đi?”

Ném xuống hai chữ: “Sẽ không.”

“Ngươi...” Nghe được hân chán nản, trong bụng ta trộm cười. Tuy có chút vi lão bất tôn (*), nhưng nhớ tới lúc mới quen gia hỏa này nơi nơi làm khó ta, nhịn không được càng muốn chọc giận hân.

((*) Vi lão bất tôn: già mà không nên nét. Nguyên văn: Vi lão bất tôn, vi ấu bất kính)

Kết quả đầu vai bị hân bắt, thân thể bị vặn lật ngửa. Dưới sự ngơ ngác của ta, Hoa Vị Miên phát tay, cởi y phục ta xuống quá nửa.

Ta đang ngẩn người, chỉ cảm thấy một trận mát lạnh trên miệng vết thương. Cũng là Hoa Vị Miên lấy thuốc trị thương, lại móc ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, bôi cho ta.

Ta ngốc ngốc nhìn hân, sau khi hân bôi thuốc cho ta xong, hung tợn nói với ta: “Là ta sợ ngươi làm bẩn giường mới bôi thuốc cho ngươi, ngươi hiểu chưa?”

Ta gật đầu: “Cái kia, ta không thoải mái lắm, trước nghỉ ngơi một lát. Đợi đến cơm chiều hãy gọi ta.”

Hoa Vị Miên có vẻ rất tức giận, nói liền một tràng. Trái lại ta ngủ mất, không để ý tới hân.

Qua một lúc lâu, bên người ấm áp, dường như hân cũng ngả lưng xuống nghỉ ngơi. Trong lòng ta buồn cười, cũng không còn thấy thương tích trên người quá đau nhức.

Cơ thể trẻ tuổi đúng là tốt a, nếu đổi lại là ta nguyên trạng chịu loại thương tích mức độ này, sao cũng phải tịnh dưỡng non nửa tháng mới có thể hoàn toàn hồi phục. Kết quả, hiện tại chỉ cần vài ngày liền chẳng cảm thấy có gì đau nhức nữa, chạy lên nhảy xuống cũng không bất thường.

Tất nhiên không loại trừ khả năng nhờ Hoa Vị Miên dùng một số hảo dược, bắt quá hân tuyệt đối sẽ không thừa nhận, dĩ nhiên ta cũng không hỏi hân. Nha hoàn của hân có lẽ là lạc mất hân, mấy ngày rồi còn chưa đến. Vì vậy trong thời gian này, chính ta chiêu cố hân.

Tính khí và tập quán của hần ta rất rõ, về phần tính tình thiếu gia hiện tại xem ra đã không thành vấn đề, chút việc vặt, làm làm cũng chẳng có gì ghê gớm, ta lại không phải chưa từng làm qua. Hơn nữa gia hỏa này chỉ mạnh miệng, mỗi đêm ta đều ngủ trên giường, hần cũng không thực sự đá ta xuống đất — Trước kia ta quá thật thà, hần bảo ta ngủ dưới đất ta liền ngủ. Bây giờ ngấm lại bản thân tuổi già cốt lõi, chịu không nổi hàn khí dưới đất, cho nên thoải mái chiếm cứ một nửa giường.

Trước đây Hoa Vị Miên cùng ta kết giao, chính vì ta tương đối hiền lành, lại nhẫn nhịn chịu khó. Cũng không biết ta hiện tại, còn có thể vừa mắt hần hay không. Bất quá ta đều đã từng này tuổi, còn giả khờ với hần, cũng có chút không tự nhiên.

Chỉ là, dường như bởi vì ta ôm đồm tất cả tạp sự, Hoa Vị Miên đối đãi ta không tệ. Còn nhớ giúp ta thay được, bên ngoài còn giúp ta ra mặt. Hồng Ngạn Trúc và Tương Huyền thường tới tìm ta, ngoài mặt cùng ta tán gẫu, thực chất là thăm dò tình hình Hoa Vị Miên. Ta đương nhiên một hồi ba không biết, nhưng như vậy cũng có chút phiền, đặc biệt là phải giả một bộ chung tình trước mặt Tương Huyền, với lão nhân như ta mà nói thật sự quá khổ cực. May mà Hoa Vị Miên luôn cứu ta khỏi nước lửa, mỗi khi bọn họ đến tìm ta, hần đều rất sẵn sàng khoai dùng ngôn ngữ hoặc ánh mắt trục xuất bọn họ.

Vấn đề duy nhất là hần nhân tiện đuổi luôn mấy bằng hữu của ta. Người đến hỗ trợ Nhật Huy Bang không phải ai cũng là kẻ mua danh cầu lợi hay muốn đục nước béo cò, cũng có một số sĩ phu nghĩa khí chân chính. Vài người trong số đó, ở tiền kiếp có quan hệ rất tốt với ta, nhất là Đào Hoàng Cảnh, đời trước ta nhìn hần chết thảm mà vô pháp cứu trợ, suốt đời này bất luận thế nào, cũng không thể để hần lặp lại bi thảm của tiền thế.

Tuy rằng hiện tại xem ra, Đào Hoàng Cảnh cũng là thành thật có dư cơ trí không đủ, vừa vặn hợp ý với khù khờ như ta. Khi đó ta chưa bao giờ gặp được bằng hữu như thế, tất nhiên thường xuyên cùng hần một chỗ. Còn nhớ lúc ấy đánh giá của Hoa Vị Miên là “ngu ngốc khấp một đôi”. Nhưng bây giờ, ngay cả thời gian tìm bọn họ ta cũng chẳng có, Hoa Vị Miên chiếm mất đại bộ phận thời gian của ta.

Có thể vẫn sẽ có khác biệt, thời gian ta gặp Hoa Vị Miên thay đổi, hàng loại sự tình kế tiếp cũng theo đó phát sinh cải biến đi. Chỉ ít nha hoàn của hần đến nay còn chưa tới, nhưng trong ký ức của ta, nha hoàn tên gọi Diệp Nhi kia sẽ tới sau Hoa Vị Miên ba bốn ngày.

Nhờ phúc Hoa Vị Miên, ta còn được Trần Hành Long hỏi thăm một lần, đương nhiên là sau khi hần và Hoa Vị Miên nói chuyện xong. Ta vô phương biết bọn họ đã nói cái gì, thế nhưng cũng có thể đoán được Trần Hành Long chắc chắn xác nhận thân phận Hoa Vị Miên, đồng thời thăm hỏi mục đích của hần. Mà những lời hần tìm ta cản dận, trước đây ta nghe không ra thâm ý bên trong, hiện tại cũng đã có thể minh minh bạch bạch hiểu được ý tứ hần ẩn giấu – Hần hiển nhiên không tín nhiệm Hoa Vị Miên, cái gọi là nhờ ta “trông nom”, kỳ thực chiếu cố là giả, giám thị là thật. Cái gọi là Minh chủ đại hiệp, cũng bất quá như vậy thôi.

Nên biết vị trí bang chủ của hần chính là Hoa Lập truyền cho, ít nhất hần phải tin tưởng Hoa lão bang chủ. Hoa lão bang chủ nếu có thể để ngoại tôn đến, chứng tỏ Hoa Vị Miên không hề mang tâm ý khác.

Đáng tiếc Trần Hành Long khí độ chỉ đến thế này. Tuy thân là minh chủ, rất nhiều sự tình do bức bất đắc dĩ, hơn nữa hần cũng không lường được ta đã hiểu rõ hết thảy – Kinh lịch của ta ngay cả chính ta còn hoài nghi là tràng mộng, người khác đương nhiên càng không thể nghĩ đến – làm như thế chưa đáng nói là sai trái. Tựa như Tương Huyền vẫn cho ta là đầu to ngu ngốc năm xưa, vì vậy quen dùng kế sách thiếu cao minh đối phó ta, song chỉ có thể khiến lòng ta càng nguội lạnh, lại có chút buồn cười mà thôi.

Vỡ kịch này ta đã thấy kết cục, khi xem lại từ đầu, hiểu tâm tư nhân vật đến không thể hiểu hơn, vẫn có vẻ hài hước. Ta già rồi, không bao giờ còn có thể diễn chung.

Người duy nhất có thể kéo ta vào tuồng kịch chính là Hoa Vị Miên. Hần và Tiểu Yên có phần giống nhau, đều trẻ tuổi mà bốc đồng, bắt ta không thể không chú ý. Ta tự thấy mình đã ở cấp tổ phụ, lại nợ hần, cho dù bị hần gọi đến quát đi nấu nước làm cơm cũng không cảm thấy tức giận – Hoa Vị Miên không ăn thức ăn trừ phòng làm, muốn ta làm cho hần, hoàn hảo ta nhiều tuổi vô sự chưa học qua, bằng không đọc cũng đọc chết hần.

Ta còn phải phụ trách tuần tra, chỉ là mọi người cùng tổ với ta ban đầu đều bị Hoa Vị Miên cưỡng chế

chuyển đi, đổi thành ta và hắn. Hoa Vị Miên bấy giờ tuy còn trẻ, lời lẽ đã rất có kiến giải. Thắng cảnh Giang Lăng, ta cùng hắn đồng du, cũng rất thích ý.

Dẫu sao ta cũng không thật tâm đi tìm nhân vật khả nghi nào, chỉ bằng cho bản thân vui vẻ một phen. Hoa Vị Miên lại càng ung dung, như căn bản không phải tới hỗ trợ, mà thuần túy là du ngoạn, dạo chơi khắp nơi, đâu có nào nhiệt liến tới đó.

Cứ thế nửa tháng trôi qua, ta và hắn vòng khắp trong ngoài thành Gia Lăng chơi một lần. Sống lại một đời quả nhiên có lợi, trước kia đâu có nhân tâm thương cảnh như vậy a, bận rộn đến không kịp xoay sở ấy chứ.

Tuy không gặp phải nhân vật khả nghi, trái lại không ít người thấy Hoa Vị Miên liền hai mắt đắm đắm, đứng ngây như phỗng. Thậm chí có kẻ chẳng sợ chết tiến đến bắt chuyện, số khác sắc dục huân tâm còn trực tiếp động tay động chân.

Ta năm đó đâu hiểu cái gì, thấy Hoa Vị Miên hờ chút là ra tay dả thương người, còn khuyên can hắn. Hiện tại đã minh bạch, đối với đám sắc lang này tất nhiên không đồng tình, liền giúp Hoa Vị Miên động thủ. Hoa Vị Miên chẳng thêm vì loại người này ô uế tay hắn, ta dần dần sa vào đánh đấm, thay hắn trừng trị sắc lang.

Việc này bất đồng với trước đây, vì vậy kết quả tạo ra cũng ngoài dự liệu của ta. Một tối về muộn, trên đường ta cùng hắn trở về gian phòng, nghe được trong viện có người đang nhắc tên ta và hắn.

“Người nói xem, Hoa Vị Miên kia và Liễu Mộ Sinh rốt cuộc có quan hệ gì?”

Ta kinh ngạc dừng bước, Hoa Vị Miên cũng đứng lại, kéo ta lách người, trốn vào sau gốc cây trong viện.

Ta nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy trong chòi nghỉ mát giữa viện có ba người ngồi, vừa uống rượu vừa tán phếm, đối tượng bàn tán chính là ta cùng Hoa Vị Miên.

“Còn có thể là quan hệ gì? Người không thấy ngày đầu tiên tiểu tử họ Hoa kia tới, thần khí phải gọi là hung hăng càn quấy, cả Hồng đàn chủ cũng không cho vào mắt, Phòng cô nương của Thanh Phong kiếm phái đủ xinh đẹp đi, họ Hoa một mực xua người ta về.” Vừa lên tiếng chính là đệ tử phái Không Động, tên Lô Du Nam. Ta từng nói chuyện với hắn vài câu, nhưng không có thâm giao, “Kết quả đâu, người kiêu ngạo như vậy lại chết sống muốn ở chung với Liễu đầu gỗ, người bảo có kỳ quái hay không?”

“Hắc hắc, không kỳ quái, Liễu đầu gỗ mặc dù ngốc chút, lớn lên vẫn không tệ. Họ Hoa nhất định là hợp ý hắn rồi.” Người bên cạnh hắn là sư đệ của hắn, già rồi trí nhớ không tốt, nhớ không nổi tên hắn, “Hai người này mỗi ngày ở cùng nhau, còn không biết là cảnh tượng thế nào nha...”

Giọng điệu của hắn rất hèn mọn, vừa nghe là biết trong đầu hắn đang tưởng tượng cái gì. Cuộc đời ta thất bại nhất tại phương diện tình cảm, cũng nghe không lọt tai nhất loại chuyện này. Tuy rằng người già đa mặt cũng vậy, vẫn bất giác nóng ran cả mặt, đáy lòng sinh tức giận, đồng thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Trộm nhìn Hoa Vị Miên, không bắt gặp giận dữ trên mặt hắn, trong lòng nghĩ thầm không tốt. Nên biết với tính tình của Hoa Vị Miên, nếu trên mặt biểu hiện ra vẻ tức giận, còn chưa quá gay go. Nếu nét mặt bình tĩnh, mới chính là thịnh nộ thật sự.

Ta vừa phân tâm, lại thêm mấy câu truyền vào tai, tiếp tục nghe, liền đến đoạn ba người thảo luận “niềm vui trong phòng” của ta và Hoa Vị Miên, ta nghe đến đỏ mặt tía tai, mang tai bỏng rát. Cuối cùng không thể chịu nổi nữa, khe khẽ cất bước chân, đi khỏi viện.

Thà đi quanh một vòng trở về phòng, cũng không thể để bọn họ phát hiện ta. Về phần Hoa Vị Miên, hắn muốn đánh người hay thế nào, không phải ta có khả năng quản. Chỉ cần hắn đừng đánh người trước mặt ta là được.

Dù đã sống nhiều năm như vậy, lại từng thành thân một lần, nhưng ta vẫn là một con gà giò. Chuyện nam nữ ta nghe thấy còn xấu hổ, huống hồ loại này.....

Ta rón ra rón rén đi ra sân, bên người có tiếng tay áo nhẹ vung, Hoa Vị Miên cư nhiên cũng theo ta. Ta nhìn mặt hắn, quả nhiên tươi sáng động nhân, trong lòng quần bách, kiên trì nói: “Vì sao người không đánh bọn họ?”

Bình thường nếu có người dám thảo luận sau lưng hần như thế, theo tính khí của hần đã sớm động thủ, thế nào hôm nay lại thối lui? Phải chăng vì tức giận tới cực điểm, nên suy nghĩ dùng thủ đoạn lợi hại hơn để báo thù? Bất quá Hoa Vị Miên không phải loại người như vậy a...

“Ta đánh bọn chúng làm gì?” Hần liếc nhìn ta, “Tùy ý bọn chúng nói, ta còn có thể cùng đầu gối như người làm sao?”

Ta ngơ ngác, Hoa Vị Miên lập tức bổ sung một câu: “Kể ngu si cả vị hôn thê cũng giữ không được như người, ai lại thích? Nếu ta nghiêm túc tính toán với chúng, mới chính là sa miệng người điều tiếng...”

Hần đột nhiên im lặng, biểu cảm trên mặt có chút biến hóa. Nhưng ta đã chẳng còn nhàn rỗi phân tích thần sắc của hần, lòng chỉ cảm thấy khó chịu, thực sự vô pháp đứng bên cạnh hần, xoay người bỏ đi.

Dù là lão nhân gia đã luyện thành công phu kèm chế, không có nghĩa cái gì cũng không nóng giận. Chuyện tình cảm của ta tổn thương rất nặng, xem như đã phai nhạt, vết thương dấu sao còn đang. Hiện tại lại đem chuyện cũ tái hiện, tâm trạng không phải không có xúc động, sao gia hỏa này cứ hết lần này đến lần khác cứa vào vết sẹo của ta chứ.

Tuy biết cái miệng hần tính nết như vậy, nhưng người ôn hòa nhất cũng khó nhẫn. Năm đó ta không bị hần làm tức chết, quả là rất giỏi.

4. Chương 3

Kỳ thực đêm đó ta có chút hối hận. Dù sao ta đã từng tuổi này, chuyện gì chưa từng trải qua, hà tất vì mấy câu nói kia mà tức giận.

Nhưng tâm trạng dường như tự động thích ứng với thân thể, cư nhiên khôi phục vài phần ngang bướng thời son trẻ, bất luận thế nào cũng không chịu nhận thua. Ta không cúi đầu, Hoa Vị Miên tất nhiên càng không chịu, kết quả hai người vẫn giằng co. Đúng lúc này nha hoàn Điệp Nhi của hần đến, ta dứt khoát chạy ra khách phòng phổ thông ở, nhường quý khách phòng cho chủ tớ bọn hần.

Không phải tức giận nha, đừng cho là ta già rồi hay cáu kỉnh.

Hiển nhiên cũng không cùng hần tuần tra, dù sao ta còn có bằng hữu. Nhóm người Đào Hoàng Cảnh thân thiết với ta, thường ngày tự nhiên hay đi chung. Hồng Ngạn Trúc có mục đích khác, cũng cố gắng tiếp cận ta. Còn Tương Huyền, theo gợi ý của Hồng Ngạn Trúc dò hỏi ta. Ta đã không còn là tên ngốc trước kia, đương nhiên chỉ trả lời qua loa không thực, dù gì bọn họ cũng chẳng phân biệt được.

Cứ thế, vài ngày khá bình lặng trôi qua, ta hài lòng đến vui vẻ một bụng, khỏi phải dằn vặt tiểu hài tử. Tân khách viện của Nhật Huy Bang tuy lớn, ta và Hoa Vị Miên vẫn xem như ngắc đầu không gặp cúi đầu thấy, ngày thường luôn có thể bắt gặp từ xa. Mỗi lần ta đều xem như không thấy quay đầu chạy mất, mặc dù có điểm ấu trĩ, bất quá suy cho cùng ta năm nay chưa đến hai mươi lăm lại mới ra giang hồ, không thành thực cũng có thể tha thứ.

Ta như vậy, trái lại Hoa Vị Miên có phần chịu hết nổi, mấy lần suýt chút nữa đi đến trước mặt ta. Lòng ta thầm thấy buồn cười, trên mặt lại điềm nhiên như không, vẫn không để ý tới hần. Hần quả nhiên lộ ra chút nôn nóng, dường như muốn mở lời chủ động bắt chuyện với ta, nhưng không bỏ được thể diện.

Vì sao trước đây không nhận ra đùa hần vui như thế? Trêu một chút sẽ mắc câu, tính cách hoàn toàn như tiểu hài tử. Ta nhận thức hần nhiều năm như vậy, chẳng ngờ quay trở về còn phát hiện chỗ thú vị của hần.

Bất quá mặc kệ hần, dù sao trước mắt chưa có vấn đề gì, cho dù phớt lờ hần cũng chẳng sao. Gần nhất tình thế có phần ngoài chặt trong lỏng, tin tức từ độc môn bay khắp trời, mỗi ngày bang chúng Nhật Huy Bang cùng võ lâm nhân sĩ chúng ta đều ra ngoài tuần tra, nhưng không có bất luận chuyện gì phát sinh.

Ta biết đó chỉ là sự yên tĩnh bề ngoài, thế nhưng những người khác không hề biết. Một số người bắt đầu hết kiên nhẫn, hoài nghi đây là quỷ kế của Độc Môn, đem tiêu điểm tập trung tại Nhật Huy Bang, thực tế mục đích nhằm vào nơi khác. Mọi người đều có việc riêng, có người mượn cớ cáo từ, trở về lo chuyện của mình.

Loại tiểu nhân vật như ta, dù nói cái gì cũng không ai tin, cứ im lặng vậy. Ban ngày du sơn ngoạn thủy, chiều tối cùng nhóm người Đào Hoàng Cảnh đàm thiên thuyết địa giao lưu võ nghệ, cũng thông dong tự tại.

Một hôm chạng vạng cơm nước xong, mấy người chúng ta khoa tay múa chân trong viện, không cần binh khí, chỉ dùng quyền cước. Đào Hoàng Cảnh là đệ tử phái Ưng Trảo, tối sở trường cận chiến, công phu quyền cước của ta “hiện tại” qua loa tầm thường, vẫn cùng hắn luận bàn. Hai người đánh thành một khối, rất náo nhiệt.

Kỹ thuật bắt tóm của hắn không tệ, chỉ có một khuyết điểm trí mạng, chính là tư thế khi lộn cổ tay hết sức thiếu tự nhiên. Đây là nguyên nhân từ tư thế cơ thể không chính xác, ta nhìn ra được, nhưng bắt năng trực tiếp nói cho hắn. Đành nhiều lần cùng hắn phá chiêu, cố ý dẫn hắn trở cổ tay, tiếp đó cố ý thoát ra từ chỗ không linh hoạt kia. Sau hai ba lần như thế, thân người hắn bỗng nhiên tự động điều chỉnh, lộn cổ tay một cái bắt được ta.

Ta vốn đang mớm chiêu, bị hắn bắt liền thử phản kháng, nhưng tránh không ra. Đào Hoàng Cảnh càng tiến một bước, khống chế thân thể ta, trực tiếp áp ta ngã xuống đất.

Ai, nội lực không hùng hậu quả là bất lợi a, chiêu thức còn phải che giấu thực lực, kết cuộc chính là thua trận.

Ta nhìn bầu trời ráng đỏ, nghĩ.

“Hắc hắc, Mộ Sinh ngươi lại thua rồi!” Đào Hoàng Cảnh cười nói, buông cánh tay ta, chuẩn bị đứng dậy.

“Các người đang làm gì?” Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên, ngữ khí lãnh liệt.

Xuyên qua đầu vai Đào Hoàng Cảnh, ta trông thấy Hoa Vị Miên đang đứng một bên, sắc mặt không vui nhìn chúng ta – không vui là cách nói uyển chuyển, hình dung chính xác hẳn là lạnh khiến cả người phát run.

“Luận bàn a, thế nào?” Đào Hoàng Cảnh đứng lên trước, ta lập tức chậm rãi bò dậy, trả lời, “Hoa đại hiệp võ công cao cường, nhất định gai mắt bọn vụng về chúng ta, muốn chỉ điểm vài điều chẳng?”

Sắc mặt Hoa Vị Miên trở nên càng khó coi, nhất định là đang trừng ta. Ta nghiêng đầu nhìn hắn, bày một điệu bộ chắc nịch, trong bụng trộm cười.

Hắn đang mở miệng định nói, xa xa truyền đến một tiếng thét chói tai, thanh âm thâm thiết, nghe phá lệ đáng sợ. Ta giật mình, lập tức nhắm tính thời gian.

Nguyên lai bắt đầu từ hôm nay sao?

Tuy đã biết chạy tới xem sẽ trông thấy người chết, ta vẫn bị thảm trạng của đệ tử Nhật Huy Bang nộ dọa hoảng hốt như trước. Độc vật của Độc Môn quả nhiên lợi hại, thi thể hiện ra màu như than cốc, cả máu cũng đỏ bầm chuyển đen. Biểu tình trên mặt người nọ là ngạc nhiên sợ hãi cực độ, ngũ quan vặn vẹo thành hình dạng quỷ dị, hai mắt trợn to và răng trong khoang miệng há hốc là hai nơi duy nhất trên cơ thể không mang hắc sắc.

Tình cảnh như vậy với ta năm xưa mà nói chắc chắn rất kích động, vừa ra giang hồ chưa từng chân chính giết người, người chết còn ít thấy, huống chi là chết thảm đến thế. Ta tỏ bộ dạng nhút nhát, đồng thời âm thầm quan sát bốn phía, nhất là Hồng Ngạn Trúc.

Về mặt hẳn là đau xót cùng phần nộ hoàn mỹ, cho dù ta đã có “hậu kiến chi minh”, cũng không thể nhìn ra bất luận nguy trạng nào từ thân tình của hắn. Người này lòng dạ thâm sâu, thật sự lệnh kẻ khác rét lạnh.

Sắc mặt mọi người xung quanh đều rất xấu, Trần Hành Long còn đang trên đường tới, vì vậy hiện tại theo Hồng Ngạn Trúc xử lý. Ta nhìn hắn vội trước vội sau, trấn an mọi người thăm hỏi vấn đề, từ đầu đến cuối không nửa tia sơ hở.

Trong lòng ta sinh ra cảm giác vô lực, dẫu biết người do hấn giết thì thế nào? Ta không có năng lực ngăn cản hấn, thậm chí cả vạch trần cũng chẳng có chứng cứ. Hơn nữa nếu sơ suất một chút làm hấn nghi ngờ, e rằng tự thân khó bảo toàn.

Lẽ nào chỉ có thể tro mắt nhìn người lần lượt chết trước mặt ta? Cái gọi là Liễu đại hiệp, bất quá chỉ là kẻ đáng thương co đuôi rút cổ mà thôi.

Vô số ý niệm hiện lên trong đầu, một mặt dặn bản thân cần lãnh tĩnh, đã không phải mao đầu tiểu tử, xúc động có ích lợi gì. Mặt khác, lại cơ hồ thật sự cùng thân thể này trở nên trẻ tuổi, không chịu nổi một khi biết rõ tiền căn hậu quả sự việc còn tro mắt nhìn người liên tiếp chết đi, dù sẽ gặp nguy hiểm dù chẳng ăn thua gì, cũng muốn lớn tiếng vạch trần sự thực.

May thay cuối cùng vẫn ngăn được ý nghĩ đáng sợ đó. Siết chặt nắm tay, ngoảnh đầu đi không nhìn tử thi, mới miễn cưỡng khống chế được chính mình. Đúng lúc này, bên tai chợt vang lên một thanh âm: “Sao vậy? Thấy tử thi liền sợ thành như vậy? Lá gan ngươi cũng nhỏ thật.”

Giọng nói này ngữ điệu này, không cần nhìn người cũng nhận ra là Hoa Vị Miên. Ta miết mắt nhìn sang, phớt lờ hấn.

Hoa Vị Miên chần chừ chốc lát, trái lại bước vài bước đến gần: “Cái kia, người dọn về ở đi.”

Hôm nay hấn đổi tánh hay sao? Ta có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn hấn.

“Điệp Nhi nấu cơm không bằng người, điều kiện ở đây kém quá, nàng gánh nước cũng thật khổ cực.” Hoa Vị Miên giũ mặt, thần khí nói.

Lão nhân không nên dễ dàng nổi nóng, ta phải lãnh tĩnh, lãnh tĩnh...

Chỉ là, gia hỏa này quả thực quá đáng giận đi? Ta và hấn vốn đang căng thẳng, hấn còn nói với ta những lời này, thật sự là...

“Dọn trở về đi, ban ngày cũng cùng nhau hành động, đừng ở chung với bọn người kia nữa.” Hoa Vị Miên vòng tới trước mặt ta, nhìn thẳng vào mắt ta, trong mắt cũng không mang theo mĩa mai như ta tưởng tượng, mà là một loại thần sắc lạ lùng, “Những người đó không rõ lai lịch, chỉ sợ có một số là người trong Độc Môn. Người chết kia rõ ràng bị người trong Nhật Huy Bang giết, không thể không đề phòng.”

Ta nhìn hấn, đáy lòng có chút ảm áp.

Nguyên lai hấn thật sự lo lắng cho ta, chỉ mạnh miệng.

“Vì sao Hoa thiếu hiệp biết Đàm Thương Thuật bị người trong bang giết chết?” Nhĩ lực của Hồng Ngạn Trúc xác thực rất cao, cách xa như vậy vẫn có thể nghe được, đồng thời người cũng đã đi đến, hỏi.

“Không phải rất rõ ràng sao?” Hoa Vị Miên cong khóe môi, nói, “Không có dấu vết tranh đấu, nơi này là quý khách viện – khu vực trong cùng của Nhật Huy Bang, nếu bảo rằng địch nhân có thể dễ dàng len vào, khó tránh quá vô lý đi. Hơn nữa, hấn là người này đã trúng độc vài ngày sau mới phát tác, hấn chịu trách nhiệm nội viện thì phải, vì có gì ngoại nhân lại nhằm vào hấn hạ độc?”

Ta ngẫm thử dài.

Hoa Vị Miên a Hoa Vị Miên, bình thường người không phải kẻ lắm lời, sao hôm nay bỗng dưng nhiệt tình thể hiện bản thân như vậy? Nếu người đang biểu hiện trước mặt người khác cũng đành thôi, nhưng hung thủ ngay trước mắt người, người nói chuyện này, không phải tự gây phiền toái cho mình sao?

Bất quá tất nhiên, Hoa Vị Miên có thông minh đến mấy cũng không đoán ra hung thủ là Hồng Ngạn Trúc, nói như vậy cũng không có gì sai. Hơn nữa, dù sao hấn đã là cái đinh trong mắt Hồng Ngạn Trúc, có nói thêm một chút cũng chẳng quan hệ. Còn có thể lôi kéo lực chú ý của Hồng Ngạn Trúc, điểm ấy mà nói, trái lại giúp ta không ít.

Nếu có thể thừa dịp Hồng Ngạn Trúc tập trung toàn bộ tinh lực trên người Hoa Vị Miên, âm thầm làm một số hoạt động, biết đâu sẽ giảm thiểu chút ít thương vong. Việc ta có thể làm, cũng chỉ bấy nhiêu thôi.

Quay về ở cùng Hoa Vị Miên, bởi có thêm nha hoàn Điệp Nhi mà trở nên có phần không được tự nhiên. Nhất là ta nghĩ tới nàng sẽ chết dưới kiếm của ta, liền cảm thấy khó khăn – Tuy hiện tại nàng còn sống hoàn hảo êm đẹp, chỉ là thái độ đối với ta tương đối ác liệt.

Đối xử với ta Điệp Nhi nhất quán không thân thiện, ta không biết nguyên nhân, cũng vô pháp ra ứng đối.

Lẽ nào trong “tiền kiếp”, chính vì nàng ghét ta, mới giữa lúc mọi người bao vây nàng, cố ý chạy về hướng của ta. Sau đó rõ ràng ta muốn thả nàng đi, nàng lại kiên quyết lao vào lưỡi dao của ta, kết quả ta thu chiêu không kịp, nàng liền chết dưới đao của ta.

Ta và Hoa Vị Miên trở mặt, nửa phần do hấn giết Đào Hoảng Cảnh khi đang trốn chạy, phần còn lại chính do ta giết Điệp Nhi. Hấn giết Đào Hoảng Cảnh là bất đắc dĩ lúc chạy trốn, ta giết Điệp Nhi cũng không rõ vì sao.

Cho nên hiện tại, ta thật sự cẩn thận từng ly với Điệp Nhi, tuyệt không cầm lưỡi dao sắc bén tới gần nàng trong chu vi năm trượng, để tránh nàng đang yên lành lại xông vào binh khí của ta. Nàng với ta không thân thiện, ta với nàng cũng tôn trọng mà xa cách.

Tiếp đó chính là tử vong liên tục. Cứ cách năm ba ngày, chắc chắn có một thi thể xuất hiện. Người chết đều là bang chúng nòng cốt của Nhật Huy Bang, nói chính xác hơn một chút, đều là hộ vệ nội viện chuyên trách hộ vệ bang chủ.

Mục đích muốn mưu hại mình chủ của Độc Môn xem như đã rõ, trên dưới Nhật Huy Bang hỗn loạn một mảnh, có vài người vô cùng cẩn thận, cả trước khi ăn cũng dùng ngân châm kiểm tra rồi mới dùng. Nhiều người khác truy lùng kẻ hiềm nghi khắp nơi, chỉ cần có người tỏ chút thái độ bất thường, bọn họ liền cẩn kễ chú ý, thậm chí bắt áp giải tới trước mặt Trần Hành Long hoặc Hồng Ngạn Trúc.

Trần Hành Long không có hành động rõ rệt, chỉ là, khi xuất hiện cố ý để lộ ra Võ Lâm Lệnh. Về việc này, Hoa Vị Miên cười nhạt bình luận: “Sát nhân kia muốn lợi dụng hỗn loạn dẫn hấn lộ diện, nào ngờ Trần Minh chủ lại rúc đầu sạch sẽ, chỉ lưu lại mỗi nhử người chủ động đến cửa... Minh chủ quả nhiên là minh chủ, suy nghĩ chu toàn, chẳng qua đường như không chính nghĩa bao nhiêu.”

Trần Hành Long là dạng người gì tất nhiên ta tinh tường, nhưng không tiện trực tiếp phụ họa, chỉ nói: “Hoa thiếu hiệp —”

Hắn quay đầu trừng ta, ta vội vàng đổi giọng: “Ách... Vị Miên, hình như ngươi biết y thuật, chẳng hay độc này của Độc Môn, người có biện pháp đối phó chứ?”

Đương nhiên là hấn có, cho dù bây giờ hấn còn chưa ngồi trên vị trí môn chủ Độc Môn, cũng đã quen độc thạo độc. Thế nhưng kỳ thực hấn có phần nhẫn nại, trước khi hung phạm bị phát hiện, hấn sẽ không bại lộ bản thân.

Nhưng ta đã không đành lòng tiếp tục đứng nhìn, nếu ta hoàn toàn không biết gì cả, với cục diện thế này cũng không có biện pháp. Thế nhưng ta biết, chẳng qua không thể nói, có nói cũng chẳng ai tin.

Nhưng chí ít ta có thể thử tác động một phen, cho dù để bản thân lâm vào nguy hiểm, cũng khả dĩ giảm thiểu thương vong, đồng thời có thể vạch trần âm mưu của Hồng Ngạn Trúc trước thiên hạ.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là Hoa Vị Miên chịu giúp ta mới được.

Hoa Vị Miên trừng mắt nhìn ta, biểu tình trên mặt cùng mỹ mạo của hấn đặc biệt không tương xứng: “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Ách, ngươi không cần lo lắng, hấn sẽ không liên lụy đến ngươi...” Bằng bản lĩnh của ngươi, liên lụy đến ngươi ắt hấn cũng không nguy hiểm mới phải, “Ta muốn...”

Đang nói, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, ta cả kinh ngậm miệng.

Lời muốn nói kế tiếp rất bí mật, nếu để người của Hồng Ngạn Trúc nghe được, không chỉ sẽ phá hỏng kế hoạch của ta, còn có thể làm ta hoàn toàn bại lộ. Một lão đầu hơn năm mươi tuổi như ta, chết cũng chết rồi, song những người và việc liên quan với ta thì thế nào? Vạn nhất liên lụy đến Hoa Vị Miên, thậm chí khiến Hồng Ngạn Trúc đạt thành mục đích của hấn, đó chính là tội lỗi có chết cũng khó chuộc a.

Cánh cửa truyền đến tiếng gõ, ta ra mở cửa, sau đó liền ngạc nhiên.

Đứng bên ngoài, chính là một người trang điểm đến phá lệ xinh đẹp, đã mấy ngày chưa từng xuất hiện trước mặt ta – Tương Huyền!

Ta nhìn thấy nàng đầu tiên là sửng sốt một lúc, dù sao đã lâu nàng không tới chỗ của ta. Nhưng lập tức gạt mình, tính toán thời gian, quả nhiên là hôm nay.

Cho dù đã bình tâm, lúc này cũng không khỏi đau xót trong lòng: “Tương Huyền, ngươi tới có việc gì?”

“Ngươi cho nàng ta vào đây làm gì?” Hoa Vị Miên cau mày, phật ý nhìn ta. Ta chỉ nhẹ nhàng cười khỏ, tính cách Hoa Vị Miên tuy kỳ quặc, nhưng không phải người hẹp hòi, chẳng hiểu vì sao lại bài xích Tương Huyền đến mức này.

Không quan tâm hấn, ta quay đầu cười chào hỏi Tương Huyền, để nàng không lấy làm phiền lòng. Kế đó cùng nàng đàm thiên thuyết địa chút chuyện nhà, nàng dụng tâm lấy lòng, ta âm thầm mưu tính, cũng xem như trò chuyện vui vẻ. Hoa Vị Miên ngồi một bên, sắc mặt khó coi, thỉnh thoảng lạnh lùng châm biếm vài câu. Ta và Tương Huyền lúc này coi như ăn ý, cùng phớt lờ hấn.

“Gần nhất đã có mấy người chết, Mộ Sinh ngươi nhất định phải cẩn thận a, trời mới biết rốt cuộc ai là hung thủ...” Tương Huyền nói, còn tựa như vô ý đưa mắt nhìn Hoa Vị Miên, “Không nên ở cùng một chỗ với kẻ lạ, nhất là những người đã chết đều vì trúng độc, ai biết khi nào ăn phải thứ gì có độc bên trong chứ!”

Hoa Vị Miên hừ lạnh: “Không sai, trời biết ai là hung thủ!”

Trong lòng ta run rẩy: lẽ nào lúc này hấn đã nhìn ra manh mối?

Kiếp trước ta thực sự khuyết thiếu năng lực quan sát, người lại khờ ngốc, mãi đến khi chân tướng sự thực bày ra trước mắt, mới minh bạch tâm tư của từng người. Vì vậy suy cho cùng từ bao giờ Hoa Vị Miên phát hiện được tất cả, ta hoàn toàn không biết. Hiện tại xem ra, trong lòng hấn bấy giờ hấn đã nắm chắc mới phải.

Thế nhưng có lẽ Tương Huyền còn chưa biết cái gì, bị hấn mĩa mai có chút tức giận, lại không thể đáp trả, đành ngẩn đầu thương cảm rưng rưng nhìn ta: “Mộ Sinh, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ngươi cũng biết lá gan ta nhỏ...”

Quả nhiên. Ta khê thở dài, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Phải a, khi ta vừa lên Thanh Phong sơn, ngươi còn bị con trùng dọa khóc nha...”

“Lần đầu tiên ta thấy nhiều người chết như vậy, lại còn là bị độc chết...” Tương mạo Tương Huyền vốn xinh đẹp, lúc này một đôi thủy mâu đã ngấn châu lóng lánh, thật sự điềm đậm đáng yêu, “Mỗi đêm ta nhắm mắt lại, đều như thấy hồn phách của những người đó quẩn quanh thân, Mộ Sinh ta sợ lắm...”

Nàng nói đến mức độ này, Liễu Mộ Sinh yêu nàng sâu đậm đương nhiên nên an ủi nên động viên nàng nên cực lực vỗ về nàng. Đáng thương ta tuổi cận sáu mươi, còn phải dối lòng làm loại chuyện tình có chút buồn nôn này.

May mà mục đích của Tương Huyền không hề muốn ta an ủi nàng, ta đỡ một hồi, nàng liền ngưng nước mắt – Hiện tại phải cảm tạ Hoa Vị Miên, lãnh ngôn lãnh ngữ của hấn thật sự giúp ta không ít vướng víu. Tương Huyền hơi ngược đầu nói với ta: “Mộ Sinh, hồn của những người đó như quẩn lấy ta, ta hỏi Cát thần toán, hấn nói ta là nữ tử, âm khí vốn nặng. Những người đó chết oan, hiển nhiên không cam lòng, cho nên...”

Cát thần toán kỳ thực chẳng phải thần toán, chẳng qua chỉ là người võ lâm có nghiên cứu sơ lược về thuật âm dương. Bất quá thể nhân hay tin thần quỷ, Cát thần toán thường xuyên đoán mệnh cho người khắp nơi, nếu đoán đúng, tự nhiên sẽ có người tuyên dương hấn. Lâu ngày, cứ nhiên tạo ra một thần toán.

“A? Vậy phải làm thế nào mới được?” Ta hiểu mục đích của nàng, lại cố ý giả vờ hoảng loạn, “Cát thần toán có nói cách hóa giải không a?”

“Cát thần toán vẽ cho ta lá bùa, bất quá hấn bảo bùa này uy lực chưa đủ, ta nhất định phải tìm ngọc bội cổ ngoài trăm năm đeo vào mới được.” Tương Huyền nói, “Ngọc có thể trừ tà, ngọc cổ trăm năm càng có

thể xua đuổi quỷ quái. Chỉ là ngọc ngoài trăm năm tuy nhiều, nhưng thời gian gấp gáp lại không dễ tìm, hơn nữa rốt cuộc có đúng trăm năm hay không còn chưa chắc chắn...”

Trước kia khi ta nghe nói như vậy, lập tức lấy mảnh ngọc ra như hiến vật quý, trao cho Tương Huyền – dù sao sư phụ cho ta, vốn có nói ta có thể tặng thể tử.

Thế nhưng hiện tại, ta chỉ vờ nghe không hiểu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tương Huyền nghe ta nói như thế, đáy mắt cũng có vài phần không vui, nhưng vẫn ôn hòa nói: “Mộ Sinh, ta nhớ sư phụ người từng cho người một miếng ngọc...”

“A! Người muốn nói mảnh ngọc đôi kia!” Ta hô to một tiếng, đứng dậy, “Nhưng nó đã bị ta đánh rơi vỡ nát.”

Tương Huyền lập tức kinh hãi: “Rơi vỡ nát?”

“Phải a. Trận trước cùng bọn Tiểu Đào luyện võ, hất bay ra. Người biết ta luôn luôn mang miếng ngọc đôi kia bên người, khi ấy vừa vặn bị rơi, nên xuống mặt đất...” Tất nhiên, lúc đó ta thực sự đập vỡ một mảnh ngọc, bất quá chỉ là mảnh ngọc ta tùy tiện tìm tới thay thế, “Mà ngay lúc ấy ta không chú ý, đứng dậy lại đánh với Tiểu Đào nửa ngày, còn dùng binh khí... Kết quả ngọc lại bị đao của ta chém vào, liền...”

Ta vói tay vào ngực áo, lấy ra một mảnh ngọc vụn: “Đều vỡ thành bột rồi, ta vất vả lắm mới tìm được một mẫu lớn một chút, có dùng được không?”

Mẫu ngọc kia xác thực từ miếng ngọc đôi mà ra, nhưng là phần ít quan trọng nhất, trên mặt chỉ có hai đường hoa văn. Cho dù Hồng Ngạn Trúc là thần tiên, cũng không thể từ hai đường văn lộ này phác họa ra toàn bộ địa đồ trên mặt ngọc. Kế hoạch của hắn, đã chú định thất bại rồi.

Sắc mặt Tương Huyền thoáng chốc xám trắng, hỏi ta kể lại tường tận tình huống khi đó, cuối cùng cầm mảnh ngọc kia, bảo rằng muốn đi hỏi Cát thần toán một chút xem có thể dùng hay không. Ta ra về áy náy tiễn nàng ra cửa, vừa khen ngợi lấy lòng nàng, nói ta nhất định thay nàng tăng cường chú ý.

Quanh co cùng nàng quả thực vất vả, trở lại phòng, ta mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tính cách Hoa Vị Miên rất cổ quái, nhưng ở cạnh hắn ngược lại rất thoải mái, chỉ cần không bị hắn chọc tức chết. Ta nằm trên giường, suy nghĩ phản ứng và động thái có khả năng xảy ra của Hồng Ngạn Trúc.

Đoạn thời gian tới, ta có phần khổ cực. Hồng Ngạn Trúc chưa hẳn tin tưởng ta thật sự đánh vỡ miếng ngọc đôi, chắc chắn còn muốn đến thử ta, thậm chí có thể ngầm đoạt đi cái gì.

Thời đại đã biến đổi, đại khái do ta làm một số việc bất đồng trước đây, vì vậy khiến sinh mệnh cũng phát triển khác xưa. Trải nghiệm ngày trước chỉ có thể dùng để tham khảo trong hiện tại, khi đó Hồng Ngạn Trúc không đối phó ta, không có nghĩa là bây giờ hắn sẽ không xuất thủ.

Nhất định phải cẩn thận, võ công ta thế này, chỉ sợ bị người làm thịt cũng không hiểu vì sao mà chết.

Ta đang suy đoán sự tình, Hoa Vị Miên bỗng nhiên lấy ra thứ gì đó, đưa đưa trước mắt ta.

Ta giương mắt nhìn, lại là một miếng ngọc bội, trên mặt văn hoa phức tạp, thoát nhìn hết sức quen mắt.

“Ừ thì, người đeo họa đồ này đi, nếu có người bức người nhớ lại hoa văn trên miếng ngọc đôi nào đó, người cứ vẽ cái này là được.” Hắn nhìn ta, nói.

Lòng ta âm áp, biết hắn đã rõ mục đích thật sự của Tương Huyền, lại sợ ta tổn thương.

“Gia hỏa gốc nhà người, ta cho người đeo ba ngày, đeo không xong cẩn thận ta phạt người.” Hắn bổ sung, “Nếu thật sự gặp chuyện, cũng đừng về quá nhanh, phải duy trì chờ ta tới cứu người... Được rồi, những loại được này người cũng cất đi, người gốc lù khù, không may ăn phải thứ gì kỳ quái...”

Hắn không thể lược bớt mấy từ khờ a gốc a đi sao...

Vài ngày kế tiếp, Tương Huyền vẫn thường xuyên đến tìm ta. Nếu đây là ta năm xưa, có lẽ sẽ vì vậy mà cảm thấy thụ sủng nhược kinh đi. Thế nhưng hiện tại, ngoài chưa xốt cùng một chút cảm khái, ta chỉ lạnh lùng nhìn nàng biểu hiện.

Hóa ra khi lão nhân sáng suốt, cũng sẽ trở nên lạnh nhạt. Trừ tử vong có thể kích thích tâm tình ta biến động chút ít, còn cái gì âm mưu cái gì tình ái, cứ nhiên hoàn toàn thản nhiên. Biết rõ dưới chân Tương Huyền là lối cụt, nhưng chẳng hề muốn cứu nàng – hoặc giả, là bất năng cứu, song nếu là ta thời trẻ, dẫu biết bất năng, cũng miễn cưỡng làm đi?

Nhưng có thể làm thì sao chứ? Mọi sự đều có nhân có quả của nó. Từ khoảnh khắc gặp gỡ Hồng Ngạn Trúc, Tương Huyền đã rơi vào vòng định mệnh, chỉ có người sống hai cuộc đời như ta, mới có thể bước ra ngoài quan sát tất cả.

Nghiêm túc cân nhắc xem có nên xuất gia hay không, biết đâu Phật Môn uyên bác, có thể giải đáp nghi hoặc tại lòng ta.

Nghi hoặc lớn nhất trong lòng ta chính là, ta chết đi sống lại để làm gì? Ngay cả đời trước ta đã sống đến có phần chán ngán rồi, vì sao còn cho ta sống thêm lần nữa? Lẽ nào chính vì để ta lần thứ hai mất đi tất cả, hoặc tương phản, vì để ta vân hồi?

Song, cho dù ta có thể cứu Đào Hoằng Cảnh cứu Điệp Nhi, cho dù ta sẽ không lại cùng Hoa Vị Miên đoạn tuyệt, tình yêu duy nhất suốt đời ta, cũng không có khả năng quay đầu lại. Đừng nói bây giờ Tương Huyền đã chẳng thể quay đầu, xem như nàng có thể trở về bên cạnh ta, ta cũng không còn ái tình ta từng mang. Trải nghiệm nhiều lắm, đã chẳng muốn lại cưỡng cầu.

Ta mệt mỏi rồi, nếu không nghĩ đến năm đó nợ Hoa Vị Miên, biết đâu hiện tại liền bỏ đi xuất gia tham thiền cũng không chừng.

Vừa vặn lúc này trong Nhật Huy Bang có nhóm đệ tử Phật Môn Sùng Tả của Thiếu Lâm, ta theo chân bọn họ xin chỉ giáo, thuận tiện hỏi một chút tình hình ở các chùa chiền. Trở về phòng mang ra sắp xếp, dự định sự tình yên ổn sẽ ghé thăm.

Ta cùng Hoa Vị Miên ở chung, ta làm việc gì tất nhiên không giấu được mắt hần, huống hồ đây cũng không phải cái gì đáng che giấu. Kết quả Hoa Vị Miên thấy trang giấy nợ của ta, cả khuôn mặt đều giãn trắng, hung tợn hỏi ta: “Đây là thứ gì? Người muốn đi chùa miếu thấp hươu hay tham quan?”

Chẳng phải chuyện không thể kể, chí ít không có gì có thể giấu hần, ta tự nhiên trả lời theo sự thực: “Ta đang cân nhắc vấn đề xuất gia.”

“Người điên rồi? Tuổi còn trẻ lại... lại có hôn ước tại thân, đang êm đẹp người muốn xuất gia làm gì?” Hoa Vị Miên trừng ta, “Hay là... người tình trường thất ý, bỏ trốn vào cửa Không (cõi Phật)?”

Bất luận từ góc độ nào mà nói, Hoa Vị Miên đều nhạy bén khiến người ta kinh ngạc. Tuy không phải nguyên nhân của ta, nhưng cũng là sự thực. Ta xấu hổ cười: “Ta chỉ hướng Phật mà thôi, tục sự quẩn thân, đâu có khả năng muốn đi là đi. Phật Môn vạn sự giai không, sao có thể là nơi để trốn tránh vết thương tình, dù ta có vô tri, cũng sẽ không.....”

Đang biện bạch, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Trong lòng ta thầm hô đúng lúc, vội vã chạy đi mở cửa.

Là Trần Hành Long bảo ta đến hậu thính (phòng khách riêng) nói chuyện. Ta thoáng sửng sốt, vì trước kia không hề phát sinh chuyện như vậy. Bất quá tâm niệm liên chuyển, đại khái cũng có thể đoán ra căn nguyên của sự cải biến này.

Tất nhiên là phải ngênh đón, dặn dò Hoa Vị Miên vài câu, dường như tâm tình hần không tốt, ừ hử với ta hai tiếng, rồi chẳng nói gì thêm. Ta xưa nay biết rõ tính tình của hần, không muốn tự rước lấy mất mặt, theo người nợ rồi đi.

Chẳng qua ta muốn xuất gia, hần có cái gì mất hứng? Hay hần cho rằng ta muốn thay đổi môn phái? Chủ ý của ta là lẽ Phật mà không phải võ nghệ, hiển nhiên sẽ chẳng tới loại chùa chiền giống môn phái võ học như Thiếu Lâm. Không phải hần cảm thấy ta quá ngốc không giống hòa thượng chứ? Phật pháp ở giác ngộ, không có nhiều quan hệ với thiên tư, thông minh chưa hẳn sớm đắc đạo.

Dù sao gia hỏa kia ba ngày hai bữa đều tức giận, không thềm nghĩ nữa. Hần cứ thấy ta là bực bội, ta biết làm thế nào.

Chuyên tâm suy xét cục diện trước mắt mới là quan trọng. Trần Hành Long tuy không phải người hiệp nghĩa chân chính, nhưng cũng không phải tiểu nhân. Bây giờ hẳn tìm ta, nếu ta đoán không nhầm, hẳn là muốn kích động chia rẽ.

May mắn thứ gì cũng mang trên người, hoàn toàn có thể tùy cơ ứng biến.

Tính toán xong các tình huống có thể xảy ra, chúng ta đã đến trước cửa hậu thính, đệ tử Nhật Huy Bang dẫn ta tới xin cáo lui, trong phòng chỉ còn ta và Trần Hành Long.

Ta cung kính hành lễ, trái lại Trần Hành Long thoát nhìn tràn đầy tâm sự, khoát tay ngăn cản mời ta ngồi xuống. Đầu tiên là hàn huyên vài câu, hỏi ta ở Nhật Huy Bang thấy thế nào, mọi thứ thuận tiện không, cảm tạ ta thịnh tình hậu ý giúp đỡ.....

Ta kiên nhẫn đáp lời, biểu hiện bộ dáng thành thật. Dù sao so với kẻ ăn không ngồi rồi như ta, Trần minh chủ bận rộn khẳng định mới là người mất kiên nhẫn trước. Quả nhiên hỏi han một hồi, hẳn nhận không được kéo chủ đề đến bản thân ta: “Nghe nói người và Phòng cô nương có hôn ước, là lệnh sư quyết định sao?”

“Không, sau khi gia sư tạ thế, ta theo lời dặn của người tới Thanh Phong kiếm phái, được các vị sư bá Thanh Phong kiếm phái rất chiều cố... Khôn Kính sư thái đặc biệt quan tâm ta, thấy ta và Tương Huyền vui vẻ hợp ý, liền định thân cho ta và nàng...” Ta nói, có chút thẹn thùng cúi thấp đầu.

Ý đồ của Khôn Kính sư thái, e rằng cũng chính là miếng ngọc đôi kia. Chẳng qua ngoài mặt bà muốn duy trì hình tượng chính phái, không tiện trực tiếp dò hỏi ta. Tâm tư bà lại sâu, cho rằng sư phụ và ta biết tác dụng của ngọc, do đó tin tưởng ta nhất định không đem nó cho người ngoài, cho nên dù đính ước Tương Huyền cho ta, cũng không cần dặn nàng hỏi về miếng ngọc, sợ làm ta nghi ngờ. Bằng không với sự ngốc nghếch của ta năm đó, miếng ngọc kia đã sớm rơi vào tay bà, không cần đợi đến về sau bị nhóm người này lừa gạt.

Trần Hành Long đón ý nói mấy câu, đều là chúc phúc vô ý nghĩa như cái gì “Trời đất tác hợp”. Sau đó như vô tình hỏi ta: “Ta nghe Cát thần toán nói, mấy hôm trước Phòng cô nương mang mảnh ngọc vỡ đến cho hẳn xem...”

Quả nhiên đến rồi. Ta tiếp lời: “A, đó là Tương Huyền nói cần ngọc ngoài trăm năm để trừ tà, mảnh ngọc đó có thể chứ?”

Trần Hành Long hiển nhiên đã biết tiền nhân hậu quả, nói: “Cát thần toán bảo ngọc này quá nhỏ, đã không có tác dụng gì... Ách, tạm thời không đề cập, Cát thần toán tìm ta nói chuyện này, bởi vì miếng ngọc kia chỉ sợ không phải miếng ngọc đôi thông thường.”

Ta kỳ quái hỏi: “Không phải ngọc đôi thông thường? Bởi vì nó lâu năm sao?”

Trần Hành Long lắc đầu, từ bên người xuất ra một vật, đặt tới trước mặt ta: “Liễu thiếu hiệp có thấy bề mặt của ngọc bích này quen mắt không?”

Vật hẳn lấy ra chính là Võ Lâm Lệnh. Trên lệnh bài hắc sắc nặng trĩu một mảnh ngọc bích, mặt ngọc văn lộ phức tạp, tựa như một bức tranh.

“Quen mắt...” Ta ngần ngừ chốc lát, tỉ mỉ quan sát, “A! Đồ án trên mặt này rất giống trên miếng ngọc đôi của ta!”

Bình tĩnh như Trần Hành Long, bây giờ cũng không cảm có chút động dung: “Sau khi lệnh sư qua đời, Liễu thiếu hiệp vẫn mang miếng ngọc đôi kia, chẳng hay người có thể ghi nhớ hoa văn trên mặt?”

Ta lắc đầu: “Mộ Sinh trí nhớ cực kém, lại chưa từng lưu ý đến hoa văn trên bề mặt, nhớ không được.”

Ánh mắt Trần Hành Long lộ vẻ thất vọng, nặng nề thở dài.

“Vì sao Trần minh chủ hỏi chuyện này? Ngọc đôi kia có gì bất thường ư?” Ta hỏi.

“.....” Trần Hành Long do dự một lát, rồi cuộc trả lời, “Có lẽ người cũng không biết đâu, việc này phải nói bắt nguồn từ đâu...”

5. Chương 4

Chắc hẳn người từng nghe qua cái tên Hạo Kiếp Phổ. Tương truyền tiền triều, trong võ lâm có một lần đại hạo kiếp, chính vì bí kíp này. Cuối cùng nó rơi vào tay một vị kỳ nhân trăm năm khó gặp, luyện thành một thân công phu thần quý khó lường...” Trần Hành Long chậm rãi nói, “Vị kỳ nhân này có lẽ người cũng nghe qua, chính là Bồ Thiên đạo Phương Thanh Trác của tiền triều.”

Ta gật đầu, không chỉ từng nghe qua, còn trông thấy tượng đá và bút tích của ông – tất nhiên là chuyện “sau này”.

“Phương đại hiệp hiểu rằng nguy hại của Hạo Kiếp Phổ đối với võ lâm thật sự quá lớn, nhưng không nhẫn tâm phá hủy tâm huyết của cao nhân tiền bối, hơn nữa một thân võ công của ông hoàn toàn từ Hạo Kiếp Phổ mà có. Ông nghĩ tới nghĩ lui, liền đem Hạo Kiếp Phổ đặt ở một nơi vô cùng bí ẩn, đem vị trí ấy hóa thành một bức địa đồ, phân biệt khắc vào ba miếng ngọc. Đó là một miếng ngọc bội, một miếng ngọc đôi và một miếng ngọc bích.”

“Độc Môn muốn hạ thủ với ta, chính vì miếng ngọc bội này.” Trần Hành Long vuốt lên hoa văn của ngọc bích trên Võ Lâm Lệnh, “Xem xét mảnh ngọc từ tay Phòng cô nương, miếng ngọc đôi kia hẳn chính là miếng ngọc ban đầu của người.”

Ta há mồm líu lưỡi: “Thế nhưng... miếng ngọc đôi đó bị ta làm rơi vỡ...”

Trần Hành Long chăm chú nhìn ta: “Người thực sự không nhớ rõ đồ án trên mặt?”

Ta mù mờ lắc đầu, không trốn tránh ánh mắt hắn.

Về niên kỷ, kỳ thực hắn còn nhỏ hơn ta vài tuổi. Ăn nhiều hơn mấy năm cơm vẫn là có ích, hưởng chi ta rất rõ tâm tư của hắn, hắn lại hoàn toàn không hiểu ta.

Vì vậy ta có tự tin, hắn sẽ không nhìn ra ta đang giả ngốc. Suy cho cùng Trần Hành Long cũng không phải Hồng Ngạn Trúc, thân là bang chủ Nhật Huy Bang kiêm võ lâm minh chủ, hắn phải có khí độ và lòng dạ của minh chủ, cho dù còn hoài nghi ta, cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Chẳng có chứng cứ chứng minh ta có ý đánh vỡ miếng ngọc, cũng không có chứng cứ chứng minh ta có thể nhớ được đồ án trên mặt, hắn sẽ không hạ thủ với ta.

Sau cùng hắn đành buông tiếng thở dài: “Vậy người chú ý nhiều hơn một chút, nếu người trong Độc Môn biết miếng ngọc đôi từng nằm trong tay người, nhất định sẽ hạ thủ với người. Nếu miếng ngọc kia vẫn còn thì tốt, cùng lắm bọn họ tới cướp đồ vật. Nhưng một khi ngọc vỡ, có khả năng bọn họ sẽ dồn hết hy vọng vào người, hoặc bắt người đi cũng không chừng. Ra vào phải càng cẩn thận, mảnh ngọc vỡ cũng đừng lấy ra nữa, mau chóng cất giấu hoặc ném đi.”

Ta gật đầu ưng thuận, Trần Hành Long còn cùng ta nói vài câu, dò hỏi một lượt lai lịch của ngọc đôi. Sự phụ tình cờ có được miếng ngọc này tại một đạo quán, người trời sinh tính nhàn tản, chuyện trong võ lâm đa phần chẳng hay, chỉ xem như ngọc cổ truyền cho ta, còn bảo nếu ngày sau bản thân khả dĩ mang đổi bạc dùng. Hiện tại ta cũng chỉ có thể một hồi ba không biết, may mắn tính cách của sự phụ phần lớn người trong võ lâm đều biết ít nhiều, Trần Hành Long rốt cuộc cũng tin tưởng.

Hắn thu hồi Võ Lâm Lệnh, thả ta ly khai.

Vừa ra cửa liền trông thấy Hoa Vị Miên, hắn chờ ở bên ngoài hậu thính, rất sốt ruột đi qua đi lại. Thấy ta, mặt hắn hiện vẻ vui mừng, rồi lập tức thu liễm: “Người xuất hiện rồi a.”

“Người lo lắng cho ta?” Ta ngẫm nghĩ, biểu hiện này của hắn xem ra rất giống lo lắng, bèn hỏi.

Sắc mặt Hoa Vị Miên nhất thời càng trở nên kỳ quái, bất quá ta đã có thể thấy được thực tế hắn đang xấu hổ. Hắn mở miệng, ngữ khí hung tợn: “Là ta gọi người về nấu cơm, đến lúc này rồi mà người còn chưa làm cơm, muốn đói chết ta và Điệp Nhi a!”

Lo lắng thì lo lắng, cứ nói thẳng có làm sao? Thực không đáng yêu.

Chỉ là, vẫn nên ngoan ngoãn đi theo hắn, quay về nấu cơm.

Khi vừa ra cửa, ta bắt gặp tay hắn đã đặt bên hông, hai mắt đắm đắm nhìn cửa hậu thính, tựa hồ chuẩn bị phá cửa xông vào bất cứ lúc nào.

Ngoài sự phụ, có ai từng chiều cổ ta quan tâm ta như thế? Cả đời ta, không phải bị người ruồng bỏ, cũng bị người nương nhờ, chưa từng có giây phút được người lo lắng thậm chí giữ gìn bảo hộ.

Bây giờ, tất nhiên có chút cảm động. Ta thời niên thiếu quá mức đơn thuần, không biết nhìn nhân tâm, chẳng nhận ra Hoa Vị Miên đối xử ta thật tốt, cũng chẳng nhìn ra suy tính của Hồng Ngạn Trúc và Tương Huyền với ta.

Nhưng nếu đời này ta đã hiểu, vậy bồi thường hắn nhiều một điểm đi – tuy rằng ta còn chưa kịp nợ hắn. Hắn muốn cái gì, ta liền tận lực cho hắn, vậy là được rồi.

Về chuyện xuất gia các loại, để sau hãy nói. Dù sao trang giấy kia đã bị Hoa Vị Miên xé nát, hơn nữa sau đó hắn theo dõi ta phi thường nghiêm ngặt, đừng nói hòa thượng, ta cùng đầu trọc nói chuyện hắn cũng nhanh chóng lòi ta đi, khiến ta dở khóc dở cười.

Mấy ngày vẫn bình yên như vậy, trong Nhật Huy Bang không có thêm người chết, ta cũng liền nhận ra, phiền toái thực sự đã sắp tới.

Bảo Hoa Vị Miên đưa Điệp Nhi đi nơi khác, hắn không phản đối, đại khái cũng đã cảm giác được nguy hiểm.

Cả Trần Hành Long cũng kết luận ta không nhớ rõ đồ án trên ngọc đôi, Hồng Ngạn Trúc đương nhiên không tiếp tục hoài nghi, Tương Huyền cũng rất hiếm đến tìm ta. Hoa Vị Miên thỉnh thoảng lãnh ngôn lãnh ngữ hai câu, ý tứ là người xem nữ nhân kia vô tình như thế, người còn nhớ thương nàng làm gì. Không bằng hủy hôn, tìm giai ngẫu mới.

Trong lòng cảm kích, không hề tức giận như tiền thế, vì rằng đã minh bạch hắn đúng. Bất quá công phu biểu diễn ngoài mặt vẫn muốn làm, mỗi lần giả một bộ sinh tình, chọc giận Hoa Vị Miên thường xuyên biến sắc.

Lão tiểu hài lão tiểu hài, quả là ấu trĩ. Ta một mặt nghĩ như vậy, một mặt vui sướng trên đùa hắn – Ai bảo “về sau” hắn luôn luôn ức hiếp kẻ thành thực như ta, hiện tại kiềm chút trả đũa cũng tốt.

Tuy Tương Huyền ít tìm đến, Hồng Ngạn Trúc trái lại cần mẫn, hàng ngày tới cùng ta đàm thiên thuyết địa. Tài ăn nói của hắn cực kỳ tốt, ta là tiểu tử gốc đương nhiên bị hắn lừa quay mòng mòng, cả câu nói “tình địch gặp nhau đặc biệt dễ mất” cũng vô pháp ngăn cản ta và hắn thân cận.

Hoa Vị Miên cứ như bảo mẫu, thường xuất hiện tại hiện trường nơi ta và Hồng Ngạn Trúc tán phiếm, chỉ nhìn ta. Quả nhiên hắn nhìn ra chỗ không thích hợp của Hồng Ngạn Trúc, thế nhưng trước khi các mai phục ta bố trí chưa phát huy tác dụng, ta không cho rằng trực tiếp vạch trần hắn là hảo chủ ý.

Do đó buộc phải hư dũ ủy xà (nói một đằng làm một nẻo), thời gian thống khổ nhất không gì khác ngoài ở cùng Hồng Ngạn Trúc và Tương Huyền, vừa phải thể hiện thâm tình, song song lại phải cùng “hảo hữu” nói chuyện trời đất, thừa nhận Hồng Ngạn Trúc không làm sai, là Tương Huyền tự động tâm, huynh đệ như thủ túc thê tử như y phục, không thể vì thế mà bất hòa...

Kịch tuồng này diễn thật mệt mỏi a...

“Sao hôm nay không thấy Hoa thiếu hiệp?” Trong phòng, Hồng Ngạn Trúc và Tương Huyền ngồi xuống, Hồng Ngạn Trúc nhìn quanh bốn phía, hỏi.

“Hắn ra ngoài còn chưa trở về.” Hoa Vị Miên một thân độc công, đúng giờ phải mua được hái được để luyện công, đầu và giữa mỗi tháng hắn đều ra ngoài suốt buổi sáng.

Hồng Ngạn Trúc đột nhiên hỏi câu này làm gì? Không có khả năng hắn không biết công pháp luyện công của Hoa Vị Miên a?

Trong lòng lập tức trở nên cảnh giác, suy đoán hoàn cảnh trước mắt, không khỏi âm thầm than khổ.

Bởi vì có “hậu tri chi minh”, mạch suy nghĩ của ta chịu hạn chế, vẫn cho rằng sự tình sẽ xuôi theo tình huống phát triển trước đây, không có cải biến. Thế nhưng bản thân ta đã bất đồng, rất nhiều sự tình liên quan cũng phát sinh thay đổi, với khả năng của Hồng Ngạn Trúc, hiển nhiên sẽ chọn phương thức khác đi. Tỷ như, chuyển thời cơ hãm hại Hoa Vị Miên sớm hơn, đối người bị hại, trở thành ta – người có quan hệ tốt nhất với Hoa Vị Miên.....

Suy cho cùng Hồng Ngạn Trúc vẫn không thể hoàn toàn yên tâm về ta, đặc biệt là quan hệ giữa ta và Hoa Vị Miên bị đồn đãi đến xôn xao, đại khái hẳn không thể trông mong mượn tay ta hại Hoa Vị Miên... Ách, phải, hại ta càng tốt a, còn có thể một hòn đá ném hai chim, hẳn chỉ cần —

Đang nghĩ đến đây, cảm thấy trí óc hỗn loạn, không khỏi nhấc tay đỡ lấy đầu. Lòng hồ to ngu ngốc, biết rõ người này không có hảo ý, còn chẳng gia tăng đề phòng.

Miệng lại nói: “Kỳ quái, chẳng lẽ tối hôm qua ngủ không đủ? Đầu thực choáng váng... Ôi chao? Hồng đại ca, Tương Huyền các người —”

Khi ánh mắt đảo qua, quả nhiên thấy cả hai đều ngã xuống đất. Tương Huyền chắc hẳn thật sự trúng độc, Hồng Ngạn Trúc nhất định là ngụy tạo. Do đó ta đứng dậy, lảo đảo lảo đảo hai bước, cuối cùng không chống đỡ nổi, ngã xuống ngay chỗ Tương Huyền đang nằm.

Nhân khoảnh khắc ngã xuống, ta đưa lưng về phía Hồng Ngạn Trúc, tay len lén vào lòng, lấy ra thuốc Hoa Vị Miên cho ta. Tuy rằng ta chưa từng tử tế học qua mấy thứ này, bất quá dù sao đã trúng độc nhiều lần, lại được Hoa Vị Miên dạy cho – Tất nhiên là chuyện sau này – Giải được của các loại độc chủ yếu ở Độc Môn bấy giờ đều nằm trong áo ta, nếu bị Hồng Ngạn Trúc đầu độc, phỏng chừng Hoa Vị Miên sẽ mắng chết ta.

Nuốt vào một viên Vạn Linh đan, cảm giác tê liệt tại tứ chi giảm đôi chút, phán đoán độc ta trúng là Thanh Phong tán. Cấp tốc tìm ra giải dược, một hơi nuốt vào, sau đó ngã lên người Tương Huyền.

... Để che khuất ánh mắt Hồng Ngạn Trúc, để không bị hắn mưu hại, ta cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao ta cũng đã là lão nhân gần đất xa trời, không có cái gì gọi là chiếm tiện nghi hay không chiếm tiện nghi... Trong bụng ta nghĩ thế, nhắm mắt lại giả vờ hôn mê, dựng tai nghe động tĩnh chung quanh. Dưới thân nhuyễn ngọc ôn hương, ta chỉ cảm thấy khó xử.

May mắn Hồng Ngạn Trúc hoàn toàn không nhúc nhích, có lẽ vì sợ Hoa Vị Miên trở về trước thời hạn, phá hỏng tính toán. Ta nằm, trong lòng ta cực kỳ mất tự nhiên, mong mỗi Hoa Vị Miên mau mau quay về, cứu ta thoát khỏi quần cảnh hiện tại.

Thế nhưng rất hiển nhiên, Hoa Vị Miên cũng không thể nghe được tiếng lòng của ta, mãi đến khi tia nắng hắt vào từ cửa sổ dần dần mờ nhạt, ngoài cửa mới truyền đến tiếng bước chân.

Từ góc độ của ta chỉ có thể nhìn thấy vách tường, may mà trên giá treo bên tường có một cái hộp bằng đồng nho nhỏ, miễn cưỡng có thể phản chiếu bóng người. Ta mở hé mắt, nhìn động tĩnh trước cửa.

Hoa Vị Miên bước vào liền sững sờ một lúc, sau đó động tác lập tức trở nên nhanh chóng, vài bước đã tới bên cạnh ta. Ta vội vàng đóng chặt mắt, mặc hắn kéo dậy ôm vào lòng.

Cuối cùng cũng có thể nhấc khỏi người Tương Huyền, cho dù bị Hoa Vị Miên ôm cũng chẳng thành vấn đề, dù sao đều là nam nhân.

Cảm thấy tay hắn chuyển tới chuyển lui trên người ta, tựa hồ đang kiểm tra tình trạng trúng độc của ta. Ta đã uống thuốc giải, phỏng chừng hẳn cũng không tìm ra thứ gì dị thường, vẫn là đừng đùa hắn đi thôi.

Chậm rãi mở mắt ra, đối diện cặp mắt của Hoa Vị Miên, chỉ thấy đáy mắt hắn đầy vẻ lo lắng. Ta không kìm được âm áp dâng lên trong lòng, có chút cảm động. Hiện tại không phải thời gian nói chuyện, chỉ có thể đảo con ngươi, nháy mắt với hắn vài cái.

Hoa Vị Miên thấy ta mở mắt, liền ngẩn người. Đúng lúc hắn sững sờ, từ dư quang khóe mắt ta trông thấy Hồng Ngạn Trúc từ mặt đất chầm chậm đứng dậy, động tác rất nhẹ từ từ tiếp cận Hoa Vị Miên.

Uy uy! Muốn phát ngốc lúc nào phát chẳng được? Không nên ngay thời khắc mấu chốt này dờ dẫm a!

Ta bị Hoa Vị Miên ôm, gần như dán trước người hắn, nhấc tay liều mệnh đẩy hắn một cái. Hắn vẫn ngo ngắc như cũ, không hề động đậy.

Hài tử bình thường luôn rất cơ trí a, sao hiện tại bỗng nhiên ngu ngốc?

Mắt thấy Hồng Ngạn Trúc sắp tiếp cận, Hoa Vị Miên vẫn không phản ứng, ta vận nội lực, cẩn thận đề phòng. Lại thấy hắn vươn tay, hướng về phía thắt lưng của Hoa Vị Miên.

Hoa Vị Miên có trì độn, bấy giờ cũng không thể không có cảm giác, vội vã nghiêng người né tránh. Hồng Ngạn Trúc trở cổ tay, nhưng lại là nắm chuỗi bội kiếm bên hông hắn, đem nó tuốt ra.

Hoa Vị Miên lập tức xuất thủ, hướng vào chuỗi kiếm. Trong đầu ta cấp tốc vụt qua một suy nghĩ, trước khi ý thức được nội dung chuẩn xác của nó, ta đã cảm giác được bất thường: “Từ từ...”

Thanh âm của ta dường như làm Hoa Vị Miên khựng lại một chút, nhưng hắn đã xuất chiêu thức, không kịp thu thế, vẫn chạm đến chuỗi của Lam Linh kiếm.

Trên mặt Hồng Ngạn Trúc lộ ra một nụ cười cổ quái, đột ngột buông tay, thân thể lại vươn về phía trước, trực diện hướng ngực phải đến trước mũi Lam Linh kiếm. Kiếm phong của Lam Linh kiếm sắc bén vô bì, xé toác y phục trước ngực hắn, đồng thời vạch một đường thật dài trên ngực hắn.

Từ góc độ của ta có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình, cũng có thể nhận ra tình huống hai người giao thủ. Một kiếm vừa rồi kỳ thực chém không sâu, nhưng bởi vết thương dài, máu chảy cũng rất dữ dội, thoát nhìn giống như trọng thương. Ta nghĩ thầm bất hảo, quả nhiên đúng lúc này, ngoài cửa vang lên hàng loạt tiếng bước chân.

Dự tính thời gian thật chuẩn xác a...

Đang cảm khái, “Ầm” một tiếng, cửa bị phá mở, Trần Hành Long dẫn đầu rất nhiều nhân sĩ Nhật Huy Bang cùng các võ lâm nhân sĩ đến trợ giúp ào ào xông tới. Gian phòng này tuy là khách quý phòng, cũng chứa không đủ nhiều người như vậy, trong chốc lát cửa vào chen chúc một mảnh, có phần hỗn loạn.

Trần Hành Long lại không quan tâm hỗn loạn phía sau, cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mấy người chúng ta. Thú thật, tình thế ở đây thực sự tương đối kỳ dị: Tương Huyền ngã trên đất, Hoa Vị Miên một tay ôm ta, tay còn lại cầm kiếm, mũi kiếm cách thân người Hồng Ngạn Trúc không quá vài tấc, trên mũi kiếm huyết quang ánh lên thanh sắc lạnh lẽo, thoát nhìn phá lệ thê lương. Vạt áo trước ngực Hồng Ngạn Trúc nhuộm đỏ thẫm, máu tươi lách tách nhỏ xuống mặt đất.

..... Đây quả thực là cảnh chẳng biết giải thích sao cho rõ a...

Leng cheng vài tiếng, tất cả binh khí tuốt khỏi vỏ, nhắm vào ta và Hoa Vị Miên. Trước đây Hồng Ngạn Trúc vu oan Hoa Vị Miên, mà ta dưới áp lực cùng lừa dối, lựa chọn tin tưởng Hồng Ngạn Trúc.

Còn hiện tại, lại hoàn toàn không cần tuyển chọn nữa. Ta tin rằng lúc này, trong mắt mọi người ta cùng Hoa Vị Miên đã là một chỉnh thể vững chắc bất khả tách rời, mục đích là mưu hại Trần minh chủ Hồng đàn chủ, và cũng đã thu được chút ít thành công...

Đúng lúc này, mọi giải thích đều phí công. Hoa Vị Miên buông ta ra, bất chợt nở nụ cười với Hồng Ngạn Trúc: “Hồng đàn chủ, ngươi có giải được Thanh Phong tán, sao không chia sẻ cho Phòng cô nương một ít? Người ta là nữ nhi gia yếu điệu, bị đầu gối đè nặng nửa ngày như thế, nhắc tới thật sự là bất nhã a...”

Mặt ta hơi nóng lên, lời của hắn rõ ràng dùng để giễu cợt ta, nói đoạn còn trêu ta một cái. Rành rành hoàn cảnh như vậy, hắn lại một điểm cũng chẳng thêm để ý, dường như chế nhạo ta còn quan trọng hơn so với tình thế trước mắt.

“Họ Hoa, ngươi bớt khoe miệng lưỡi lợi hại!” Hồng Ngạn Trúc đã được diu sang một bên, có người thay hắn bằng bó vết thương, miệng hắn không chịu nhàn rỗi, cất tiếng quát lên.

Hoa Vị Miên nhướn mày: “Đừng chuyển đề tài, ta thật sự rất hiếu kỳ Hồng đàn chủ làm thế nào tính toán thời gian chuẩn như vậy, cứ nhiên tĩnh lại cùng lúc với đầu gối... Nếu Hồng đàn chủ vẫn luôn tỉnh táo, sao không sớm một đao làm thối đầu gối, không cần đợi ta trở về mới động thủ lần nữa...”

“Hừm! Độc được kia rõ ràng do Liễu Mộ Sinh hạ. Hẳn vì trốn tránh hiềm nghi, tất nhiên là cùng uống trà, ra về cũng bị trúng độc. Nếu không phải mọi người đến đúng lúc, ta lại từng uống qua đan dược giải độc Tô thần y phối, thì ngày hôm nay đã bị người hãm hại rồi.”

Hồng Ngạn Trúc đầy mặt giận dữ nói, mọi người ở đây đều tới tấp phụ họa quát mắng. Loại tình huống này có nói cũng không thông, dưới tiền đề “tiên nhập vi chủ” (vào trước là chủ), toàn bộ kẻ hở đều có thể tìm ra giải thích.

Vì vậy ta chỉ quan sát tình huống xung quanh, suy xét nên trốn chạy thế nào. Dù sao nên làm những gì ta đều đã làm, trước mắt tạm thời lẩn tránh, chờ kẻ nào đó tự mình bại lộ, xem như chấp nhận được.

“Nguyên lai Tô thần y không phải hư danh, còn có thể giải Thanh Phong tán của Độc Môn, quả rất giỏi.” Hoa Vị Miên cười khê, “Chỉ là, Hồng đàn chủ ngoài mặt cùng đầu gối giao hảo, thực tế lại luôn luôn toan tính hấn, nếu không vì sao cả trước khi uống trà cũng ghi nhớ dùng thuốc giải độc? Bất quá đầu gối võ công kém như vậy, còn có thể lừa được Hồng đàn chủ và Phòng cô nương, thực sự không tồi.”

“Hoa Vị Miên, hiện tại bắt tận tay day tận mặt, người có khua môi múa mép thế nào cũng vô dụng. Thước thời hãy buông kiếm trong tay thúc thủ chịu trói, ta nể mặt Hoa lão minh chủ, nhất định không giết người.” Trần Hành Long cắt ngang cuộc tranh cãi giữa bọn họ, nói.

“Ngoại công phái ta tới, là vì giúp các người. Người tuyệt không ngờ Trần minh chủ khí lượng hẹp hòi, nghi tâm lại lớn như vậy, bởi thân thể của ta mà không dám dùng ta hỗ trợ. Những tánh mệnh đã chết kia, trên thực tế phải tính trên người Trần minh chủ.” Hoa Vị Miên đối diện Trần Hành Long, nói: “Nếu ta xuất thủ, căn bản không thể có người bị độc chết... Địa vị của người hạ thủ không tính là phi thường cao trong Độc Môn, chủng loại độc có khả năng sử dụng và uy lực đều rất hữu hạn... Đúng không a, Hồng đàn chủ?”

Hắn nhướn mày nhìn về phía Hồng Ngạn Trúc, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, khuôn mặt vốn tuần mỹ tựa hồ che phủ một tầng hào quang.

Ta đứng cạnh hắn, bấy giờ không khỏi vươn tay, âm thầm nắm tay hắn.

Hoa Vị Miên dường như bị kinh ngạc, nhìn sang ta. Ta an ủi cười cười với hắn, tận lực tỏ ra hiền hòa.

“Hoa lão bang chủ đã luống tuổi, còn quá yêu thương ngoại tôn, đương nhiên hồ đồ rồi.” Trần Hành Long lạnh nhạt nói, “Hoa Vị Miên, chúng ta đều biết phụ thân người là môn chủ Độc Môn, lần này hấn hưng phong tác lãng (gây sóng gió), có nửa phần chính là vì người. Nếu ta tin tưởng người, trong Nhật Huy Bang có bao nhiêu võ lâm nhân sĩ, phần lớn sẽ chết không đất chôn thân!”

Số người biết thân thể của Hoa Vị Miên cực kỳ ít, do đó lời Trần Hành Long vừa nói ra, trong phòng lập tức náo loạn. Người vốn còn chất chứa hoài nghi trong lòng cũng trở nên kiên định, lại có người bắt đầu bàn luận “Nữ nhi của Hoa lão bang chủ không phải đã qua đời rồi sao? Ta còn nhớ nàng chưa từng xuất giá a, thế nào có nhi tử với môn chủ Độc Môn?”; “Hoa Lập nhất thể anh hùng, sao về già lại hồ đồ thế này, ngoại công sao thân thiết bằng phụ thân, hướng chi thể lực Độc Môn lớn như vậy...”; “Hừm, nếu không nhờ lão đầu họ Hoa kia, mấy hôm nay cũng không chết nhiều người như vậy...”

Ta nhìn Hoa Vị Miên, cảm thấy có chút xót xa.

Hắn vẫn còn là một hài tử. Cha mẹ là cừu địch, mà lại yêu nhau, do đó trong quá trình hắn trưởng thành, không có phụ thân chẳng có mẫu thân. Ngoại công cũng không thường xuyên ở bên cạnh hắn, chỉ để lại cho hắn một tiểu nha hoàn, và trống vắng vô tận.

Tuy chiếu theo ghi chép phụ thân lưu lại luyện thành độc công, hắn vẫn thiên về phía ngoại công như trước. Hiện nay Độc Môn xuất động, lại liên quan đến hắn, cũng chỉ có thể để bản thân hắn đứng ra giải quyết. Hoa Lập hiểu ngoại tôn của mình, nhưng không rõ kẻ kế vị mình. Có lẽ ông không ngờ Trần Hành Long căn bản chưa từng tin nhiệm Hoa Vị Miên, chỉ xem hắn như người của Độc Môn.

Nghĩ tới đây, ta có phần minh bạch vì cái gì năm đó ta không tin hắn, hắn lại giận dữ như vậy. Ta gần như được tính là bằng hữu đồng lứa đầu tiên hắn gặp gỡ – tuy chủ yếu là ta bị ức hiếp – Trước kia ta thật thà lại trung hậu, người ngoài đầu tiên Hoa Vị Miên tin nhiệm, là ta. Vậy mà, ta ngày xưa chưa từng cho hắn tín nhiệm tương tự.

Hài tử lẻ loi, mới vừa hai mươi tuổi. Ta nghĩ đến đây, trong lòng thương xót dâng đầy, nắm chặt tay hắc không buông, tiến lên một bước, nói: “Trần minh chủ, tại hạ có chuyện bất minh, muốn thỉnh giáo một chút.”

Trần Hành Long nhìn ta: “Nguy Nhiên đạo trưởng cũng xem như một mạch võ lâm chính đạo, nào nghĩ tới đồ đệ lại ham mê việc dâm tà, trở thành đồng lõa ác nhân. Liễu Mộ Sinh, người không hổ thẹn sao?”

Ta có gì cần xấu hổ chứ? “Sau này” người từng bị thương tự trách trước mặt ta, thậm chí từ chức vị minh chủ, ẩn cư suy ngẫm. Tại sao ta phải hổ thẹn với người a?

Câu này tất nhiên không thể nói ra, ta chỉ bảo: “Nếu Hoa Vị Miên lớn lên bên cạnh Hoa lão minh chủ, chắc hẳn nhận chính đạo hun đúc càng sâu, tại sao Trần minh chủ nhất quyết cho rằng hắc lòng dạ khó lường? Hoa lão bang chủ hôm nay chưa đến sáu mươi, nếu ông thực sự hồ đồ, vậy Trần minh chủ tiếp nhận chức vị bang chủ Nhật Huy Bang từ tay ông, rốt cuộc tính thế nào?”

Có lẽ do hình tượng ngốc nghếch của ta quá thâm nhập nhân tâm, hai câu nói này tự nhiên làm Trần Hành Long sửng sốt một lúc. Ta tiếp tục hỏi: “Phải chăng có người một mực ở bên tai Trần minh chủ nói xấu Hoa Vị Miên? Tỷ như – có người nói cho Trần minh chủ, trên người Liễu Mộ Sinh ta có một miếng ngọc đôi, đồ án tại mặt ngọc rất giống với đồ án trên ngọc bích ở Võ Lâm Lệnh? Mà người đó...” Ta dừng một chút, nhìn về phía Hồng Ngạn Trúc, “Phải chăng chính là vị cùng ta uống trà, sau đó cùng hôn mê, kỳ thực vẫn luôn tỉnh táo kia?”

Nói xong lời này, ta nắm tay Hoa Vị Miên, khẽ quát một tiếng: “Đi!” Hoa Vị Miên cũng thấy được thời cơ, lập tức tháo chạy, cùng ta lao về hướng cửa sổ. Đồng thời tay ném ra một vật: “Bùm!”

Đồ vật trong tay hắc tung ra, lập tức trở thành sương mù. Người đứng trong phòng vừa đông vừa chặt, muốn tránh cũng tránh không thoát, nơi sương mù tràn tới, người người liên tiếp ngã xuống.

Lúc nhảy khỏi song cửa, ta đồng thời đề cao thanh âm hô: “Nếu Hoa Vị Miên thật sự có tâm hại người, hiện tại sẽ không dùng khói mê mà là khói độc... Trần minh chủ, người tự ngẫm lại đi!”

Bấy giờ nội lực ta không tinh thuần, khi nói lời này, khinh công vô pháp thi triển bình thường. Hoa Vị Miên vươn tay vòng qua hông ta, mang ta chạy trốn ra sau núi Nhật Huy Bang.

Trước đây Hoa Vị Miên một mình có thể thoát khỏi Nhật Huy Bang, hy vọng có thêm ta, sẽ không liên lụy đến hắn.

Giang Lăng lắm sơn nhiều thủy, khi Nhật Huy Bang lựa chọn địa điểm tổng đàn, đại khái xuất phát từ chiến lược đề phòng, hồ như một mặt dựa vào núi một mặt gần kề nước. Như thế hiển nhiên là khó tấn công, bất quá đồng thời cũng có lợi cho đào thoát.

Giang Lăng là địa bàn Nhật Huy Bang, nếu Nhật Huy Bang cho người bao vây, ta và Hoa Vị Miên có khả năng phải có một người bỏ mệnh ở Giang Lăng thành. Đặc biệt là ta võ công khinh công đều kém cỏi, muốn trốn cũng khó.

Sơn lâm tối thích hợp chạy trốn, chỉ cần vào rừng, khả năng bị phát hiện liền giảm nhiều lắm. Từ nhỏ ta cùng sư phụ sinh hoạt trên sơn lâm Thanh Phong, tuy hiện nay ta đã già, ắt hẳn vẫn còn có thể thích ứng dã ngoại.

Hoa Vị Miên cũng biết tâm tư của ta, giữ ta thẳng hướng sau núi mà chạy. Lúc này liên quan đến tính mệnh, ta nào còn lo lắng giấu diếm thực lực, đem tất cả khí lực bình sinh ra dùng, dốc sức thi triển khinh công. Vừa chạy lại vừa nghĩ, ta lớn hơn Hoa Vị Miên vài tuổi, chuyển kiếp quay về còn tăng cường luyện võ, kết quả tự nhiên vẫn thua hắn xa như thế, thật là vô dụng.

Ta được hắn kéo băng qua các mái nhà, phía sau bám theo một đám võ lâm nhân sĩ. Xa xa có thể nghe được bọn họ hô to: “Xuống đất cho ta!”, “Đừng chạy!” ta cảm thấy buồn cười, cúi đầu cười thành tiếng: “Không chạy đợi các người bắt hay sao?” Hoa Vị Miên lườm ta: “Người nhàn quá có phải không?”

Mới giác ngộ chuyện trọng yếu nhất lúc này là chạy trốn, thu hồi trên chóc, chạy theo hắn. Trông thấy phòng ốc ngày một ít, cây cối ngày một nhiều, địa thế cũng dần dần cao lên.

Một thân độc cũng có điểm tốt, người khác không dám tiếp cận quá gần, sợ Hoa Vị Miên phóng ra khói độc sương độc. Hơn nữa không nhiều võ lâm nhân sĩ sử dụng ám khí, ám khí có thể ném xa càng ít. Cung tiễn chân chính bắn cự ly xa, trong võ lâm không ai sử dụng.

Cho nên ta và hắn có thể bình yên đào thoát dưới tình huống bị một đám người truy đuổi sau lưng – tất nhiên trên thân ta khó tránh phủ chút sắc màu, bất quá mấy thương tích này với ta mà nói thực không đáng nhắc tới, trực tiếp phớt lờ đi là được.

Rốt cuộc nhìn thấy được rừng cây, thời gian cũng đã gần chạng vạng, trời trở nên xám tối.

Vào rừng không người, hướng chỉ còn là ban đêm. Ta cảm giác người phía sau càng lúc càng ít, sau cùng khi ta và Hoa Vị Miên ngoảnh đầu lại người xung quanh đã hoàn toàn tiêu thất. Ta và hắn vẫn không dám sơ ý, lại chạy sâu vào trong nửa buổi, mới xác định không còn ai.

Khi chúng ta chạy hết sức chú ý, tận lực không để lại dấu vết, đồng thời làm một ít dấu hiệu giả nhằm nhiễu loạn phán đoán của người theo dõi. Phỏng chừng qua một đêm, ngày mai bọn họ sẽ hết sức khó khăn phát hiện lộ trình của chúng ta, buộc phải tản ra khắp nơi tìm kiếm.

Núi này tuy là núi thấp thường thấy ở Giang Nam, nhưng trùng điệp không ngừng, muốn tìm hai người trong núi thực sự là nói dễ hơn làm. Chỉ cần cẩn thận hơn một chút, ta và hắn chắc chắn có thể trốn thoát.

Trước mắt cơ bản là an toàn, cả hai đều chạy đến kiệt sức, đưa mắt nhìn nhau, ta thấy trên người hắn chật vật, nghĩ chính mình nhất định cũng vậy, nhin không được bật cười. Ta cười, Hoa Vị Miên cũng cong khóe môi: “Võ công ngươi không xong, chạy trốn trái lại còn nhanh thật.”

“Chính vì võ công không giỏi, mới phải chạy nhanh a.” Ta trả lời, ngồi xuống mặt đất, cảm thấy toàn thân như cái giá bị rã ra. Lúc chạy trốn không nhận ra, sau khi thả lỏng mới phát hiện thương tích trên người cũng không nhẹ như tưởng tượng, vài phi tiêu thậm chí đâm rất sâu vào thân thể, tuy chưa đến xương, nhưng đâm chằng cạn, may mắn phi tiêu xuyên trong thịt, không hề xuất huyết, bằng không cũng không thuận lợi ẩn nấp.

“Mấy câu ngươi nói ban nãy quả thật rất lợi hại, trái lại ta đánh giá thấp ngươi rồi.” Hoa Vị Miên nhìn ta, đột nhiên bảo.

Ta mỉm cười không đáp. Liễu Mộ Sinh mà hắn nhận thức, là kẻ hai mươi bốn tuổi và năm mươi tám tuổi đan vào nhau. Hắn biết trước kia chỉ là một Liễu Mộ Sinh thành thực, hôm nay nếu ta không thể quay lại trung thực cùng ngốc nghếch như khi ấy, thái độ của hắn đại khái cũng sẽ cải biến đi.

Dường như có chút mất mát, nhưng ta cũng không định mãi giả khờ trước mặt hắn, nếu thật sự muốn kết giao, nên lấy diện mạo chân thực đối nhau thì tốt hơn.

Cắn chặt môi, nhổ xuống một phi tiêu, ta đau đến run run, tâm tư cũng liền chuyển dời. Thân thể này còn chưa quen thụ thương, không bằng ta ban đầu: trên người đại thương tiểu thương vô số, đã sớm chai lỳ.

Trong ngực áo còn chút kim sang được, móc ra bôi lên vết thương. Dưới sắc trời mờ tối vẫn có thể thấy ta một thân lấm bẩn, nếu vết thương xử lý không tốt, tại hoang sơn dã lĩnh này cũng không chỗ mà tìm đại phu.

“Ngươi sao vậy?” Một phen động tĩnh của ta kinh động Hoa Vị Miên bên cạnh, hắn nắm lấy cánh tay ta, sắc mặt trở nên không tốt lắm – ngay trên cánh tay ta còn ghim một phi tiêu, lại cầm được rõ sâu.

“Sớm nghe nói đại danh của Kim Phiêu Vương Thất, hôm nay xem như thực sự thưởng thức rồi.” Ta cười gượng, “Hơn nữa còn là phi tiêu nạm vàng, nặng thực a...”

Nét mặt Hoa Vị Miên thay đổi vài lần, cuối cùng ngồi xuống bên người ta, sát sao áp sát ta. Vừa sầm mặt, vừa đem bốn năm chỗ dính phi tiêu trên người ta rút ra, sau đó lấy được bôi cho ta.

Vẫn là thuốc của hắn tốt, sau khi bôi xong một trận thanh mát, có chút tê dại, cảm giác không còn đau đớn bao nhiêu. Bôi được xong hắn còn tận trách nhiệm bao lại miệng vết thương, y phục của hắn cũng không mấy sạch sẽ, hắn dứt khoát cởi ngoại bào, từ nội sam xé ra một mảnh bố, băng vết thương cho ta,

Hắn đối đãi ta thực không tệ.

6. Chương 5

Lánh nạn trong núi không phải chuyện dễ dàng, hai chúng ta biết rõ phạm vi thế lực to lớn của Nhật Huy Bang, đương nhiên không dám lơ là. Mấy ngày đầu, quả thật hết sức cẩn thận, sợ vào rừng chưa đủ sâu. Kết quả là hai người tiến vào giữa thâm sơn, tuy cắt đuôi được bang chúng Nhật Huy Bang và hiệp khách, nhưng lại khiến chúng ta hăm sâu vào núi.

Nếu vùng này đã là phạm vi thế lực của Nhật Huy Bang, trong núi hiển nhiên không có mãnh thú, độc vật chường khí dù nhiều, sao có thể khó dễ người từng học qua độc kinh như Hoa Vĩ Miên? Vì vậy dọc đường đi, cũng không có nguy hiểm lớn.

Chỉ là, trốn trong núi thực sự khổ cực, ăn gió nằm sương không thành vấn đề, nhưng bởi sợ bị phát hiện, chúng ta cả lửa cũng không dám nhóm, mấy ngày qua đều dùng rau rừng quả dại. Để bảo tồn thế lực, thậm chí mỗi ngày đều ăn một ít thịt tươi, thật giống như ăn lông ở lỗ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, bất quá thân thể này thực sự rất vô dụng. Loại thương tích trình độ này cũng có thể khiến ta sốt nhẹ không ngừng, dù đều đã bôi kim sang được cực tốt, cũng vô pháp tránh cho vết thương sưng tấy nhiễm trùng.

Thân thể trẻ tuổi tuy nhiều sức sống, lại không đủ cứng cỏi. Cơ thể hơn năm mươi tuổi của ta chắc chắn không có nền tảng tốt như thế này, nhưng nhất định chịu được thương tổn hơn hiện tại – Ta từng bị Hồng Ngạn Trúc một kiếm đâm suýt chết, bồi hồi bên bờ sinh tử chừng một tháng, sau đó, tiểu thương binh thường ta liền hoàn toàn không quan tâm.

Bất quá bây giờ, về tinh thần có thể giữ kiên nghị, nhưng thân thể lại kém quá nhiều. Nếu có thể được tỉnh dưỡng còn tốt một chút, tình huống trước mắt hết lần này tới lần khác lại như vậy, cho dù người khỏe mạnh cũng mệt ốm, huống hồ ta đã thụ thương, xem như bán tằm.

Lúc này có thể nhìn ra độ chênh lệch của công lực, Hoa Vĩ Miên thậm chí đi trước mở đường, tuyệt đối vất vả hơn ta, tới buổi tối vẫn còn rất tỉnh thần, hình thành đối lập rõ rệt với ta vốn đã rũ thành một bãi. Ta ít nhiều cũng có tôn nghiêm của người già, vẫn cảm thấy bề ngoài ta so với hắn cường tráng, nội tâm so với hắn sống lâu hơn gần bốn mươi năm, nếu như lộ ra yếu đuối trước mặt hắn, quả thực quá vô dụng.

Một phương diện xuất phát từ suy nghĩ đó, một phương diện khác tình cảnh trước mắt cũng không cho phép mềm yếu, vì vậy cả chuyện phát sốt ta đều gạt Hoa Vĩ Miên, cũng tận lực che giấu dáng vẻ mệt mỏi. Vốn dĩ vết thương sưng đỏ không thể lờ được hắn, nhưng sau ngày đầu tiên, hắn không động thủ giúp ta bôi được nữa, mà lấy kim sang được cho ta để ta tự làm. Vậy nên tình hình thương tích của ta, hắn không rõ lắm.

Chỉ cần duy trì đến lúc xuất sơn là ổn rồi. Trong lòng ta tự động viên chính mình, miễn cưỡng chống đỡ.

Tục ngữ nói ‘ốc lậu tiên ngộ liên dạ vũ’ (nhà đột gặp mấy đêm mưa), tuy hiện tại chúng ta đã chẳng có nóc nhà để đột, lúc chạng vạng vẫn gặp phải một cơn mưa rào. Trời mưa tối kỵ nấp dưới tàng cây, ta và hắn cố gắng tìm nhanh một khoảnh đất trống, mặc cho mưa nặng hạt trút xuống thân.

“Người lại gần một chút, nép sát vào tốt xấu có thể bớt vài chỗ bị mưa xối.” Hoa Vĩ Miên kéo ta, để ta tựa vào bên người hắn, tay thậm chí còn vòng thành nửa cung tròn ôm ta, hai người áp sát vào nhau.

Quả nhiên nơi kê sát không còn bị mưa giội đến, hơi ẩm trên người hắn xuyên qua y sam truyền sang, giúp ta xua đi chút hàn ý. Ta vốn cực kỳ khó ở, thậm chí đang run liên tục, hiện tại được thân thể hắn sưởi ấm, cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Mưa càng lúc càng lớn, dần dần cả hạt nước cũng chẳng thể nhìn rõ, chỉ còn là những dải tơ trắng không ngừng rơi xuống. Trên người thậm chí không cảm thấy đau nhói khi giọt mưa đánh xuống, bởi vì ngoài da đã lạnh buốt chết lạng. Ta dựa vào Hoa Vĩ Miên, chỉ cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, một mồi bất kham. Thực muốn cứ thế nằm xuống, hảo hảo ngủ một giấc.

Nhưng ta biết, nếu ta thật sự ngủ, cho dù không chết, cũng mất nửa cái mạng. Vì vậy nỗ lực mở to mắt nhìn xung quanh, mưa rơi trên đất, tóe lên hơi nước trắng xóa, từng trận từng trận vây quanh ta cùng Hoa Vị Miên. Đôi mắt ra xa, bốn phía chỉ có sắc trắng mịn mờ đơn điệu, thứ ngoại lệ duy nhất trong tầm nhìn, chính là Hoa Vị Miên.

Tóc dài bị mưa làm ướt sũng, rũ xuống xuôi theo bả vai, có vài sợi lòa xòa nơi thái dương, tô thêm mấy phần ngỗ ngược cho dung mạo tuấn mỹ của hân. Chẳng hay thế nào, trong đầu ta bỗng tái hiện khoảnh khắc “lần đầu” gặp gỡ, hân đứng giữa một bức xuất dục đồ. (Tranh vẽ cảnh mới tẩm xong)

“Người nhìn ta chằm chằm làm gì?” Tiếng mưa lớn quá, Hoa Vị Miên nói liền mấy câu ta đều nghe không rõ, cuối cùng hân tiến đến bên tai ta hô to, chấn động làm ta run lên.

Không nhìn hân ta còn biết làm gì? Hơn nữa nếu hân không nhìn ta, thế nào biết ta đang theo dõi hân? Ta hùng hồn nghĩ, nhưng không dám lễ thẳng khí hùng trả lời.

Lại nghe hân tiếp tục nổ sấm vào tai ta: “Người nói đi a... Uy? Tại người sao nóng thế này?”

Bị người quát to như vậy, còn bị người thổi không ít nhiệt khí, nó không nóng mới là lạ được chưa?

“Người bị sốt? Trán cũng nóng quá!” Hoa Vị Miên vươn đầu đến, trán áp vào trán ta đánh giá hồi lâu, sau đó ngạc nhiên hô lên. Một đôi tay sờ tới sờ lui trên người ta, tay hân bị mưa gội lạnh cóng, ta đang sốt nhẹ, bị hân sờ, run cầm cập mấy cơn, chỉ thấy khó chịu.

Đầu óc ta mê mê man man, trong mơ hồ còn mỉm cười với hân, phàn nàn: “Người còn phiền hơn cả tiếng sấm...” Sau đó thực sự chống đỡ hết nổi, phóng túng cho cái đầu tàn phá cần cổ, ngã nghẹo sang bả vai Hoa Vị Miên.

Mặc kệ, lão nhân dễ mắc nhiều bệnh... Ta không so bì với thanh niên...

Trên người khi lạnh khi nóng, vô cùng khó chịu. Trí óc choáng váng nặng nề, cả sức lực để mở mắt cũng không, chỉ cảm thấy toàn thân uể oải, hân là kiệt sức.

Vô dụng a. Trong lòng ta cảm khái, chút thương tích như thế liền dần vật thành bộ dạng này, quả thật rất vô dụng. Mà vô dụng nhất chính là, hiện tại nằm trên đất lại cảm thấy phi thường thoải mái, trước người có cái gì ảm áp, bèn chằm chằm nhích về phía trước, áp sát vào nguồn nhiệt đó.

Thực tốt, nóng ẩm mềm mại, sau mấy ngày liền bôn ba lại gặp mưa phát sốt, ẩm áp như vậy thật khiến người ta lưu luyến. Thứ ẩm áp kia chuyển động, kề cận ta, thậm chí chia ra mấy khối bao ta lại, sức nóng truyền thẳng vào cơ thể ta, xua đi những hàn khí cuối cùng.

Thân thể khoan khoái, thần trí cũng dần dần khôi phục theo. Trong năm giác quan, quái dị nhất chính là vị giác. Miệng có mùi máu tanh rất nặng, tuy mấy ngày nay đã quen với mùi vị này, nhưng đây không khỏi quá nồng đi?

Hơn nữa, vừa rồi không phải ta hôn mê sao? Làm thế nào lại uống máu? Chẳng lẽ Hoa Vị Miên rót cho ta uống? Vậy phải chăng lúc này mặt ta đầy máu tươi?

Tuy không có trình độ yêu sạch sẽ nghiêm trọng như Hoa Vị Miên, bất quá nghĩ đến hình ảnh ta cả mặt là máu, cũng thực có điểm chịu không nổi. Đấu tranh một hồi, cuối cùng mở mắt ra.

Trước mắt một mảnh đen kịt, mất nửa buổi mới thích ứng được, thấy rõ tình hình trước mắt.

Đối diện cư nhiên là khuôn mặt Hoa Vị Miên, khoảng cách quá gần, vừa có thể nhìn rõ trong bóng đêm, ta cơ hồ khả dĩ trông thấy hàng mi hân buông xuống cùng nụ cười nhàn nhạt bên môi – khóe môi hân còn có một tia đỏ thẫm, phối hợp với tiểu dung trở nên đặc biệt quỷ dị.

Ta vô thức nâng tay sờ mặt mình, hy vọng mặt ta sẽ không kỳ quái như vậy. Cánh tay khẽ động, mới phát hiện ta bị Hoa Vị Miên gắt gao ôm chặt, không thể nhúc nhích.

Nguyên lai cảm giác ẩm áp đến từ nhân thể, lại còn là người này...

Lòng có chút khác lạ, bị người ôm như thế là kinh nghiệm chưa bao giờ có qua. Thuở nhỏ gia bản huynh đệ đông, phụ mẫu bán ta vào nhà phú hộ làm công, rồi cuộc đối phương tán gia bại sản, sư phụ thu nhận

ta. Sự phụ rất tốt với ta, nhưng chưa từng cứng chiều, cũng không quá gần gũi. Sau khi sự phụ mất... cả những người thật sự tốt với ta cũng chẳng có mấy ai, thì lấy đâu ra người cùng ta thân thiết như vậy?

Suốt đời này, ta nguyện cùng hắc làm bằng hữu, không phản bội không rời bỏ.

Cảm động qua đi, vẫn là nhận thấy tình cảnh này có chút xấu hổ. Xém xét bốn phía, đúng là một sơn động, có lẽ sau khi ta mê man hắc tìm được sơn động, vừa tránh mưa vừa nghỉ ngơi.

Ta nhắc tay đẩy hắc, muốn đẩy hắc ra xa một ít. Toàn thân ta mệt mỏi, mắt hồi lâu mới đẩy tỉnh hắc.

Hoa Vị Miên mở mắt, mang chút sững sốt hỏi ta: “Sao vậy?”

Tướng mạo hắc vốn xuất chúng, bấy giờ nhìn ta với cặp mắt lười biếng ngái ngủ, lại có phần khả ái bình thường khó gặp. Như vậy mới giống thiếu niên hai mươi tuổi chứ, làm người ta muốn vươn tay xoa đầu hắc...

Ta đưa tay vuốt mặt mình, đặc biệt tỉ mỉ sờ lên môi, nhưng không hề có cảm giác dính dấp của huyết dịch. Trong bụng ta nghi hoặc, liếm liếm môi, cũng không cảm thấy mùi máu tanh. Vị của máu, chỉ ở trong miệng ta.

Thân thể Hoa Vị Miên thoáng cứng đờ, ta nhớ tới bên môi hắc còn vết máu, thuận tiện vươn tay định giúp hắc lau đi. Hắc lại đột ngột lùi về phía sau, nét mặt phớt có chút đáng sợ, mà bài xích đối với tứ chi tiếp xúc lại dị thường rõ ràng.

Ta bị mất mặt, tâm trạng có phần khó chịu, nhưng không muốn so đo với hắc, chỉ nói: “Bên miệng người có máu, lúc uống lau không sạch à?”

“À? Vậy sao? Nga...” Hoa Vị Miên lùi thân thể ra sau, ngoài miệng qua loa đáp, rồi bất chợt xoay người ngồi dậy, “Ừ thì, vết thương của người sưng viêm, ban đầu đã sốt nhẹ, lại gặp mưa... Ta tìm chút thảo dược, người chờ ta trở về...”

Tìm thảo dược làm gì còn muốn ra ngoài? Cũng không phải tiên dược. Ta vội hỏi: “Là người cho ta uống máu đi? Trên mặt ta có vết máu không?”

Hoa Vị Miên đi tới gần cửa ra, nghe câu hỏi của ta, chân vấp một cái suýt té nhào. Nhưng không trả lời ta, thẳng hướng ra cửa động.

Qua một lúc, cửa động lại truyền vào một trận hương khí, là mùi của thức ăn. Ta và Hoa Vị Miên sợ dẫn dắt những người truy tìm tung tích, cũng sợ gây ra cháy rừng, một mực không dám nhóm lửa nướng chín thức ăn. Hiện tại ở trong sơn động, chỉ cần cẩn thận không xông ngộp bản thân, ngược lại không cần lo lắng vấn đề kia.

“Hết mưa rồi à? Không ngờ người cũng có thể tìm được cảnh khô.” Ta cất giọng hỏi.

“Ai bảo gỗ ướt thì không thể nhóm lửa? Đốt không lên lửa chỉ có khúc đầu gỗ nhà người.” Hoa Vị Miên cũng đề cao thanh âm, từ cửa động ném vào một câu.

Ta ngẩn người, thậm chí ta cũng không phải là cảnh gỗ thật, nhóm cái gì ra lửa?

Hoa Vị Miên không nói gì thêm, ta cũng chẳng còn sức gọi, nằm nghỉ dưỡng thần.

Một khi yên tĩnh lại mới phát hiện lạnh lẽo, bấy giờ dẫu sao cũng đã vào thu, trời sau mưa rất lạnh, huống chi ta đang sinh bệnh. Thế mà y phục trên người đại khái bị Hoa Vị Miên lấy đi hong khô, chỉ chừa lại áo lót. Tuy dường như đã được Hoa Vị Miên dùng nội lực làm khô, nhưng như cũ vẫn không khỏi rét. Vừa rồi không nhận thấy, hiện tại nhận không được run rẩy.

Vận nội lực lưu chuyển toàn thân, nhưng không có bao nhiêu tác dụng. Ta cố gắng cuộn thân thể thành một khối, chống chịu lạnh giá.

Miệng vết thương trên cánh tay để trần có dấu tích băng bó mới, xem ra Hoa Vị Miên đã kiểm tra mọi thương tích cho ta lần nữa, đồng thời đều bôi thuốc băng bó. Thậm chí cả lăm bấn quanh vết thương cũng biến mất, có lẽ nhờ hắc thanh lý.

Nhìn bóng dáng bận rộn của hân ngoài cửa động, ta nhẹ nhàng mỉm cười, cảm thấy không còn lạnh như trước.

Sau một lúc, Hoa Vị Miên quay về, trong tay cầm cái chân sau của động vật gì không rõ, đang tỏa hơi nóng. Hân đi tới ngồi xuống cạnh ta, đem thức ăn nướng chín đưa cho ta: “Ta vừa đánh một con hoẵng, người nếm thử.”

Ta cắn một miếng, đã một đoạn thời gian không ăn chín, cho dù thịt này không nêm muối, ăn vào vẫn thơm ngon lạ thường. Nhìn Hoa Vị Miên một bộ đại thiếu gia, tay nghề lại thực sự không tệ, đùi hoẵng da ngoài giòn xốp chất thịt non mềm, quả là mỹ vị.

Tương lai nếu hân thú ai, đối phương thật có phúc. Bất quá chợt nhớ hân vẫn chưa thành hôn, có lẽ với tánh tình của hân, quá nửa sẽ không vì người ta mà xuống bếp. Đáng tiếc món thịt nướng thơm phức này, chắc hân kẻ khác không có lộc ăn.

Hoa Vị Miên thấy ta lang thôn hồ yết, đáy mắt lộ ra tiểu ý: “Ăn từ từ, ta sẽ không tranh với người... Thịt hoẵng rất bổ thân thể, hơn nữa hiện tại cơ thể người phát lạnh, nhất định phải ăn nhiều một chút.”

Ta gật đầu, nhanh chóng gặm hết thịt trong tay, Hoa Vị Miên lại mang một cái chân trước cho ta. Ta lắc đầu: “Có nước không? Ta muốn uống một chút.”

“Cách đây không xa có khe suối, thế nhưng... không có gì chứa nước a.” Hoa Vị Miên cau mày nói.

Định bảo vậy ta ra đó uống một ít, bất quá nhớ tới tình trạng thân thể hiện giờ, ta đành thủ tiêu ý niệm này. Cùng lắm thì nhịn một chút, không thành vấn đề. Chỉ là, thực sự không muốn ăn thêm cái gì, ghen đến hoẵng.

Hoa Vị Miên nhìn ta, xoay người ra ngoài, lại đi khỏi sơn động. Ta thấy không rõ tình hình ngoài động, chỉ nghe được tiếng mưa rơi sấm nổ, hiển nhiên trời đổ mưa không nhỏ. Lòng không khỏi oán tránh bản thân tùy hứng, cất giọng gọi vài tiếng bảo hân quay về, nhưng hân không có phản ứng.

Một lát sau, Hoa Vị Miên chậm rãi đi thông thả trở về, từng bước từng bước vào sơn động. Ta vừa thấy hân, nhịn không được bật cười: trên đầu hân đội một cái hộp, hai đầu vai còn đặt hai bình sứ nhỏ, đôi tay hợp thành hình chén, cẩn thận từng chút đi vào, dường như cả thở cũng không dám thở mạnh.

Cười dứt, cảm động dâng lên trong lòng. Thấy hân vất vả như vậy, ta thử ngồi dậy, lại bị hân quát ngừng: “Đừng cử động! Mở miệng!”

Ta ngoan ngoãn há miệng, Hoa Vị Miên giục nội lực, một dòng nước trong suốt từ lòng bàn tay hân bắn vào miệng ta. Nước suối mát lạnh, giúp ta giải cơn khát. Nước trong tay hân tất nhiên không nhiều lắm, chốc lát ta liền uống xong. Hoa Vị Miên mới thở phào nhẹ nhõm, mở hai tay, lấy thứ trên hai vai xuống, đặt trên đất: “Uống nữa không? Ở đây ta vẫn còn.”

“Đủ rồi, phần còn lại lát nữa khát sẽ uống.” Ta đáp, vỗ vỗ tảng đá bên cạnh, ý bảo hân ngồi xuống. Trong sơn động này khắp nơi ẩm ướt, chỉ có chỗ ta nằm là khô ráo, còn lót một tầng cỏ khô. Ta nhìn y phục ẩm ướt trên người Hoa Vị Miên, biết sau khi ta hôn mê, hân nhất định vì ta bận bịu trước sau. Hiếm hơi hân chu đáo như vậy, ta thậm chí cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Hân lại lấy ít thịt hoẵng cho ta, ngồi xuống bên người ta. Khó có được yên tĩnh an nhàn như vậy, ta cùng hân tán gẫu từ đông qua tây, hân kể chuyện thuở bé của hân, ngữ khí tuy bình tĩnh, trong câu chữ lại chứa đầy tình mạch cô đơn. Khi hân đang tự thuật, ta cũng nhịn không được nhớ đến thật nhiều năm trước, năm tháng niên thiếu của riêng ta. Tuy theo sư phụ luyện võ rất khổ cực, không có bạn chơi rất buồn chán, về sau tại Thanh Phong kiếm phái cũng không mấy được hoan nghênh, đoạn ái tình đơn phương kia càng khiến ta tâm lực rã rời...

Thế nhưng giờ đây khi kể với Hoa Vị Miên, lại là hài lòng chiếm đa số. Những gì có thể nhớ tới, có thể nói ra, cư nhiên là chút ít chuyện vui vẻ thời thơ ấu. Có mấy chuyện điên rồ chọc Hoa Vị Miên mỉm cười, xoa đi đôi chút cô quạnh trên gương mặt hân, biến trở về bộ dáng ngạo mạn mà ngang ngược thường ngày.

Hàn huyền nửa ngày, ta cảm thấy thân thể nóng lên. Nguyên bản vốn nóng sốt, nhưng đã mát đi rất nhiều, hiện tại đột nhiên lại sốt lên, hơn nữa so với ban đầu còn nóng hơn. Theo với luồng nhiệt này, thân thể trở

nên có chút kỳ quái, nhất là...

“Cái kia, người có thể dìu ta ra cửa động được không?” Khó xử, thật sự là rất khó xử, ta chần chờ khá lâu, rồi cuộc mở miệng: “À ừm, ta muốn đi giải...”

Không có gì cần xấu hổ, người có tam cấp, cũng chẳng phải nữ nhân... Một lão đầu còn để ý cái gì?

Nhưng vẫn rất mất tự nhiên. Nhất là Hoa Vị Miên cứ nhiên còn không trả lời, ánh mắt trở nên có phần cổ quái. Sau một lát, hắn mới khom người xuống đỡ ta, kéo ta dậy.

Đến cửa động, thậm chí có thể cảm giác được mưa bụi xiên xiên phát đến, đánh vào người ta. Hoa Vị Miên buông ta ra, để ta tựa vào vách núi, riêng hắn xoay người đi: “Người... cứ tự tiện...”

Một lúc sau...

“Được chưa?”

“Chưa, chờ một chút...”

Lại qua một hồi...

“Còn chưa xong?”

“Bằng không người về trước đi, xong rồi ta gọi người... Hoặc ta tự trở về cũng được.”

Hắn hừ một tiếng, bất động.

Lại qua thêm một lúc...

“Này, sao người còn chưa xong? Có được không a người?”

“Người mới không được đó...”

“Vậy người thế nào còn chưa xong?” Hoa Vị Miên hỏi, quay đầu nhìn ta.

Ta nhất thời hoảng hốt đến tay chân lạnh toát. Bộ dáng hiện tại, làm sao để ngoại nhân trông thấy?

Là có thứ gì xông xuống hạ thể, cũng không phải người có tam cấp như ban đầu ta nghĩ, mà là... một loại dục vọng khác.

Không biết vì cố gì, cứ nhiên tại loại địa phương này, sau cơn sốt làm tiền đề, lại khô nóng khó chịu. Trước đây ta vốn ít tự an ủi, sau khi tới niên kỷ này lại càng ít, dù sao với tuổi tác của ta, chỉ cần không cố tình kích thích, sẽ không có dục vọng cường liệt.

Thế nhưng thân thể hiện tại là thân thể của thanh niên.

Động tác trên tay vốn không thuần thực, Hoa Vị Miên bên cạnh vừa hỏi, nhẽ ra có khả năng phát tiết cũng bị hắn hù thu trở vào. Đã thế bấy giờ ta chỉ mặc áo trong, không có ngoại bào che lấp, căn bản không thể gạt người.

Tất nhiên hiện tại càng giấu không được...

Mặt nóng bừng bừng, lần này không phải phát sốt, mà do xấu hổ gây nên. Cứ nhiên bị trông thấy cái dạng này, về sau ta làm sao đối mặt hắn a...

Luống cuống thả y phục, co chân... chạy vào trong, liều chết cúi đầu, tuyệt đối không thể đối diện với đường nhìn của Hoa Vị Miên.

Nếu như thân thể khỏe mạnh, ta đã trốn khỏi sơn động.

Bất quá dễ nhận thấy ta đánh giá cao tình trạng thân thể mình, vừa chạy vài bước, chân liền nhũn, ngã thẳng tấp xuống đất. May mắn Hoa Vị Miên ở bên cạnh ta, lập tức đỡ lấy ta..... Có vẻ không may cho lắm...

“Cái kia, ách...” Hạ thân tự có ý chí của nó, dù ta vẫn muốn làm nó rút về cũng không được, trái lại vì bên ngoài kích thích càng cứng rắn hơn. Ta càng bối rối, hận không thể tìm cái khe trong sơn động chui vào.

“Người... lẽ nào...” Hoa Vị Miên dịu ta, giương mắt nhìn ta. Dưới cặp đồng tử trong suốt của hân, ta hồ thẹn đến muốn độn thổ: “Ta... ta...”

“Chẳng lẽ thảo dược ta tìm có vấn đề? Ách, cử tử có tác dụng thôi tình, nhưng hân là không quá nặng a...” Hoa Vị Miên cúi đầu, thì thầm: “Uy? Lẽ nào có liên quan đến máu hoẵng? Thế nhưng...”

Đa phần chính là như vậy. Cũng là ta không tốt, từ lúc trở lại thân thể này tới nay chẳng lo lắng chuyện dục vọng, sáng sớm thức dậy cũng thuận theo tự nhiên, một lát sau liền ổn, không ngờ cơ thể này là thanh niên, tự nhiên có dục vọng của thanh niên – bất quá nói đi phải nói lại, bình thường ta đều cùng Hoa Vị Miên ngủ chung, cho dù có cần, ta cũng không dám động thủ a...

Hoa Vị Miên đặt ta xuống bãi cỏ trên mặt đất, hỏi: “Cần ta hỗ trợ không?”

Hồ... hỗ trợ?

Ta trừng to mắt nhìn hân, nghĩ thầm làm sao hỗ trợ. Hoa Vị Miên bỗng nở nụ cười, cúi người nằm cạnh ta, vươn tay lần xuống phía dưới.

Phút chốc tay hân xoa nhẹ dục vọng của ta, ta hoàn toàn ngưng ngẩn. Đầu óc một mảnh trống rỗng, tựa như thứ gì đó đang nổ tung, toàn thân trên dưới không thể động đậy, chỉ có vật thể nọ trong tay hân trở nên càng hoạt bát, nở lớn nảy lên trong tay hân.

Máu huyết toàn thân đều tập trung ở nơi đó thì phải, lòng bàn tay hân nhấn bóng ngón tay linh hoạt, cao thấp chuyển động vô vẻ, đầu ngón tay còn không ngừng kích thích đỉnh ao trũng. Loại chuyện này ta vốn ít làm, chưa từng có khoái cảm như vậy, trước mắt trắng xóa, thân thể bất giác xoay vặn, thậm chí mở miệng khê khê kêu vài tiếng.

Bàn tay kia đột nhiên buộc chặt, bụng dưới của ta co rút, không ngăn được dục vọng bạo phát, “A...” Một tiếng bật lên, cái gì đó phun ra, cơ thể dịu xuống.

Trước mắt ngũ sắc rực rỡ, thân thể mềm nhũn thực thoải mái, cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích. Ta nâng mắt nhìn Hoa Vị Miên, tầm nhìn đều mơ hồ, chỉ cảm thấy mặt hân đỏ ửng, rất phiêu lạng.

Hoa Vị Miên thấy ta nhìn hân, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phủ lại y phục chỉnh tề cho ta, đứng dậy nói: “Bắn, ta ra ngoài rửa một lát ...” Nhanh chóng xoay người, chạy về hướng cửa động.

Ta ngạc nhiên: nếu hân ngại bắn, cần gì chủ động thay ta... cái kia... Cũng không phải ta cầu hân, thật là...

Quên đi quên đi, an ủi bản thân, loại sự tình này có điểm như thế, hân giúp ta làm đã quá lắm rồi, thứ kia xác thực sẽ làm người ta cảm thấy bắn a, nếu là ta thay hân cũng lập tức đi rửa tay...

Bất quá gia hỏa này quả thực rất kỳ quái, chủ động làm chi, ta cũng không phải không biết cách... Tuy thật sự rất lâu chưa làm qua...

Sau mưa núi xanh hoa nở, cây lá màu da cam cùng hỏa hồng vương nước mưa, lóng lánh tiên diễm lạ thường.

Cuối cùng cũng ra khỏi sơn động, ta thở ra một hơi dài, cảm thụ bầu không khí tươi mát trong núi.

Cuối cùng cũng tốt rồi, cuối cùng khỏi phải tiếp tục gượng gạo mắt to trừng mắt nhỏ với hân.

Hai ngày nay không khí trong động hết sức xấu hổ, lúc ta đối diện hân, tuy rằng liên tục nhắc nhở chính mình: chả có gì, nam nhân thôi, hỗ trợ lẫn nhau cũng rất bình thường... Thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy cổ quái, dù sao trước đây, ta chưa từng có bằng hữu có thể thổ lộ việc tư.

Không nghĩ nữa không nghĩ nữa! Quên chuyện này đi, bằng không càng thấy hân càng mất tự nhiên. Hân đối đãi ta có thể nói là tốt vô cùng – ngoại trừ đôi khi ngoài miệng chọc người giận sôi – mấy hôm nay ta cảm sốt, hân chiếu cố ta cẩn thận chu đáo. Có được bằng hữu như vậy, còn cầu gì hơn?

Ra khỏi sơn động, ta và hân ẩn giấu hành tung kiểm tra mọi nơi, không phát hiện bóng dáng người của Nhật Huy Bang, có lẽ tìm không được đành trở về cả rồi. Dù sao nơi này sơn thủy trùng trùng, có nhiều người cũng khó lòng triệt để lục soát. Hơn nữa một khi những người đó phân tán, làm sao là đối thủ của chúng ta?

Huống hồ ta nghĩ phục bút ta an bài hẳn đã phát huy tác dụng, Nhật Huy Bang cùng những “nhân sĩ chính đạo” chỉ sợ không có thời gian cũng chẳng còn lập trường tới phiên hà chúng ta. Cho nên mấy ngày xuất sơn sau đó, ta và Hoa Vị Miên quả thực gần như du ngoạn, thưởng cảnh trữ tình, không hề có một chút cảm giác căng thẳng như trước. Ta sinh trận bệnh này, Hoa Vị Miên liền không cho phép ta ăn đồ sống, mà cẩn thận canh lửa nướng các món thỏ rừng gà gô dân dã cho ta, lần kì dị nhất chính là cư nhiên bắt một con rắn cho ta, bảo rằng đại bổ...

“Kế tiếp người muốn đi đâu?” Mắt thấy sắp xuất sơn, Hoa Vị Miên như vô tình nhớ tới, thờ ơ hỏi. Ta nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười khổ nói: “Không chỗ để đi, còn người?”

“Ta muốn đến Độc Môn, nếu người ấy muốn ta gặp hẳn, ta ngại gì không đi xem?” Hoa Vị Miên lướt mắt nhìn qua, nói, “Nếu người không có việc gì làm, vậy theo ta đi.”

“Người kia... không hẳn thật sự muốn bức bách người. Có tin đồn thân thể hẳn không ổn sắp tạ thế, đó có thể là sự thực...” Đó đúng là sự thực, ta biết, “Dã tâm của Hồng Ngạn Trúc, vị tất chỉ dừng ở vị trí bang chủ Nhật Huy Bang.”

Hoa Vị Miên ngẩng đầu nhìn ta, thoáng cau mày: “Kỳ thực người không ngốc a.”

Ta ngẩn ra: lẽ nào hẳn đang khen ta?

Hắn nói tiếp: “Nếu đã không ngốc, vì sao ở một số chuyện lại ngu ngốc vậy chứ...”

... Biết ngay tiểu tử này không hiểu cái gì gọi là tôn lão kính hiền.

Không tranh cãi với hắn, “Người biết Độc Môn ở đâu không?”

Độc Môn rất thần bí, địa bàn của nó cũng ít người biết đến. Tuy kỳ thực ta biết, bắt quá tất nhiên không thể nói.

“Người ấy lưu lại cho ta một bản Độc Kinh, trang cuối có ghi chép.” Hoa Vị Miên khẽ nói, buông xuống hàng mi.

“Dù sao ta cũng không có chỗ để đi, liền cùng người vậy...” Ta cân nhắc một chút, nói.

Mặc dù kiếp trước không phát sinh chuyện thể này, bắt quá nếu ta đi cùng hẳn, biết đâu có thể giúp đỡ ít nhiều. Nếu cái bẫy ta thiết lập hiệu quả, có lẽ cái gọi là cuộc chiến chính tà, căn bản sẽ không xảy ra.

Hoa Vị Miên thấy ta gật đầu, nhẹ nhàng cười.

Vài ngày sau, ta và hắn rốt cuộc đi khỏi đường núi trùng điệp, trông thấy nóc nhà. Hoa Vị Miên chạy vào một nông gia trộm hai bộ y phục – đương nhiên có để lại ngân lượng – cùng ta mặc vào. Ta quen mặc y phục như vậy, khi mặc vào chẳng khác gì con cháu nông gia bình thường. Trái lại Hoa Vị Miên, bộ dáng nhìn thế nào cũng như mặc sai y phục, thậm chí giống một tiểu thư phú gia cải trang bỏ nhà theo tình nhân...

Ta cười khổ, suốt đường đi, e rằng chúng ta sẽ nhận đủ xoi mói. Còn bảo cái gì phải cẩn thận hành sự che lấp hành tung, cứ xem diện mạo của hắn, ném tới địa phương nào cũng dẫn người chú ý.

Suy nghĩ của ta một điểm không sai, Hoa Vị Miên chuốc phiền phức không ngừng, dở hơi nhất chính là có người quả quyết hẳn là “một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu”, khẳng khái muốn bãi phân trâu ta đây thừa nhận bản thân chủ động thoái nhượng. Kết quả hắn bị hoa nhài một cước đá lộn cầu...

Cuối cùng không thắng nổi phiền nhiễu, Hoa Vị Miên rút cuộc mua nón tre, che khuất khuôn mặt, mới xem như dẹp bỏ rắc rối. Ta và hắn gấp rút lên đường, chung quy nửa tháng sau đến được Độc Môn.

7. Chương 6

Tại nhiều năm về sau ta từng đến Độc Môn, bất quá môn chủ Độc Môn khi đó đã là Hoa Vị Miên, sau khi hẩn kế nhiệm, đem Độc Môn chấn chỉnh từ trong ra ngoài, vì vậy đối diện với núi non trùng điệp trước mắt, ta vẫn có phần tìm không được phương hướng.

Theo Hoa Vị Miên rẽ trái rẽ phải, rất nhanh đã tới trước chân một ngọn núi, đẩy ra đám dây leo buông xuống từ đá núi, hẩn nhấn vào một chỗ nào đó trên vách núi.

Thực sự là cái cổng không sáng kiến a...

Một tiếng động lớn phát sinh khi hẩn nhấn xuống, vách đá theo đó mở ra, từ bên trong xuất hiện hai người. Hai người nọ đều mặc trang phục màu tro, đầu bị vải bố xám vây kín, chỉ chừa lại mắt mũi miệng.

Ta biết đây là quy củ của Độc Môn, đệ tử từ tam đẳng trở xuống toàn thân đều phải bao bọc trong vải bố đặc chất, giảm thiểu khả năng da tiếp xúc với độc vật. Chẳng qua loại phương pháp này cũng rất ngu xuẩn, quá dễ bị trộn lẫn, sau này ta từng trà trộn vào một lần.

Hai người nọ nhìn Hoa Vị Miên, đáy mắt lộ ra nghi hoặc. Hoa Vị Miên tiến lên trước một bước, chấp hai tay, nói: “Độc bá thiên hạ.”

Thân thể hai người chấn động, cùng nhìn nhau, quỳ một gối xuống đất: “Tham kiến thiếu chủ.”

Chợt nhớ biệt hiệu “Độc Bá” của Hoa Vị Miên, không phải từ câu khẩu lệnh này mà ra đó chứ?

Hẩn khoát tay: “Đứng lên đi, các người tìm một bộ y phục, cho bằng hữu này của ta mặc.”

“Vây thiếu chủ người...”

“Ta không cần.” Hoa Vị Miên nhẹ nhàng thu khốe môi, “Ta đến gặp môn chủ, hẩn... hiện tại thế nào?”

Đổi là ta khi còn trẻ, có lẽ sẽ rất phẫn nộ với cách làm bây giờ của hẩn. Thế nhưng ta hiện tại đã không hề tiếp tục để tâm cái gì là chánh tà phân tranh, mà nghĩ đến Hoa Vị Miên thuở nhỏ tang mẫu, lúc này phụ thân chưa từng gặp mặt lại thập tử nhất sinh. Lúc này hẩn nhất định không dễ chịu.

Thân là bằng hữu, trước mắt hẩn nên nâng đỡ hẩn. Ta tiến tới bên người hẩn, vươn tay vỗ vỗ hẩn. Hoa Vị Miên nhìn lướt qua ta, sắc mặt dường như hảo lên chút ít.

“Thân thể môn chủ rất xấu, đã lâu lắm không xuất cốc.” Một trong số hai người nói, “Môn chủ vẫn luôn chờ thiếu chủ, hiện thiếu chủ trở về, ngài nhất định thực cao hứng, biết đâu thân thể sẽ khỏe lại không chừng.”

Cách ngày Nhan Túc Kiểm tạ thế chỉ còn hơn mười hôm, cơ thể hẩn đã là dầu cạn đặng khô, cho dù gặp Hoa Vị Miên, cũng sẽ không sống lâu thêm mấy ngày. Môn đồ kia nói như vậy, cũng chỉ là an ủi mình và an ủi Hoa Vị Miên mà thôi.

Hoa Vị Miên không trả lời, bảo một người đi tìm y phục, rồi cùng người còn lại nói vài câu. Trong chốc lát người nọ quay về, ta chiếu theo hình thức của bọn họ mặc vào y phục kín mít không khe gió lửa, đầu đội cái lồng – nói thật may mắn bấy giờ trời thu, “lần trước” vào hè, quả thực nóng chết, thế mà bọn họ chịu được.

“Xám tro... thật sự trở thành khúc gỗ a.” Hoa Vị Miên nhìn ta, cười nói. Hẩn còn có tâm tình trêu chọc ta, đủ thấy tình huống không quá kém.

Ta và hẩn theo thủ vệ tiến vào trong núi, vị trí hiện tại của Độc Môn là một sơn cốc, được quần sơn vây bọc, phi thường bí ẩn. Xuyên qua sơn đạo dài đằng đằng, mấy người chúng ta rốt cuộc đến bên trong sơn cốc.

Độc cốc chướng khí dày đặc, Hoa Vị Miên cho ta một viên thuốc để ta nuốt vào, hai người nọ pháp phòng mũi, trong mắt người dò hỏi ban nãy hiện ra thần sắc vô cùng kinh ngạc: “Thiếu chủ, đây là thanh tâm đan?”

Hoa Vị Miên liếc nhìn hẩn: “Xem ra ngươi cũng rất tinh tường... Bằng hữu này của ta không hề hiểu độc tính, trong độc cốc có nơi nào khí độc mỏng một chút hay không?”

Người nọ đáp: “Độc cốc đãi khách có Thanh Viện, dùng để tiếp đón khách nhân không dụng độc. Thuộc hạ đưa vị công tử này sang đó, thiếu chủ cùng Tam Nhi đi gặp môn chủ được không?”

Hắn vừa gọi Tam Nhi, ta nhớ ra rồi, người này chắc hẳn chính là Tứ Nhi về sau vẫn theo Hoa Vị Miên. Hắn võ công độc công đều xuất sắc, thái độ làm người cơ trí lại trung tâm. Ta gật đầu: “VẬY các người đi trước đi.”

Hoa Vị Miên lưỡng lự chốc lát: “Thôi được. Vị này chính là hảo hữu của ta, người chiếu cố hẳn nhiều một chút. Nếu hẳn có mệnh hệ gì...”

Hắn ngừng lại, ý uy hiếp trong ngữ điệu rất rõ ràng. Tứ Nhi gật đầu, ngữ khí trịnh trọng:

“Thiếu chủ yên tâm. Cho dù ta tự thân gánh vác, cũng không để vị công tử này gặp bất trắc...”

Nếu Nhan Túc Kiếm đã lệnh hẳn chờ Hoa Vị Miên tại cửa động, tất nhiên là có thể tin tưởng. Nhưng Hoa Vị Miên lại kín đáo đưa cho ta một đồng thuốc, dặn dò ta mấy câu, rồi mới ly khai.

Bước chân rời đi có chút gấp gáp, suy cho cùng vẫn là thân sinh phụ thân của hắn, hắn còn luôn luyện Độc Kinh Nhan Túc Kiếm để lại, có thể nói là nửa sư phụ. Nhan Túc Kiếm và Hoa Tĩnh Y tuy bất năng tương thủ, nhưng hai người là chân tâm tương ái, suốt quãng đời còn lại đều cô độc. Trong lòng Hoa Vị Miên, tình cảm cha con dành cho Nhan Túc Kiếm rất sâu nặng.

Đời người bị thương nhất không gì hơn tang phụ tang mẫu. Ta chỉ cảm thấy đau lòng, thầm nghĩ khi hắn quay lại phải đối xử thật tốt với hắn, chỉ ít giúp hắn không quá u buồn.

Vị Tứ Nhi kia đưa ta đến khách phòng của Thanh Viện, Độc Môn ít khách nhân, trong viện chỉ có một mình ta ở. Ta cùng Hoa Vị Miên một đường trốn chạy, nào có hành lý gì, hiển nhiên nhanh chóng thu xếp ổn thỏa. Hắn không biết lai lịch của ta, chỉ biết ta là hảo hữu của Hoa Vị Miên, liền đặc biệt cung kính. Lập tức chuẩn bị cơm nước hoa quả, cùng ta dùng cơm.

Ăn cơm xong Hoa Vị Miên còn chưa trở về, ta biết Nhan Túc Kiếm quá sủng ái bảo bối nhi tử này, thậm chí trước khi thấy mặt đã nói muốn đem vị trí chủ môn truyền cho hắn. Hôm nay phụ tử gặp nhau, chắc hẳn có rất nhiều điều muốn nói, vì vậy cũng không lo lắng.

Giải bày nguyện vọng muốn tầm gọi với Tứ Nhi, hắn phân phó người chuẩn bị nước nóng. Ta nhiều ngày bồn ba, trên người không biết biến thành cái dạng gì, trông thấy thùng gỗ liền cảm giác toàn thân ngứa ngáy, bảo Tứ Nhi ra ngoài, thoải mái ngâm mình trong nước nóng.

Khổ cực mấy ngày nay dường như đều tan biến, ta ngâm trong nước, bị hơi nóng xông đến mơ màng buồn ngủ. Dưới nhiệt khí vây quanh, lỗ khí toàn thân mở ra, khí mạch thông suốt. Ta vận hành chân khí hành tẩu khắp người, hiện tại không cần tiếp tục che giấu thực lực bản thân, có thể luyện cao tới đâu thì luyện. Dù sao tại nguy hiểm trước mắt, mọi cái đều là giả, chỉ có thực lực là thật. Ta cũng không muốn mãi kéo chân sau của Hoa Vị Miên nữa.

Công pháp nhập môn Hạo Kiếp cực khó, thế nhưng chỉ cần nhập môn, tiến cảnh gần như có thể một ngày ngàn dặm. Do đó tuy ban đầu ta kém Hoa Vị Miên rất nhiều, về sau lại có thể cùng hắn không phân thắng bại. Bất quá sau đó hẳn cũng có kỳ ngộ, ta trước sau không vượt qua được hắn, hai người đấu hơn hai mươi năm, vẫn ở thế hòa.

Lúc luyện công cảm giác phá lệ nhạy bén, ta nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, trước cả kinh, sau liền nhận ra Hoa Vị Miên. Chỉ là bước đi của hắn có chút nặng nề, có lẽ tâm tình không tốt lắm.

Cửa bị đẩy ra, Hoa Vị Miên tiến vào. Ta đương nhiên sẽ không đặt thùng gỗ ngay đối diện cửa, mà giấu sau bình phong. Ta thấy rõ hắn, hắn lại không thể lập tức thấy ta.

Hắn vừa bước vào, đại khái là tìm không được ta, mặt bỗng chốc biến sắc. Ta thấy rõ rệt, trong lòng không khỏi có chút khác thường, cho rằng hẳn lo lắng thái quá, khiến ta có phần thụ sủng nhược kinh.

Hoa Vị Miên vội vã nhìn trong phòng vài lần, trên khuôn mặt tuấn mỹ vốn có vết tích của nước mắt, bấy giờ lại mang thêm cực độ lo âu, xoay người định ra ngoài. Ta vội vàng lên tiếng: “Ta ở trong này.”

Từ góc khuất có thể tinh tường trông thấy nét mặt hắn biến hóa, đầu tiên là thả lỏng, lập tức trở nên buồn bực. Ta hiểu rõ tính tình của hắn, tất nhiên biết hắn thẹn quá hóa giận, vội nói: “Ta ngâm nước quá khoan khoái, suýt nữa ngủ mất...”

Hắn đã đi tới gần, ánh mắt chạm đến người ta, liền lùi trở về. Sau sự kiện ở sơn động lần đó, ta với hắn cũng có chút không tự nhiên, thụp trong nước né tránh.

Hoa Vị Miên nhìn bốn phía: “Gian nhà này cũng không tệ lắm, trước mắt Thanh Viện chỉ có mình người ở phải không? Vậy ta ở cách vách người là được.”

“A? Người ở đây?” Hắn luyện Độc công, hẳn là độc khí càng mạnh mới càng có lợi cho hắn chứ? Thanh Viện này là địa phương độc khí yếu nhất trong cốc, hắn tới đây ở, với hắn chẳng có chỗ nào tốt.

“Phải a, độc công của ta đã đạt ít thành tựu, độc khí bên ngoài với ta mà nói không còn giúp ích được gì.” Hoa Vị Miên bảo, giải thích vấn đề mà ta không nói ra, “Hiện tại Độc Môn thế cục bất minh, ta không muốn ở nội viện.”

Là sợ ta gặp nguy hiểm đi? Hắn là thiếu môn chủ danh chính ngôn thuận, còn sợ ai chứ?

“Nhan môn chủ nói thế nào?” Ta tắm đủ, nghiêng người đi, cầm lấy khăn bố vừa lau vừa hỏi.

“Hong Ngạn Trúc đúng là tình báo ông sớm xếp đặt vào Nhật Huy Bang, ông xác thực cũng hạ lệnh muốn Hong Ngạn Trúc lấy được Võ Lâm Lệnh, đồng thời căn dặn hắn lưu ý tin tức của ta.” Hoa Vị Miên nói, “Thế nhưng ông hoàn toàn không lan truyền những phong thanh kia, cũng không cho phép đệ tử Độc Môn công khai cướp đoạt đả thương người. Về việc vu cáo ta, càng không phải chủ ý của ông.”

“Hong Ngạn Trúc trở về rồi sao?” Cần đi ra, lại không dám khóa thân trước mặt hắn, đều tại sự tình đêm đó, khiến cho xấu hổ như vậy.

Cùng là nam nhân sợ cái gì. Ta ùm đứng dậy, đưa lưng về phía hắn lau người mặc y phục.

Hoa Vị Miên lại không trả lời ta, qua nửa buổi ta đã mặc chỉnh tề, xoay người hỏi hắn: “Sao người không trả lời? Uy?”

Biểu tình trên mặt hắn hết sức kỳ quái, ánh mắt có chút dọa người. Thấy ta nhìn hắn, hấp tấp thu liễm thần sắc, biến trở lại bình thường: “Không trả lời cái gì?”

Hoa Vị Miên chẳng phải người thiếu sắc sảo như thế a? Sao đột nhiên biểu hiện rõ ràng đến vậy?

Bất quá hắn sẽ không làm gì bất lợi với ta, nếu hắn không muốn nói, ta liền vờ không biết đi: “Ta vừa hỏi, Hong Ngạn Trúc về rồi sao?”

“Hắn thế nào về được?” Hoa Vị Miên rốt cuộc cũng đối diện ta, nhướn mày nói: “Nếu hắn quay về, ta làm sao đơn giản tha thứ hắn? Cho dù hắn có thể giải thích thông suốt hành vi của mình, sau này cũng tuyệt đối không được trọng dụng. Hắn ở Nhật Huy Bang nhiều năm, dù trong Độc Môn có thế lực của hắn, cũng chẳng quá lớn. Hắn muốn trở về, hừm...”

Tuy không thể công khai xử trí Hong Ngạn Trúc, Hoa Vị Miên quá nửa cũng sẽ đem hắn trừng trị đến trắng tay đi. Ta len lén nghĩ, tâm báo thù của gia hỏa này rất mạnh. Lần này Hong Ngạn Trúc rành rành hắt nước bẩn vào hắn, Hoa Vị Miên có thể buông tha hắn mới là lạ.

“Đúng vậy, tình thế trước mắt, nếu hắn đã có thể trở thành một đương nhiệm bang chủ Nhật Huy Bang, thậm chí đảm đương rất tốt, qua hai mươi năm, trở thành võ lâm minh chủ cũng có khả năng... Dù sao Độc Môn nói cái gì “Chính đạo” bọn họ cũng sẽ không tin, Độc Môn càng bỏ nhẹ Hong Ngạn Trúc, địa vị của hắn trong lòng chính đạo càng vững vàng.” Ta cười cười hướng về phía Hoa Vị Miên, nói tiếp: “Bất quá... ta đoán hắn sẽ quay về rất nhanh thôi...”

“Thiếu chủ, môn chủ gọi ngài mau sang ấy một chuyến.” Tứ Nhi từ bên ngoài chạy vào, cao giọng nói.

Sắc mặt Hoa Vị Miên trầm xuống: “Tứ Nhi, người tiến đến sao không gõ cửa?”

Tứ nhi ngây ngốc: “Thiếu chủ, ta...”

Hoa Vị Miên thần sắc ác liệt nhìn Tứ Nhi, hiện tại trời chuyển lạnh, trên trán Tứ Nhi lại sắp xuất mồ hôi.

“Có việc gấp trực tiếp đi vào có sao đâu?” Ta mở lời hòa giải, bằng võ công của Hoa Vị Miên, lại không sợ người khác nghe trộm, hắn hung hăng như vậy làm gì? “Cũng chẳng có bí mật không thể gặp người...”

Hoa Vị Miên dường như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ liếc nhìn ta, ném lại một câu: “Ta đi trước, chờ ta quay về.” Sau đó phân phó vài câu bên tai Tứ Nhi, ra khỏi cửa.

Khi ta và hần đến nơi đã là buổi chiều, lúc này trời xẩm tối, đêm sắp buông. Tứ Nhi bận rộn sắp xếp cho ta dùng cơm, tuy ta là khách nhân, nhưng thân phận tương đối khó nói, huống chi Nhan Túc Kiếm trọng bệnh tại giường, cũng sẽ không có lễ tục thiết yến chiêu đãi gì.

Nửa tháng đi đường khổ cực, cộng với trước đó lần qua lần lại trong núi, ta sớm đã mệt mỏi bất kham. Hôm nay trước được tắm rửa sau có mỹ thực, cả người đều khoan khoái.

Tứ Nhi vẫn theo bên cạnh ta, chần chẫn là Hoa Vị Miên phân phó hần. Ta hỏi hần một chút sự việc, chuyện quá quan trọng hần sẽ không nói hơn nữa ta cũng biết rồi, chỉ hỏi vài điều vụn vặt, đồng thời xen vào đôi câu khi hần nói.

Ta biết, Hoa Vị Miên nhất định sẽ tiếp nhận vị trí của phụ thân hần, hơn nữa sau khi thay thế sẽ gặp rất nhiều trở ngại. Nhan Túc Kiếm bởi vết thương tình mà nhiều năm không để tâm quản lý môn phái, bên dưới đã hình thành phe cánh, há lại phục tùng dưới quản thúc của một tiểu tử chưa từng xuất hiện tại Độc Môn?

Huống chi sau khi Hoa Vị Miên tiếp nhận môn chủ vị, đã hạ một số mệnh lệnh mà trong mắt người Độc Môn xem ra khó bề tưởng tượng hoặc cho rằng đại nghịch bất đạo. Một trong các điều cơ bản nhất là không được tự ý sát nhân, kể đó độc không có thuốc giải không thể tự tiện dùng, dâm độc không được dùng, độc truyền nhiễm không được dùng chờ quy định. Thậm chí còn cho mấy đệ tử Độc Môn thu xếp làm ăn, còn mở y quán...

Mà đồng thời, “chính đạo” còn đang tiêu diệt Độc Môn. Hồng Ngạn Trúc dẫn dắt đám ngu ngốc chúng ta, chẳng biết đã giết bao nhiêu người, cũng kết lấy thù hận nan giải.

Bất quá loại chuyện này sẽ không lại phát sinh. Nếu ta đã trở về, nhất định có thể ngăn chặn tất cả. Ta cứu không được mọi người, nhưng tuyệt đối có thể cứu đại đa số.

Dùng cơm xong Hoa Vị Miên vẫn chưa quay lại, Tứ Nhi dọn chén bát, thay ta trải chăn để ta nghỉ ngơi. Ta làm sao không biết xấu hổ bắt hần hầu hạ, vội vã tự mình động thủ. Tứ Nhi không chịu để ta tự làm, nói rằng Hoa Vị Miên căn dặn hần nhất định phải hảo hảo chiêu cố ta. Ta nhiều lần kiên trì, hần cơ hồ chịu thua, thối lui ra cửa.

Quả nhiên là địa phương chiêu đãi khách quý, giường chiếu mềm mại, đệm chăn xông thơm nức, lại không sợ gắt mũi. Ta nằm dài xuống giường, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không muốn dậy nữa.

Ách... thân y phục này phải cởi, ngày mai giặt... nhưng y phục thay ra khi tắm bị Hoa Vị Miên ném mất, bảo là quá nát. Trên người còn một hai nơi vết thương chưa hoàn toàn lành, cần đổi được băng bó... Bình thường được Hoa Vị Miên chiếu cố thành quen, hiện tại quả thực lười tự mình một tay băng lấy a...

Đang nghĩ như thế, nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân. Tiếng chân mềm mại, không phải Hoa Vị Miên cũng không phải Tứ Nhi, ta vội vàng ngồi dậy, nhìn ra phía cửa.

Cửa mở, tiến vào là một thiếu nữ, thoát nhìn mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo xinh đẹp, ăn vận giản dị. Nàng vào cửa rồi nâng mắt quan sát trong phòng, vừa liếc mắt liền thấy ta đang ngồi trên giường.

Thiếu nữ nhìn ta, cười ngượng ngùng, bước lại gần: “Liễu công tử, Tứ thiếu gia bảo ta tới hầu hạ ngài...”

A?

“Tứ thiếu gia nói bây giờ ngài còn chưa đổi y phục, tìm một bộ y phục rộng hần chưa mặc qua, cho ta mang đến đây. Đây là áo trong...” Thiếu nữ đặt y phục bên giường, “Ta đi múc nước nóng...”

“Cái kia, ta vừa tắm, không cần...” Ta lù vào trong giường né tránh. Tuy nói đã đến từng tuổi này, chẳng qua người khác không hề biết. Kiếp trước tối đa ta chỉ có Tiểu Yên chăm sóc, chưa bao giờ cần nha hoàn, cũng không quen được người hầu hạ.

“A! Trên người ngài còn thương tích? Ta biết chữa thương, giúp ngài xử lý một chút nha?” Thiếu nữ nói, tiến đến trước mặt, cười với ta: “Phải rồi Liễu công tử, ta gọi Tiểu Yên, ngài xưng hô với ta như thế là

được.”

Tiểu Yên? Ta cẩn thận quan sát nàng, tuy không có thanh lệ của Tiểu Yên, nhưng đặc biệt dịu dàng. Tiểu Yên rất bướng bỉnh, không điềm đạm như Tiểu Yên trước mắt này.

Chẳng hay Tiểu Yên có khỏe không? Cũng không biết tương lai rốt cuộc tính thế nào. Nếu nó cũng theo “tử vong” của ta mà được viết lại, có lẽ không tồi. Nếu như bọn họ vẫn tiếp tục sinh hoạt, vậy Tiểu Yên biết tin ta tử vong, sẽ thương tâm bao nhiêu... Hoa Vị Miên cũng sẽ gặp phiền phức đi, các thân nhân bằng hữu của ta nhất định tìm hấn tính sổ, không chừng “chính đạo” cũng mượn cớ công kích Độc Môn...

Ta sinh một trận áy náy, khi chết chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, không ngẫm lại về sau lo liệu ra sao – Bất quá mặt khác, chết chính là hết, có mấy ai chết rồi còn có thể nghĩ đến những ân oán lúc sinh tiền chứ?

Mạch suy nghĩ trôi về ngày trước, những người ta bận lòng, sau này còn có thể gặp gỡ không? Nhất là Tiểu Yên, ta thay đổi nhiều sự tình như vậy, nó... còn có thể ra đời không?

Hồi ức luôn thật kỳ lạ, khi để bản thân dừng thương nhớ, có thể rất lâu không tưởng niệm. Thế nhưng một khi nhớ tới, lại không có điểm dừng. Lúc ta sực tỉnh từ hồi ức, chợt phát hiện vị Tiểu Yên kia đã đến trước người ta, đang cúi y phục của ta.

Ta cả kinh không nhỏ. Tuy là ta thất thần, nhưng tiểu cô nương này vô công cũng chẳng thể khinh thường. Ta vội vàng lui vào trong giường, “Tiểu Yên, không cần đâu, ta —”

“Các người đang làm cái gì?” Một thanh âm cắt đứt giằng co giữa ta và Tiểu Yên, ta nhìn ra hướng cửa phòng, âm thầm than khổ.

Hoa Vị Miên đã trở về, đang đứng trước cửa hung tợn nhìn ta và Tiểu Yên.

Không rõ vì sao cảm thấy chột dạ, ta hấp tấp lùi về phía sau, bày ra một nụ cười với Hoa Vị Miên: “Tiểu Yên đang giúp ta băng vết thương...”

“Nàng ta giúp người bằng? Vậy ta đây làm gì?” Hoa Vị Miên đi tới bên giường, nội tức ngoại phóng, làm người ta có cảm giác nghiêm nghị: “Lẽ nào y thuật của ta không bằng nàng? Người còn cần người khác?”

... Gia hỏa này lúc nào cũng bụng dạ hẹp hòi như vậy. Một tiểu cô nương sẽ không tổn hại tôn nghiêm của hấn, có tất yếu phải hung hăng thế không? Trước kia cũng vậy, khi đó ta trúng độc của Độc Môn, có một vị nữ tử ta từng thả không giết cứu ta, kết quả bị hấn mắng thê thảm.

Cuối cùng không phải là giải độc cho ta sao. Hấn giải hay người khác giải có cái gì khác nhau, cho dù người khác giúp ta giải độc, hấn vẫn là môn chủ Độc Môn a.

Thật là...

Ta tỏ ý bảo Tiểu Yên ra ngoài, nàng mở miệng vài lần, muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn quy quy củ củ lui ra. Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn trong Độc Môn, Hoa Vị Miên lại là môn chủ tương lai, tất nhiên nàng không dám đắc tội.

“Người nóng nảy cái gì? Tiểu Yên cũng là hảo ý.” Nàng đi khuất, ta cũng không còn cố kỵ, cau mày nói với Hoa Vị Miên, “Người không khỏi quá nghiêm khắc rồi đi, đem người ta dọa sợ.”

“Thế nào? Thương tiếc sao?” Hoa Vị Miên nhướn mi hỏi ta, ngữ khí không mấy thay đổi, nhưng ánh mắt có chút đáng sợ, “Thực sự là xin lỗi.”

Cái gì thương tiếc? Lòng ta thật không vui, lời hấn nói nghe thế nào cũng thấy khó chịu: “Người làm gì âm dương quái khí (kỳ quái) như vậy?”

“Ta âm dương quái khí? Chính người thấy nữ nhân liền phát tình đi —” Hoa Vị Miên buột miệng bảo, “Còn tưởng rằng người với Phòng Tương Huyền là cái gì tình thánh, ta thấy cũng không hơn thế này, tùy tiện một nữ nhân...”

Phải trấn tĩnh, đừng bị hấn chọc giận, chẳng có gì để tức giận... Miệng mồm hấn xấu xa cũng không phải một ngày hai ngày, không cần lưu tâm, lão đầu sắp sáu mươi rồi, còn cái gì đáng để ý chứ?

Trong lòng đích thực nghĩ như thế, nhưng thân thể đã bắt đầu run rẩy, mí mắt cũng giật giật, hàm răng cắn chặt, có thể nghe được tiếng răng nghiến vào nhau, khuếch đại nhiều lần bên tai.

Ta xem hắn là bằng hữu, còn hắn?

Cả đời ta một lần thất tình, tuy đã dấn bản thân quên nàng đi, nhưng trên thực tế vĩnh viễn chẳng thể thân nhiên. Cho dù không tiếp tục khổ luyện, vết thương vẫn như cũ khắc sâu.

Bình thường bị hắn nói mấy câu cũng không sao, cái gì ngu a ngốc a ta không tính toán với hắn, thế nhưng tình ái này...

Là không được chạm đến.

Vô số suy nghĩ vút qua, trong đầu cũng hiện lên vô số tình cảnh. Ta đã không rồi quan tâm Hoa Vị Miên đang nói gì, lòng buồn bức sâu muộn thực khó chịu, ngồi dậy xuống giường bỏ ra ngoài.

Có lẽ ta nợ hắn, nhưng không hề muốn dùng phương thức ăn sỉ nhục để hoàn trả.

Chạy đi không xa liền ra khỏi Thanh Viện, ta có thuốc trừ độc Hoa Vị Miên cho, hoàn toàn không lo lắng xông vào khói độc.

Giữa mơ hồ cũng có thể trông thấy đối diện có một người đi tới, ta điều chỉnh phương hướng, không để va vào hắn. Chạy đến trước mặt người nọ, toàn thân ta chấn động, dừng lại cước bộ.

Người trước mắt, chính là Tương Huyền.

Đứng bên cạnh nàng, tất nhiên là Hồng Ngạn Trúc.

Ta lập tức lùi ra sau hai bước, khôi phục lý trí, biết tình huống hiện tại quả thực là mặc người xâu xé. Tuốt đao thép trong tay chém về phía Hồng Ngạn Trúc, đồng thời phóng một mảnh phi tiêu, bắn vào Tương Huyền.

Tương Huyền dừng bước, vươn tay nghênh đón phi tiêu. Trong nháy mắt tay nàng tiếp xúc thân phi tiêu, phi tiêu đột nhiên rẽ ngoặt, lướt qua tay nàng. Nàng sửng sốt, có vài khắc đình trệ.

Ta thừa lúc đình trệ đó vung ra đao thép, hướng thẳng vào Hồng Ngạn Trúc. Sau đó cũng bất chấp có chém trúng hắn hay không, xoay người, chạy trở về hướng xuất phát.

Loại “người trong chính đạo” như ta, giết người cũng không thành vấn đề. Dù sao Hồng Ngạn Trúc đã triệt để đắc tội Hoa Vị Miên, sẽ chẳng bận tâm hại thêm ta. Võ công hắn cao hơn ta không ít, ở đây lại khắp nơi là độc, cùng bọn họ giao thủ, ta không có đường sống.

Tiếng bước chân phía sau chỉ dừng chốc lát, lập tức bắt đầu đuổi theo ta. Là tiếng chân của hai người, tình thanh mai trúc mã giữa ta và Tương huyền, hoàn toàn thua kém tình yêu của nàng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếng ống tay áo vung lên, tiếp theo là tiếng xé gió rất khẽ.

Sau lưng cảm thấy đau đớn nhói nhói, lập tức chuyển sang tê rần. Chân khí trong cơ thể không thể duy trì, cước bộ chậm lại.

Ta cười khổ, không thể sinh sinh tử tử chạy một chuyến, cứ nhiên phải mất mạng tại đây ư?

“Mộ Sinh —”

Ai đang gọi tên ta, ai vươn tay bắt lấy ta, ai đang ôm ta thật chặt?

Trước khi ý thức lâm vào mơ hồ, ta mở miệng: “Hỗn đản!”

Tỉnh lại, là tại trên giường, nhìn ra xung quanh, là gian phòng vừa mới dọn vào ở. Bên giường có một người ngồi, ngược sáng thấy không rõ khuôn mặt, bất quá bằng cảm giác liền biết là Hoa Vị Miên.

Dường như gần đây thường xuyên như thế, bất tỉnh trước mặt hắn, sau đó ở trước mặt hắn tỉnh lại. Theo lý mà nói vào sinh ra tử như vậy, ta và hắn phải sớm cỗi mở chân thành. Thế nhưng tính cách của hắn luôn khiến ta chịu không nổi.

Nếu hần không nói câu nào thì tốt rồi, tướng mạo tuấn tú người lại xuất chúng, trừ xấu mồm một chút không có khuyết điểm gì lớn. Tính tình kỳ quặc của hần thực là muốn mạng người, khó trách kiếp trước vẫn không thành thân, tính cách này ai lại nguyện ý cùng hần ở chung a?

Xem đi, hần thấy ta tỉnh lại, trong mắt rành rành hiện lên hỉ sắc, lại chẳng chịu rõ ràng biểu hiện ra ngoài: “Phụ cốt châm sau lưng người ta đã nhổ ra rồi, người vận khí xem xem có gì dị thường không?”

Khi ta đang kiểm tra thân thể mình, Hoa Vị Miên không ngừng nói: “Về sau người không được phép chạy loạn như thế nữa, nên biết trong Độc Môn rất nguy hiểm, cho dù người khác không hạ thủ với người, độc trong độc cốc cũng có khả năng lấy cái mạng nhỏ của người... Người biết rõ Hồng Ngạn Trúc sẽ quay về còn tự mình chạy ra ngoài, nếu xảy ra sự cố...”

“Cho dù gặp chuyện cũng không cần phiền người lo lắng.” Ta cắt ngang lời hần, nói, “Loại tiểu nhân vật như ta bớt một kẻ thì giảm một...”

“Mộ Sinh!” Hoa Vị Miên vội quát một tiếng, ngắt lời ta.

Trong thanh âm của hần có chút gì đó, ta ngẩng đầu nhìn hần, khuôn mặt đối diện không còn vẻ bình tĩnh ban đầu, đôi mắt lại càng sâu bi thương.

“Đừng nói như vậy...” Bỗng nhiên hần giống như chán nản, một tay ôm trán, nửa tựa vào bên giường. Sau một lúc, hần mới thấp giọng nói: “Mộ Sinh... Ta biết tính khí ta không tốt luôn chọc giận người, thế nhưng, đừng nói như vậy nữa, được không?”

Ta suýt bị dọa choáng váng.

Nhận thức hần hai đời người, chưa từng thấy hần chịu thua. Cảm thấy cho dù trời sập xuống đất lấp lên, hần cũng chẳng có bất luận cái gì sợ hãi lo lắng.

Nhưng hiện tại, giọng điệu của hần mang theo hoảng hốt và lo âu.

Suy cho cùng hần vẫn là thiếu niên hai mươi tuổi, lại kinh lịch quá nhiều tử vong. Mẫu thân mất sớm, phụ thân vừa gặp mặt, cũng đã là phong chúc tàn niên (nền tàn trước gió). Thiếu kiên cường một chút, cũng bình thường thôi.

Ta dịch vào trong giường, vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo hần lên. Sau khi hần nằm xuống, vươn tay vỗ vai và lưng hần, trấn an hần khỏi hoảng loạn.

Qua chốc lát, Hoa Vị Miên khôi phục bình thường. Ta rút tay về, lại cảm giác có chút thất vọng: Hoa Vị Miên thế này so với Hoa Vị Miên thần khí thường ngày khả ái hơn.

“Vừa rồi ta tức giận, vì sợ nha hoàn kia có gì đó khác thường...” Nửa buổi trôi qua, yên tĩnh đến mức ta cũng sắp ngủ mất, Hoa Vị Miên đột nhiên lên tiếng, nói khẽ, “Kê ôm tâm tư trong Độc Môn nhiều lắm, người không đề phòng hơn một điểm, vạn nhất nàng ta do ai phái tới hại người, thậm chí chính là thủ hạ của Hồng Ngạn Trúc...”

Ta rùng mình: “trước kia” chưa bao giờ gặp qua nha hoàn tên Tiểu Yên này tại Độc Môn, lẽ nào thật sự có vấn đề?

“Người lo nghĩ quá độ rồi, nếu nàng là người thuộc thế lực khác, nhất định sẽ không vì một tiểu nhân vật như ta mà bại lộ.” Ta cười lắc đầu, “Cho dù là thủ hạ của Hồng Ngạn Trúc, cũng sẽ không hạ thủ với ta...”

“Phải rồi, người làm thế nào biết Hồng Ngạn Trúc sẽ trở về? Chẳng lẽ người...”

“Người quên ta từng hỏi xin người thanh giải phần sao?” Ta cười đến hài lòng, “Lần đó khi Trần Hành Long gọi ta tới thăm hỏi, ta tìm cơ hội đem độc rắc lên Võ Lâm Lệnh của hần.”

Thanh giải phần không phải kịch độc, chỉ bám trên vật thể, người tiếp xúc với nó toàn thân sẽ biến thành màu xanh, ba ngày mới tan.

Đương nhiên cũng không lập tức đổi màu ngay khi vừa chạm vào, thời gian đổi màu chủ yếu phụ thuộc vào bột phần nhiều hay ít. Ta rất rõ cách dùng của nó, cố ý bố trí thời gian dài một chút.

“Chỉ có hai người Trần Hành Long Hồng Ngạn Trúc đổi màu, làm người ta không hoài nghi Hồng Ngạn Trúc cũng không được, đúng không?” Hoa Vị Miên lập tức phản ứng, cùng mỉm cười, bất quá rất nhanh liền trở lại nghiêm túc, “Hồng Ngạn Trúc không ngu ngốc, nhất định có thể hiểu ra tiền căn hậu quả. Chắc chắn hẳn vô cùng hận người, đầu gối người nhất định phải cẩn thận, bình thường không được tách khỏi ta.”

... Với điều kiện người đừng chọc giận ta...

8. Chương 7

Được môn chủ Độc Môn tương lai chiếu cố, chút độc ta trúng chẳng đáng là gì, một hai ngày lại khỏe mạnh hoạt bát. Ban đầu Hoa Vị Miên nói muốn ở cách vách, sau khi sự việc này phát sinh, thẳng thắn cùng ta một phòng.

Bất quá hẳn phải bận rộn rất nhiều chuyện, ban ngày thường không thấy nhân ảnh. Hẳn cho ta một đồng được, lại thiên căn vạn dặm, bảo ta tuyệt đối không thể ra ngoài. Tứ Nhi càng gần như một tắc không rời ta, chẳng cho ta tiếp xúc với ai ngoài hẳn – bởi vì hẳn tự cho mình thông minh tìm vị Tiểu Yên kia hầu hạ ta, bị Hoa Vị Miên hung ác phê bình một trận, hẳn tất nhiên không dám lại để những người khác tiếp cận.

Bị nhốt trong phòng rất buồn chán, nhưng ta cũng rõ, bằng thực lực hiện tại của ta, không ra ngoài mới là lựa chọn chính xác. Trong Độc Môn cũng chỉ nơi này tương đối an toàn, có Tứ Nhi có Hoa Vị Miên bố trí phòng bị, dù Hồng Ngạn Trúc muốn ra tay với ta, cũng không dễ dàng – huống chi thời cơ đã vượt mất, hiện tại cho dù ta không phòng bị đứng trước mặt hẳn, chưa hẳn hẳn dám động thủ.

Hiển nhiên, luôn dựa dẫm Hoa Vị Miên cũng không phải biện pháp, hẳn bề bộn chức vị môn chủ của hẳn, ta đương nhiên cũng nên cố gắng nâng cao thực lực bản thân. Cho dù bất năng giúp đỡ hẳn, chí ít không thể liên lụy hẳn.

Mỗi ngày buổi sáng luyện võ chiều tối cùng Hoa Vị Miên tranh cãi tán phiếm, ngày qua trái lại cũng hài lòng. Hoa Vị Miên thông minh xưa nay ta biết rõ, hẳn từng bước thiết lập nền móng tại Độc Môn, thu phục các phái thế lực. Ta thỉnh thoảng cũng giúp hẳn đề xuất chủ ý, tuy hẳn luôn bảo ta ngốc, lại thường nghe theo lời ta.

Hồng Ngạn Trúc không thể tiếp cận Thanh Viện, Tương Huyền cũng không thể. Trong lòng ta vẫn còn một phần bận tâm với Tương Huyền, nhưng bất lực. Hồng Ngạn Trúc đầu không lại Hoa Vị Miên, kết cục của hẳn đã định từ lâu.

“Chờ người ngồi lên vị trí môn chủ rồi, có thể chỉ phế bỏ võ công Hồng Ngạn Trúc mà không giết hẳn có được không?” Ta hỏi Hoa Vị Miên, nói là hỏi, kỳ thực ngữ khí đã có chút khẩn cầu.

“Người nói xem?” Hoa Vị Miên chỉ nhướn mày nhìn ta, phản vấn.

Tất nhiên không thể buông tha hẳn, dù phế võ công cũng không được, nhất định phải triệt để giết chết mới khả dĩ. Hồng Ngạn Trúc tâm cơ thâm trầm làm người kiên nhẫn, nếu để hẳn sống sót, hậu quả tất nghiêm trọng.

Lý trí nói như vậy, thế nhưng...

“Hẳn chết có gì không tốt? Biết đâu vị hôn thê kia của người sẽ vì vậy mà ngã trở lại lòng người đi.” Hoa Vị Miên nói, giọng điệu mỉa mai, đáy mắt lại chẳng có nửa phần vui đùa.

Ta cười khổ. Tương Huyền quả thực đã đồng ý gả cho ta sau khi Hồng Ngạn Trúc chết, nhưng nàng... chỉ vì báo thù và lợi dụng.

“Cho dù nàng có ý tứ đó, ta cũng tuyệt đối không bằng lòng.” Đồng dạng sai lầm, ta sẽ không tái phạm lần nữa, nếu không sống lại kiếp này sẽ chẳng có ý nghĩa, “Nàng yêu kẻ khác, đầu trở lại bên cạnh ta thì sao, tâm vẫn đặt nơi người khác... Hơn nữa hiện tại cảm tình ta dành cho nàng, là tình huynh muội lớn hơn luyến ái nam nữ...”

Tuy chẳng hề muốn nhìn dáng dấp thương tâm muốn tự sát của nàng, nhưng thiện ác cuối cùng luôn có báo, ta không thể vì nàng bảo vệ Hồng Ngạn Trúc.

Hoa Vị Miên vươn tay đặt lên đầu vai ta, bàn tay siết chặt. Ta ngoảnh đầu, hắt cho ta một cái cười.

“Trong vòng trăm bước tất có hoa thơm cỏ lạ, chắc chắn có người không có mắt thích đầu gối nhà ngươi.” Cho dù an ủi cũng nhất định phải tổn hại ta một chút, “Người không cần lo lắng cả đời quang côn... Thực sự không thành vẫn còn ta bên ngươi.” (Quang côn: đánh gậy một mình^^)

Rõ ràng ngươi mới là đánh quang côn cả đời đi...

Võ công ta hiện nay tuy yếu, nhưng dù sao “đã từng” luyện đến cảnh giới gần như vô địch, luyện lại lần nữa liền dễ dàng rất nhiều. Tất cả pháp môn cùng các hạng mục cần chú ý ta đều tinh tường, sẽ không lại đi đường vòng, tiến triển tất nhiên một ngày vạn dặm. Trong Độc Môn lăm độc vật, được vật cũng không thiếu. Hoa Vị Miên ba ngày hai bữa tìm đủ loại được bổ thân thể bổ chân khí cho ta, càng giúp ích tu luyện.

Tứ Nhi đã thành thuộc hạ trung thành của Hoa Vị Miên, mỗi ngày kể với ta đủ chuyện về hắc – Hôm nay lại thu phục được vài trưởng lão, ngày mai đại triển thần uy kinh sợ bao nhiêu người... Nói thế nào, Hoa Vị Miên cũng là người thừa kế lão bang chủ thừa nhận, cái mà người ta gọi là Chính Sóc (*). Thủ hạ trung thành của Nhan Túc Kiềm tự nhiên sẽ phò tá hắc, những người khác dù có dã tâm, cũng không thể biểu hiện ra quá rõ ràng. Mà ở loại địa phương như Độc Môn, thực lực cũng chính là thực lực dụng độc, ai có khả năng sẽ thắng được hết thảy.

(*)Chính Sóc: Khởi đầu của một thời kì mới. Thời cổ khi thay triều đại, tân triều thường đổi mới tên Niên, hay còn gọi là đổi Chính Sóc)

Hơn nửa tháng trôi qua, địa vị của hắc trong Độc Môn đã định. Bản thân Hồng Ngạn Trúc tại Độc Môn căn cơ bất ổn, cho dù có chút thế lực cũng chỉ là cùng người cầu kết mà nên. Ngoài mặt hắc cực kỳ cung kính đối với Hoa Vị Miên, bên trong lại toàn lực hành động.

Hồng Ngạn Trúc quả nhiên bị chính đạo phát hiện, trốn chạy về. Hắc mang theo Võ Lâm Lệnh, xem như lập một đại công. Việc Hoa Vị Miên bị hắc hãm hại, được hắc giải thích thành kế sách định ra vì giúp thiếu chủ đến Độc Môn, cho dù Hoa Vị Miên bị chính đạo bắt được, hắc cũng có biện pháp cứu người ra.

Cách nói này tất nhiên là tử vô đối chứng, Hoa Vị Miên cũng không có cách khó để hắc, buộc phải ỉn nhẫn đợi thời cơ. Chỉ cần Nhan Túc Kiềm còn sống một ngày, Hoa Vị Miên sẽ không để nội bộ Độc Môn có bất cứ nhiễu loạn nào phát sinh.

Hắc nói với ta, hắc hy vọng Nhan Túc Kiềm sẽ an tâm ra đi, mà không cần trước khi qua đời còn lo lắng sự vụ trong môn.

Hắc mong muốn Nhan Túc Kiềm cùng mẫu thân hắc, ở địa phủ có thể tương phùng, nối lại tình duyên trọn đời dang dở.

Khi hắc nói lời này, dù cực lực che giấu, trên mặt vẫn hiện lên thần sắc buồn bã tịch mịch. Ta hiểu trong lòng hắc khó chịu, lại không biết làm thế nào an ủi, nửa ngày chỉ nói được một câu: “Ông trời luôn luôn từ bi.”

“Từ bi... sao?” Hắc hỏi khẽ, tiếp đó thanh âm càng lúc càng thấp, “Cũng phải, chí ít họ đã từng ở bên nhau, còn có ta... Cho dù vô vọng, trời cao cũng có thể cho một ít bồi thường...”

Không muốn để hắc chìm đắm vào bi thương, ta vỗ vỗ hắc, miễn cưỡng tươi cười: “Sao bỗng nhiên trở nên đa sầu đa cảm? Ta còn tưởng rằng ngươi chưa bao giờ suy nghĩ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt này chứ.”

Hoa Vị Miên ngược đầu, lướt mắt nhìn ta: “Là ngươi không biết...”

Hắc nghiêng mặt đi, thầm nói: “Bởi tình mà sinh, vì tình mà tử... Một chữ tình, quả thật hại người rất nặng.”

Hắn đang nhớ tới phụ mẫu hắn ư. Ta thở dài: “Cho nên hà tất quá cố chấp, nên buông thì buông là được rồi.”

“Không thể buông! Hoa Vị Miên bất chợt đề cao thanh âm nói, sau đó ngẩng đầu nhìn ta: “Không thể buông, sinh sinh tử tử cũng không thể buông! Vô luận thế nào cũng muốn ở cạnh người ấy cùng người ấy một nơi.”

Ta ngạc nhiên, hắn đang nói về phụ mẫu mình, hay nói chính hắn? Vì cái gì thái độ kiên quyết như vậy?

“Vị Miên, ngươi có người trong lòng?” Nghe ngữ khí của hắn dường như còn rất khó có thể bên nhau, ta lên tiếng hỏi, có chút kỳ quái.

Sao cũng cảm thấy Hoa Vị Miên cùng hai chữ si tình không dính dáng, tuy nhiên hiện tại hồi tưởng lại suốt đời hắn, thật cũng giống như lòng mang ấp ủ. Cả đời hắn chưa thú thê, lẽ nào đều bởi vì một người? Vậy...

“Người thích người nào? Cần ta giúp ngươi hay không?” Ta hỏi.

Trên giang hồ chưa bao giờ nghe đồn đãi về hắn tại phương diện này, vậy quá nửa là hắn không cùng nữ tử kia chấp tay. Ta còn có một thê tử trên danh nghĩa, mà hắn...

Hắn nhìn ta, biểu tình từ cổ quái trở nên có chút tức giận: “Người cả chuyện của mình cũng làm không xong, còn muốn giúp người khác?”

Cũng phải. Tuy ta sống nhiều năm như vậy, ở phương diện này, thủy chung vẫn là tiểu tử lỗ mãng ngu ngốc năm đó. Đừng nói tâm nữ nhân, ngay cả suy nghĩ của đại nam nhân trước mắt này, ta đều đoán không ra.

“Thiếu chủ, ngoài cốc có vị cô nương tới, nói là nha hoàn của ngài...” Đang mải suy đoán người trong lòng Hoa Vị Miên rốt cuộc là ai, Tứ Nhi gõ cửa vào, thông báo.

“Điệp Nhi tìm đến?” Hoa Vị Miên vui vẻ, vội vã xuống giường, xuất môn.

Sẽ không là nàng chứ? Thiếu gia nha hoàn, thanh mai trúc mã, lâu ngày sinh tình... Điệp Nhi lại bị ta ngộ sát, sau đó hắn thương tâm một đời, không yêu một nữ tử nào khác...

Bất quá nếu là nàng ta, tại sao Hoa Vị Miên không thừa dịp võ công ta thấp kém tới báo thù?

... Cơ hồ có thể giải thích thông suốt, một mặt biết cái chết của nàng không phải do ta nguyện ý, mặt khác lại thâm sâu hận ta – người đã giết nàng, vì vậy mới có thái độ như thế với ta đi? Hàng năm đều muốn cùng ta quyết chiến một lần, luôn luôn không dùng độc giết ta, thậm chí ta bị trúng độc còn cứu ta...

Kiếp này Điệp Nhi chưa chết, Hoa Vị Miên... cuối cùng có thể hạnh phúc đi? Sẽ chẳng như ta cô độc suốt quãng đời còn lại, sẽ không cùng người yêu thương vĩnh viễn xa cách...

Đáy lòng thậm chí có chút đổ kị.

Vận mệnh của hắn đã thay đổi, còn ta thì sao?

Điệp Nhi hầu hạ Hoa Vị Miên nhiều năm, song cũng không chịu nổi độc, bèn dọn vào Thanh Viện, cách ta không xa. Theo lý nàng vào đây ở, Hoa Vị Miên nên cùng nàng ở chung, nhưng hắn vẫn ở lý tại chỗ của ta.

Chẳng nhẽ là qua điền lý hạ (*), trước thành hôn muốn tránh nghi ngờ? Hoa Vị Miên không giống người quan tâm đến thể tục lễ pháp a...

((*) Qua điền lý hạ: tình ngay lý gian. Thơ cổ “Quân tử hành” có câu: “Đi qua ruộng dưa (qua điền) không cúi xuống sửa giày, đi dưới cây mận (lý hạ) không gơ tay sửa mũ.” Để tránh bị tình nghi là kẻ trộm.)

Theo với sự gia tăng quyền lực của Hoa Vị Miên, bảo vệ đối với Thanh Viện cũng ngày càng nghiêm mật. Ta và Điệp Nhi tuy không thể ra khỏi Thanh Viện, tối thiểu cũng có thể tự do tản bộ trong viện.

Qua điền lý hạ, mặc dù đi ra đi vào, khó tránh đụng phải Điệp Nhi, bất quá ta thấy nàng liền vội vã trốn tránh một bên, rất ít cùng nàng nói chuyện. Một mặt để lánh hiềm nghi, mặt khác, trong đáy lòng ta luôn có phần sợ hãi nàng.

Mãi đến hôm nay, ta vẫn không rõ, vì có gì nàng “ngày trước” muốn lao vào đao của ta. Nhưng ta và Hoa Vị Miên trở mặt, một trong những mấu chốt chính là cái chết của nàng. Kiếp này nếu ta sống lại, liền đoạn tuyệt không để tiếc nuối của tiền thế phát sinh lần thứ hai.

Ta không tìm nàng, nàng lại có thể tới tìm ta. Mỗi sáng sớm ta đều phải ra ngoài luyện đao, từ khi nàng vào Thanh Viện, ta không thể làm gì khác hơn là chạy đến góc yên tĩnh nhất luyện tập, tránh đi phạm vi hoạt động của nàng.

Ngay cả như vậy, nàng vẫn tìm được địa điểm ta luyện võ, đứng một bên lặng lẽ nhìn.

Ta bị nàng quan sát đến tim mật run rẩy, luôn cảm thấy nàng sẽ chạy tới nhào vào trước mũi đao ta. Lòng không chuyên tâm, xuất đao yếu đuối vô lực, chỉ nghĩ đến làm thế nào nhanh chóng thu đao về phòng. Sau một lát, ta thở dài, rút cuộc thu đao tra vào vỏ – Khi tu tập đao pháp, trong đầu nên suy nghĩ làm sao khắc địch chế thắng. Nếu luyện đều là thế nào lưu thủ, vậy không bằng dừng luyện.

“Điệp Nhi cô nương, đao thương vô nhân, tốt nhất người nên cách xa một chút.” Ta gạt đầu với nàng, làm thanh âm của chính mình trở nên thành khẩn ôn hòa.

“Ta đích thực muốn đến tìm người, Liễu công tử.” Điệp Nhi nói, tiến lên một bước.

Ta lùi về sau một chút: “Điệp Nhi cô nương tìm ta có việc gì?”

“Ta chẳng qua chỉ là tiểu nha hoàn của thiếu gia, Liễu công tử không cần khách khí như thế.” Điệp Nhi mỉm cười với ta, trong lòng ta không khỏi đánh cái rùng mình.

“Lần này ta tìm Liễu công tử, là có lời muốn hỏi.” Điệp Nhi lập tức thu lại nụ cười, chuyển sang chủ đề chính: “Liễu công tử người cũng biết, người trong chính đạo đều tìm người?”

“A?” Tìm ta?

Tâm niệm xoay chuyển, ta lập tức hiểu ra, nói: “Người phải nói là Trần minh chủ tìm ta chứ, nào đến mức người chính đạo đều tìm?”

Nghĩ cũng biết, sau khi Hồng Ngạn Trúc bại lộ, Trần Hành Long liền hiểu ta và Hoa Vị Miên là vô tội. Tin tức Hoa Vị Miên trở về Độc Môn hẳn đã truyền tới tai chính đạo, oan uổng hay không kết quả của hẳn đều như nhau. Bất quá ta thực sự vô tội lại “cơ trí”, còn cùng Hồng Ngạn Trúc là địch, Trần Hành Long tất nhiên sẽ vội vã tìm ta trở lại, một phương diện để bù đắp sai lầm, một phương diện khác chính là dùng ta kháng địch.

Mỗi ngày ta đều loanh quanh trong Thanh Viện, những chuyện Tứ Nhi không nói cho ta, ta hiển nhiên không rõ. Những sự việc đó Tứ Nhi không biết là bình thường, nhưng chẳng hay vì sao Hoa Vị Miên cũng không nói với ta.

Điệp Nhi thoáng biến sắc mặt, nàng không ngờ ta đoán được, đại khái cho rằng ta thực sự đã biết, vì vậy nói: “Nếu Liễu công tử đã biết, tại sao không xuất Độc Cốc trở về Nhật Huy Bang? Trần Hành Long tự nhận đức hạnh thiếu kém, muốn đem quyền lực giao cho người trẻ tuổi... Liễu công tử, hẳn muốn nhận người làm đồ đệ, người biết không?”

“Điệp Nhi cô nương vài ngày trước lưu lạc giang hồ, xem ra cũng biết không ít sự tình.” Không trả lời biết cũng không đáp không biết, tiểu cô nương người vẫn còn non nớt a.

Quả nhiên Điệp Nhi không nén được nóng nảy, nói: “Liễu công tử người xuất thân chính đạo, ở trong Độc Môn chung quy không phải thượng sách. Công tử nhà ta ngày sau trở thành môn chủ, phải cùng chính đạo làm địch. Nếu Liễu công tử người muốn ly khai, vẫn là càng sớm càng tốt.”

“Vì cái gì ta phải ly khai?” Quả là tuổi trẻ a, cứ thế thẳng thừng nói ra. Thế nhưng thật kỳ quái, ta đi hay không, lại có liên quan gì tới nàng?

Nàng chần chờ chốc lát, mới nói: “Người lưu lại nơi này, ảnh hưởng không tốt đến thiếu gia... Phu nhân là nữ nhi của võ lâm minh chủ đời trước, thiếu gia lại lớn lên trong chính đạo, rất nhiều người đều hoài nghi hẳn...”

“Bất quá là viện cố mà thôi.” Theo với tiếng bước chân quen thuộc đến gần, thanh âm quen thuộc vang lên, Hoa Vị Miên đi tới, đứng giữa ta và Điệp Nhi, vươn tay kéo ta, “Điệp Nhi, những việc này không cần người lo lắng, người không được nói chuyện này lần nữa, về phòng đi.”

Điệp Nhi còn muốn nói gì đó, Hoa Vị Miên cau mày, thâm sâu nhìn nàng. Nàng chấn động, xoay người đi về hướng phòng của mình.

Nếu Điệp Nhi thật sự là người trong lòng hẩn, vậy Hoa Vị Miên thực đúng là thiếu ôn nhu, thần sắc vừa rồi xem thế nào cũng không giống biểu tình nên có đối với người thương. Bất quá... tưởng tượng bộ dáng thâm tình chân thành của Hoa Vị Miên, ta nổi một thân gai ốc, cảm thấy hẩn bảo trì tình trạng khắc nghiệt của hẩn vẫn tốt hơn.

“Người muốn rời đi sao?” Ta đang hồ tư loạn tưởng, Hoa Vị Miên lên tiếng hỏi. Hỏi rồi, hẩn nhìn xung quanh một vòng, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xuống, kéo ta cùng ngồi bên cạnh hẩn.

Ta lắc đầu: “Trước mắt không đi, đợi người xử lý xong sự tình ở Độc Môn mới đi.”

Hoa Vị Miên kinh ngạc: “Người không sợ người khác nói người cấu kết Độc Môn sao?”

“Ta đúng là muốn cùng Độc Môn cấu kết.” Ta cười cười, phía sau nơi đang ngồi vừa vặn có gốc cây, liền đặt hai tay sau đầu, ngửa mặt tựa vào cây, “Vị Miên, người là người tốt.”

Nói đoạn nghiêng đầu nhìn hẩn, quả nhiên trông thấy trên mặt hẩn ngũ nhan lục sắc, trở nên thật đẹp mắt. Trong bụng cười trộm, ngoài miệng tiếp tục nói: “Nếu người lên làm môn chủ, người nhất định sẽ ràng buộc người trong Độc Môn, không để bọn họ lạm sát vô tội... Trên thực tế, Độc Môn an phận một phương, vốn không phải môn phái đại ác gì.”

Nếu dùng độc sát nhân là ác, lấy đao kiếm sát nhân lẽ nào lại không? Quan trọng là giết loại người nào mà thôi. Người trong Độc Môn khi hành tẩu giang hồ, vốn rất ít dùng kịch độc, đa số là các tiểu độc như Hỏa Chước. Tuy bảo thủ đoạn thu gom của cái của Độc Môn có chút bất chính nghĩa, bất quá thứ mang danh chính đạo, lừa bịp bạc tiền lại có bao nhiêu quang minh chính đại?

Như nhau cả thôi.

“Sao người biết ta sẽ ràng buộc bọn họ, không khéo còn đại khai sát giới.” Hoa Vị Miên huých ta một câu, ta đáp trả liếc nhìn hẩn, mặc kệ cái miệng ngang ngạnh của hẩn.

“Người là ngoại tôn của Hoa lão bang chủ, lại là nhi tử của môn chủ Độc Môn, nếu người ngồi trên môn chủ vị, thù địch hai bên sẽ giảm rất nhiều. Đến lúc đó ta lại chu toàn từ bên trong, Độc Môn và chính đạo cũng chẳng có oán hận gì ghê gớm, thảo luận hòa ước có ngại chi?” Tay gối giữa ót và thân cây, ta nhìn bầu trời xanh thẳm, nói.

Đây là tâm nguyện nhiều năm của ta, chính vì từ Hồng Ngạn Trúc chia rẽ, song phương đều giết không ít người của đối phương, cho đến khi kẻ thủ ác bị diệt, hai bên cũng vô pháp tâm bình khí hòa mà bàn hòa.

Nhưng hiện tại, tất cả đều còn kịp. Chỉ ít ta và Hoa Vị Miên, trước mắt xem ra sẽ không trở mặt thành thù.

“Với người mà nói, bàn hòa rất trọng yếu?” Hoa Vị Miên hỏi.

“Trong giang hồ, nào có một ngày yên tĩnh?” Ta cười khổ, “Chỉ là, một khi ta đã hãm sâu trong đó, trước khi chuyện này chấm dứt, ta không thể rút ra.”

“Rút ra?”

“Chờ việc này kết thúc, ta muốn tìm một nơi an tĩnh ẩn cư.” Ta trả lời. Ta mới từng tuổi này, nói ẩn cư dường như có điểm quái dị, nhưng ta đã chẳng muốn chen chân vào giang hồ phân loạn, “Trồng hoa làm ruộng, tập văn luyện võ..... Người cười cái gì?”

“Nghe người nói đến buồn cười, đương nhiên phải cười.” Hoa Vị Miên rất mất hình tượng cười to, “Còn tập văn... người cũng không phải thư sinh ẩn sĩ gì...”

Không giải thích với hắn, mao đầu tiểu tử hai mươi tuổi thế nào hiểu được ý nghĩ của người gần sáu mươi, không nói cũng được.

Trời cao mây lơ lửng, cỏ mát cây thơm. Cảnh đẹp hôm nay, thắng cả đao quang kiếm ảnh nhiều lắm.

Nhớ lại ngày đó mặt trời mọc trên Thái Sơn, có lẽ ta nên hành tẩu xung quanh, lĩnh hội một chút tạo vật thần kỳ mới phải.

“Đúng rồi, hôm nay ta đi ngang qua hiệu vũ khí, thấy một thanh bảo đao.” Hoa Vị Miên cắt đứt dòng suy nghĩ lan tràn của ta, nói, “Người dùng chính là bảo đao thép tầm thường đi? Ta thuận tiện mua cho người, người xem xem...”

Hắn từ bên hông rút ra một bảo đao, ta nhìn lướt qua, liền sửng sốt.

Võ đao không thể quen thuộc hơn, hình dáng không thể quen thuộc hơn... Là Lạc Mai đao?

Ta vội vàng đón lấy đao, tay cầm trĩu xuống, quả nhiên là cảm giác quen thuộc. Nắm chuôi đao, rút ra khỏi vỏ, thân đao lưu quang lấp lánh, mơ hồ như có bụi hào quang.

Lòng cuồn hỉ, tung người bật lên, toàn thân xuất đao. Tâm thần nhập một, lưỡi đao lưu động hào quang, xuất chiêu thu chiêu không có nửa phần trì trệ.

Lạc Mai đao pháp hai mươi một thức trong vài khắc đã luyện xong, ba thức cuối cùng cũng không thể tùy tiện thi triển, ta thu đao, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽.

Bầu bạn với ta lâu nhất, có lẽ chính là bảo đao này. Hôm nay nó trở lại trên tay ta, tưởng chừng như gặp lại thân nhân. Hưng phấn nửa ngày, ta mới nhớ tới bên cạnh còn có một Hoa Vị Miên, lại ngồi xuống bên người hắn, “Bảo đao này quả là bảo đao, người cho ta?”

Hoa Vị Miên hừ một tiếng: “Thừa lời!”

Hưng phấn vì nhận lại Lạc Mai đao khiến ta nhất thời quên đi chuyện của Điệp Nhi, mãi đến tối khi Hoa Vị Miên cưỡng chế đoạt mất Lạc Mai đao, ta mới nhận hạ suy xét hành động của nàng.

Mục đích của nàng quyết không đơn giản như nàng nói, nhưng mục đích chân chính là gì, ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng nghĩ ra.

Dường như nàng rất không ưa ta, hy vọng ta nhanh chóng rời khỏi Độc Cốc đặc biệt là ly khai Hoa Vị Miên. Thực kỳ quái, rõ ràng ta vẫn luôn đứng về phía Hoa Vị Miên a, tại sao nàng bài xích ta như vậy? Hay nàng cho rằng ta cùng Hoa Vị Miên quá gần gũi, cho nên ghen?

A! Đột nhiên nhớ lại “lời đồn” nọ trong Nhật Huy Bang, lẽ nào nàng hiểu lầm rồi?

“Cái kia... Vị Miên, Điệp Nhi cô nương ở một mình cũng sẽ lo sợ đi, người có thể đến giúp nàng...”

Nói thế nào cũng cảm thấy lúng túng, không biết nên diễn đạt ra sao. Hoa Vị Miên trừng ta: “Ta cứ thích ở đây, thế nào?”

Ta cũng không muốn bị nữ nhân xem là tình địch a...

Đông dần sang, trời hàn đất lạnh. Nơi Độc Môn này lạnh hơn Thanh Phong sơn rất nhiều, cơ thể của ta ít nhiều có phần khó thích ứng.

Mà đồng thời, dù không tiếp xúc trực tiếp, ta cũng biết, thân thể Nhan Túc Kiếm đã quá yếu.

Trên thực tế tại thời đại kia, lúc này Nhan Túc Kiếm hẳn là đã qua đời. Bây giờ hắn vẫn còn sống, quá nửa bởi vì Hoa Vị Miên trở về bên cạnh hắn, hiếu kính trước giường.

Ngay cả như vậy, thọ mệnh tương tẫn, nhân lực cũng không thể vãn hồi. Hoa Vị Miên độc thuật y thuật đều hậu sinh khả úy, nhưng y thuật có giỏi đến mấy đi nữa, cũng chẳng chữa được vận mệnh.

Tháng chạp trôi qua, tân niên sắp tới. Nhưng Nhan Túc Kiếm, cuối cùng không hưởng được tân niên này.

Trên dưới Độc Môn y bạch thực hàn (Tang thức: áo trắng, không nấu nướng), khắp Độc Cốc đều chìm vào bi thương.

Hoa Vị Miên bận bẻ nhiều việc, bận rộn đến mức thậm chí không có thời gian về phòng. Chuyện hấn phải làm nhiều lắm: hậu sự cho Nhan Túc Kiếm, tranh chấp quyền lực trong Độc Môn... Nhan Túc Kiếm đã chết, những người có dã tâm trong Độc Môn liền chẳng còn chút kiêng dè, nghe Tứ Nhi nói, một số người thậm chí ở trước mặt phán hấn lai lịch bất minh thân phận có vấn đề, biết đâu là gian tế chính đạo phái tới, không thể để hấn nhậm chức môn chủ vân vân...

Tuy không thể rời khỏi Thanh Viện, nhưng tối thiểu ta có thể giúp hấn làm vài việc. Tứ Nhi rất thông minh, ở Độc Môn cũng xem như tin tức nhanh nhạy. Từ miệng hấn ta biết được tình thế trong môn, lại dạy hấn một ít đồn thổi lan truyền ra ngoài. Nội dung đơn giản là khiêu khích ly gián bịa đặt sinh sự, hết lần này đến lần khác thực sự có người tin.

Đối thủ chủ yếu của Hoa Vị Miên có phái lão nhân, phái mới ra đời trong nội bộ và phái ngoại lai. Phái mới ra đời chính là lực lượng trẻ tuổi trong Độc Môn, còn phái lão nhân và phái ngoại lai theo trình độ nào đó mà nói là tương thông – Hồng Ngạn Trúc là nhi tử của cố trưởng lão, do đó Nhan Túc Kiếm mới yên tâm để hấn đi Nhật Huy Bang làm nội ứng.

Phát tán tiếng đồn, bảo ở Nhật Huy Bang Hồng Ngạn Trúc đã bị thu phục, trở thành tay sai chính đạo. Hơn nữa Hồng Ngạn Trúc lấy được Võ Lâm Lệnh từ chỗ Trần Hành Long, lại tìm được một miếng ngọc bội khác nằm trong số ba miếng ngọc, suýt chút nữa khả dĩ nắm được Hạo Kiếp Phổ... Còn có Phòng Tương Huyền bên người Hồng Ngạn Trúc là đại đệ tử của Thanh Phong kiếm phái, địa vị trong võ lâm chính đạo rất cao...

Dù sao hắt nước bắn Hồng Ngạn Trúc, ta không chút hổ thẹn.

Giữa phân loạn, thi hài Nhan Túc Kiếm hạ táng, Hoa Vị Miên túc trực linh cửu bảy ngày, đến tối ngày thứ tám, mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta thấy hấn ngã nhào vào giường, không nhúc nhích, vừa buồn cười vừa càng thương xót. Đi đến cạnh hấn, ngồi ở mép giường nhìn nét mặt hấn, chỉ thấy thân thể gầy đi hình dung tiêu tụy, có lẽ mấy ngày nay lao lực đến lợi hại. Cảm thậm chí lấm tấm gốc râu, không nhiều, nhưng thấy vết râu trên mặt người vô cùng chú ý bề ngoài như hấn, quả thực là kỳ tích.

Đứng dậy muốn múc nước cho hấn rửa mặt, thân thể vừa động liền bị hấn bắt lại. Ta đang sửng sốt, trông thấy cặp mắt hấn nửa khép nửa mở, tựa như một đến cực điểm còn cố chống đỡ bảo trì một chút thần trí... cư nhiên làm ta nghĩ, rất khả ái...

Giống như con mèo bốc đồng, nửa híp mắt, nhãn thần không vui, hiện ra lại trông như ỷ lại.

Hoa Vị Miên hơi dùng sức kéo ta, thấp giọng lên tiếng: “Lên đây...”

Thanh âm cũng mệt mỏi khàn khàn.

Ta ngoan ngoãn lên giường, bị hấn kéo nằm xuống, hấn nhẹ nhàng tươi cười: “Ôm ôm.”

Nói xong vươn tay, vây quanh ta.

Dù đang cười, cũng là nụ cười ảm đạm. Ta mở rộng vòng tay, lật ngược thế cờ ôm hấn vào lòng.

Hấn áp sát trước ngực ta, ta nhìn không rõ sắc mặt hấn, chỉ thấy hấn buông xuống hàng mi. Lông mi run rẩy vài lần, chậm rãi khép lại, phía trên dường như có thủy quang lưu chuyển.

Ta siết chặt cánh tay.

Nếu muốn khóc cứ khóc đi. Chí ít có ta ở đây.

Vạt áo trước ngực dần dần ẩm ướt, người trong lòng hô hấp từ từ bình ổn, nhất định đã ngủ rồi.

Đêm quy luật hô hấp của hấn, ta cũng có phần mệt mỏi rồi, cùng nhắm mắt lại.

Khi tranh đấu tới thời khắc then chốt, ta lưu lại độc cốc sẽ chỉ khiến Hoa Vị Miên phân tâm, ta đề xuất phải rời khỏi Độc Môn, bị Hoa Vị Miên nghiêm khắc cự tuyệt.

Vốn định chiếu theo ký ức “cứu” vài vị cao thủ, thuận tiện mời đối phương hỗ trợ. Nếu bất năng lực khai Độc Môn, cũng chỉ có thể ngồi trong phòng ngáy ngẩn nhìn sự tình phát triển.

Sự lợi hại của Hoa Vị Miên ta hiểu rõ, năm đó hắn cũng tiếp chương chức vị môn chủ Độc Môn giữa trở ngại trùng trùng, tình huống hiện tại tuy có chút biến đổi, nhưng chung quy vẫn không khác biệt lắm.

Tứ Nhi cũng trở nên bận rộn, ta chỉ có thể hỏi Hoa Vị Miên tình hình Độc Môn vào ban đêm. Những chuyện hắn nói cho ta biết đương nhiên đều là phương diện thuận lợi, bất quá nhìn thần thái của hắn càng ngày càng nhẹ nhõm, cũng biết xác thực là tương đối trôi chảy.

Hoa Vị Miên ngồi trên môn chủ vị, đồng thời xuất mọi thủ đoạn, dụ dỗ cường bức, người thật sự không thể thu phục thì dùng vũ lực. Trong Độc Môn, vũ lực và độc thuật đại biểu cho địa vị. Vị trí môn chủ của hắn ngày một vững chắc, phạm vi hoạt động của ta cũng mở rộng chút ít, thậm chí có thể ra khỏi Thanh Viện trong trường hợp có Tứ Nhi đi cùng, che mặt lòng vòng tản bộ khắp nơi.

Cảnh sắc độc cốc cực mỹ, sương độc lượn lờ quanh năm chẳng những không tổn hại cây cối sinh trưởng, trái lại còn làm chúng thêm tươi tốt. Mùa đông ở đây, thế mà còn có mấy loài hoa không biết tên nở rộ, tô điểm giữa bạch sắc.

“Mộ Sinh?” Ta đang nhìn hoa đến xuất thần, bên người vang lên một tiếng bước chân, thanh âm nữ tử dịu dàng mà do dự.

Giọng nói này quá quen thuộc. Ta thầm thở dài trong lòng, quay đầu lại: “Tương Huyền.”

Vừa ngoảnh đầu, ta liền sửng sốt. Nữ tử trước mắt dung nhan tiêu tụy thân hình gầy gò, bụng lại hơi gồ lên, hiển nhiên đã có mang.

Tuy bảo đã xem sự tình mờ nhạt, khoảnh khắc này, tựa hồ tâm lòng ta lại trở về ba mươi mấy năm trước. Khi đó Tương Huyền vừa gả cho ta bất quá hơn một tháng, đại phu chúc mừng ta, nhưng có cái gì đáng cung hỉ chứ? Bản thân ta rất rõ, ta chưa từng chạm đến nàng – Đêm động phòng, Tương Huyền cầm dao trong tay kẻ trên chính cổ mình, nói nếu ta đụng vào nàng, nàng liền tự sát...

Giây phút đó ta thực sự mất hết hy vọng. Tình ái ta chấp nhất sâu sắc chỉ là lợi thể Tương Huyền dùng để bảo toàn hài tử.

Mà bây giờ, ta chỉ hít thở thật sâu, cách lớp mặt nạ cười cười với nàng: “Tìm ta có việc gì?”

Vẫn có chút lo lắng, nàng có thể không mang mặt nạ không mặc y phục phòng hộ hành tẩu trong Độc Cốc, chắc hẳn thân thể đã quen với độc tính. Thời gian nàng đến đây không ngắn, tập quán cũng từ mấy ngày này, không biết có sản sinh ảnh hưởng gì đối với Tiểu Yên trong bụng hay không.

Ta miên man suy nghĩ, chuyển dời mạch tư tưởng để chính mình có thể bình tĩnh một ít, không đến nỗi bị hồi ức xâm chiếm.

Tương Huyền còn chưa nói gì, Tứ Nhi đã kéo ta, lớn tiếng nói: “Liều công tử, chúng ta nên về phòng thôi, chốc lát môn chủ liền trở về, nếu nhìn không thấy người, nhất định sẽ không vui.”

Ta cũng thực sự không muốn giao thiệp với Tương Huyền, tuy rằng lời của Tứ Nhi dễ dẫn người hiểu lầm, bấy giờ ta cũng đành chịu, theo lời hắn khẽ gật đầu, cười cười xin lỗi Tương Huyền: “Có việc hãy đến Thanh Viện tìm ta, hiện tại thời gian đã muộn, ta phải mau quay lại.”

Nói đoạn vội vàng xoay người, chạy về hướng Thanh Viện. Tiến vào sân trong sắp tới gần cửa phòng, vừa vặn đâm sầm vào một người. Ta lảo đảo hai bước, loạng choạng đứng vững, sau đó nhìn người ta vừa đụng, chính là Hoa Vị Miên.

... Ta cho hắn mượn ôm nhiều lần như vậy, hiện tại đổi lại cũng được đi?

Nghĩ thế, ta ôm lấy Hoa Vị Miên, gục đầu trên vai hắn.

Hắn sẽ không phản bội ta, sẽ chẳng vì ái tình mà đổi gạt ta thương tổn ta hãm hại ta, sẽ không lợi dụng tình cảm của ta xúc phạm ta không kiêng nể...

Là bằng hữu, cao hứng có thể cùng nhau uống rượu, thương tâm khả dĩ an ủi lẫn nhau. Trả giá và thu nhận đều tương hỗ, sẽ không phải giao tất cả luyện ái, lại đổi lấy một hồi sự tình bất kham phát sinh.

Chỉ là...

9. Chương 8

Mấy ngày sau đó, Hoa Vị Miên càng canh chừng ta chặt chẽ, không cho phép ta bước khỏi Thanh Viện một bước. Ta biết hần muốn động thủ với Hồng Ngạn Trúc, bèn cùng hần đề cập qua vài lần, Hồng Ngạn Trúc ta không quản, nhưng tối thiểu hãy buông tha Tương Huyền. Hoa Vị Miên im lặng không đáp, ta nói thế nào hần cũng không chịu gật đầu.

Hồng Ngạn Trúc giết không ít người, lại thêm dã tâm cực đại tâm cơ thâm trầm, Hoa Vị Miên tuyệt sẽ không thả hần, ta cũng chẳng dự định cứu hần. Tiền kiếp nếu Tương Huyền đã có thể tự sát vì hần, kiếp này có lẽ ta vẫn không cứu được nàng. Nhưng Tiểu Yên, ta tuyệt đối không thể không cứu.

Thế nhưng ta ở trong Thanh Viện, những việc Hoa Vị Miên không muốn ta biết, ta vô pháp nghe ngóng được gì từ miệng hần và Tứ Nhi.

Bất quá trong Thanh Viện còn có người khác thôi.

Cùng ở Thanh Viện, đãi ngộ dành cho Điệp Nhi và ta hoàn toàn bất đồng. Nàng có thể xuất viện, có vài người đi cùng nàng, đều đem tin tức bên ngoài thông báo cho nàng.

Cái gọi là trọng sắc khinh hữu, chính là như vậy.

Chai mặt kiên trì dò hỏi tin tức từ nàng, Điệp Nhi cũng không minh bạch sự tình ở phương diện này cho lắm, bất quá nàng luôn quan tâm Hoa Vị Miên, tổng thể tình huống bên ngoài nàng vẫn rõ. Ta nghe nàng tự thuật, biết đối lập giữa Hồng Ngạn Trúc và Hoa Vị Miên đã đến giai đoạn cuối, lập tức sẽ xuất thủ quyết định thắng bại.

Lòng ta có suy tính, đêm đó Hoa Vị Miên không trở về, ta đội chụp đầu mặc áo choàng, len lén trốn ra Thanh Viện.

Luận võ công, ta không mạnh hơn Tứ Nhi. Thế nhưng làm loại chuyện này chủ yếu chẳng phải dựa vào võ công, mà là kinh nghiệm.

Thăm dò được đại khái phương hướng nơi Hồng Ngạn Trúc ở, ta cẩn thận xuyên qua Độc Cốc. Thân y phục này thực sự quá thuận tiện, chỉ cần mặc vào như thế, tất cả mọi người đều cho rằng ta là đệ tử bậc thấp, căn bản không có ai phát hiện ta là kẻ lạ mặt.

Chỉ cần ta vụng trộm ẩn vào, tìm cơ hội điểm huyết đạo của Tương Huyền, đem nàng mang ra ngoài, là ổn thỏa. Cách Độc Cốc không xa, có một vị bằng hữu “tương lai” của ta. Hần vốn thích hành hiệp trượng nghĩa, tất nhiên sẽ đồng ý thu lưu Tương Huyền.

Hết sức cẩn thận di chuyển, địa bàn của Hồng Ngạn Trúc chắc chắn có phòng bị tương đối nghiêm ngặt, dù sao hần cùng Hoa Vị Miên đã thành thế nước lửa, phải phòng bị phái của Hoa Vị Miên ám hại. May mắn hần không nghĩ đến có người sẽ ra tay với Tương Huyền, nên không bố trí nhiều phòng vệ bên người nàng.

Trong ký ức, Hồng Ngạn Trúc phần nhiều chỉ lợi dụng Tương Huyền, so ra kiếp này cũng chẳng bất đồng. Mang Tương Huyền ly khai, hần sẽ không quá khó.

Đứng phía sau sân viện của Hồng Ngạn Trúc, ta tìm kiếm đường có thể lên vào.

“Người thuộc Đoàn nào? Ở đây làm gì?” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của một người, ngữ thanh của hần không cao, ta lại nghe tường tận. Ta sửng sốt, rồi mới phản ứng đến, đối phương đang nói vào tai ta, sau đó tỉnh ngộ: thanh âm này rất quen thuộc, là..... Hoa Vị Miên?

Hồngбет, nơi này là địa bàn của địch nhân, hần tới đây làm gì?

Ta nỗ lực hạ giọng, khàn khàn tiếng nói trả lời: “Thuộc hạ ra mắt môn chủ... Thuộc hạ là đệ tử Thanh Long Đoàn, phó đàn chủ cho ta tới đây xem xét...”

Ta không rõ lắm tình thế hiện nay, chỉ có thể lấy “hậu tri chi minh” để qua loa bịa đặt lý do. Bất quá nghĩ đến hoạt động của tiểu nhân vật, Hoa môn chủ ắt hẳn sẽ không biết cũng không quá quan tâm, chỉ cần bình tĩnh một chút là có thể che giấu được thôi...

“Nga, đàn chủ của các người cho người tới?” Hoa Vị Miên nhìn ta, khẽ nhú mồm nói, “Dò la tin tức xác thực cần thiết, nhưng phải phải người giỏi võ công đi, người được không?”

Ta không dám nhiều lời, gật đầu biểu thị khẳng định.

“Võ công của Hồng Ngạn Trúc không thấp hơn ta bao nhiêu, vừa rồi ta đến gần người mà người không chút cảnh giác, đủ thấy võ công trung bình.” Hoa Vị Miên nói, vươn tay dò xét đan điền của ta, “Thế này làm sao khả dĩ tới đây tìm hiểu tin tức? Trái lại hỏng việc.”

Ta không cảnh giác là bởi vì quá quen thuộc khí tức của hắn, chẳng ai đề phòng người mỗi đêm cùng chính mình ôm nhau ngủ, trừ phi buổi tối hắn ngủ không được. Ta và Hoa Vị Miên đồng sàng cộng chẩm lâu như vậy, sớm tập quán hẳn tiếp cận, tự nhiên phản ứng cũng chậm đi.

Nhưng lời này tất nhiên không thể nói, đành tùy ý Hoa Vị Miên kiểm tra công lực của ta. Hắn vuốt nhẹ trên đan điền của ta chốc lát, đại khái là cảm thấy nội lực ta cũng không tệ, tay hướng lên trên ngang qua bụng, chạm đến trước ngực, dường như đang kiểm tra tình trạng kinh mạch trong cơ thể ta.

Ta không dám nhúc nhích, những thứ như võ công không lừa được người, ta sợ ý vận nội lực hẳn liền có thể phát hiện nội tức pháp môn của ta không phải võ công Độc Môn. Hiện tại ta chỉ hy vọng hắn mau chóng kiểm xong lý khai, đừng ở đây dây dưa – ta còn chính sự phải làm, lấy đâu ra thời gian trì hoãn? Vạn nhất bị Hồng Ngạn Trúc phát hiện, ta sẽ không còn khả năng mang Tương Huyền đi.

Tay của Hoa Vị Miên lại chẳng dừng lại, trên dưới xoa vỗ thân người ta. Từ đầu ta còn lo lắng bị hắn phát hiện, sau một lúc lại cảm thấy các địa phương tay hắn sờ tới đều rất... cổ quái, có chút nhột, không thể nói là khó chịu, nhưng cảm giác rất quái lạ.

Vấn đề là, hắn thế nào còn chưa kết thúc? Hơn nữa... vị trí tay dừng lại càng lúc càng kỳ cục, cuối cùng thậm chí định lần xuống hướng hạ thân của ta. Ta mờ mịt: “Người làm gì đó?”

Nói xong mới kịp phản ứng đến, cư nhiên quên trầm giọng.

Hoa Vị Miên nghe tiếng thu tay, nheo mắt nhìn ta: “Ta biết ngay là người.”

Cho dù giọng nói có thể che giấu được, ta và hắn ở chung lâu như thế, khí tức cùng thân thể lẫn nhau đôi bên đều quen thuộc. Mặc áo choàng ít nhiều có thể che lấp thân hình, nhưng một khi chạm vào liền bại lộ thôi...

Còn chưa tìm được người, đã thất bại. Hoa Vị Miên tới thực không đúng lúc...

Bị Hoa Vị Miên “xách” về Thanh Viện, dù sao ta cũng đuối lý, tuy cảm thấy tư thế như vậy bất nhã, nhưng không tiện phản kháng. Bị hắn ném lên giường trong phòng, hắn do dự một lúc, ngồi bên mép giường.

Về mặt hắn rất dọa người, dường như quen biết nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy bộ dáng này của hắn, ta nhìn không được run rẩy, không hiểu sao, lại có phần chột dạ.

Người già gan nhỏ a.

“Không phải ta bảo người ngoan ngoãn chờ tại Thanh Viện sao? Người tùy tiện chạy ra ngoài như vậy, không cần mạng nữa a! Còn chạy đến chỗ của Hồng Ngạn Trúc, nếu bị hắn phát hiện, người, người...” Hoa Vị Miên “người” nửa ngày, tựa như muốn nói mấy câu “chết một trăm tám mươi lần” “phần thân toái cốt” các loại, nhưng chẳng biết vì sao lại không nói ra miệng, “Người thái quá rồi đi! Có đầu óc không a người!”

“Còn không phải do người, người không đáp ứng thả Tương Huyền, lại không cho ta tùy ý ra ngoài, trừ làm như vậy, ta còn biết thế nào?” Hắn còn nói ta? Ta đang tức nghẹn đây. Tốt xấu ta cũng xem như một đời đại hiệp, cho dù không bàn tới cái danh đó, chí ít cũng là một người độc lập. Hắn cưỡng chế quy định ta phải làm thế này không làm thế kia, không để ta lý khai chẳng cho ta cứu người... theo mức độ nào đó mà nói, đối với ta cũng tính là vô lễ can thiệp. Chẳng qua ta biết hắn hảo ý, lại xem hắn là bằng hữu, luôn có chút áy náy với hắn, mới luôn luôn nghe lời hắn.

Bằng không ta liền sợ ai? Đều làm người hai kiếp rồi, còn lưu ý chút điểm nguy hiểm kia hay sao?

Một khi thái độ ta kiên quyết, Hoa Vị Miên dường như lại dịu xuống: “Ta cũng là lo lắng người, võ công người không cao, vạn nhất bị bắt sẽ hỏng việc... Võ công của người vốn không cao đi, không phải ta đã kích người...”

Ta cúi đầu, thở dài: “Vị Miên, ta biết người vì tốt cho ta, nhưng người có nghĩ tới, dù gì ta cũng lưu lạc giang hồ, niên kỷ còn lớn hơn người một ít... Người cảm thấy ta sẽ thực hài lòng trốn sau lưng người, bởi an toàn mà yên vui sao?”

Hoa Vị Miên giật mình.

“Hơn nữa, bắt quân làm cái gì, suy cho cùng Tương Huyền ở cùng ta nhiều năm, vừa từng là hôn thê của ta, là nữ tử ta từng toàn tâm toàn ý yêu...” Ta nói khẽ, “Nếu nàng chết bên cạnh ta, ta lại bất năng cứu trợ... Người có thể tưởng tượng tâm tình ta sẽ thế nào sao?”

“Ta sẽ hổ thẹn suốt đời, thậm chí có thể sẽ oán giận người... Vị Miên, võ công tiến cảnh, có quan hệ với tâm tình. Ta vì an nguy bản thân mà trốn tránh, thậm chí vì vậy bất năng cứu giúp người mình từng yêu... Nếu vậy, ngày sau trên võ học có lẽ vô pháp đột phá chính mình.” Hiển nhiên, kỳ thực ta đã sớm qua cái tuổi tranh cường đấu dũng, không hề cảm thấy lẩn trốn có gì sai. Nhưng Tương Huyền là không thể không cứu, “Người cho rằng Liễu Mộ Sinh người nhận thức, là một kẻ hèn nhất sợ phiền hà hay sao?”

“Người... Không phải muốn cứu nữ nhân họ Phòng kia thôi?” Hoa Vị Miên cắn răng, “Nếu ta buông tha nàng, người liền đồng ý ngoan ngoãn chờ trong Thanh Viện đúng không?”

Nói thật lợi dụng hảo ý của hần dành cho ta để uy hiếp hần như vậy, có chút áy náy. Do đó ta gật đầu: “Ta chỉ hy vọng người có thể cho nàng sinh hạ hài tử, dù sao tiểu sinh mệnh kia là vô tội...”

Hoa Vị Miên thở dài: “Được rồi...”

Nói đoạn, hần cởi giày, lên giường nằm: “Thời gian không còn sớm, ngủ đi. Từ ngày mai, ta dạy người vài nhập môn Độc công. Sau đó ta cho người thêm được, hần rất nhanh là có thể ra khỏi Thanh Viện. Đợi đến lúc xong việc của Hồng Ngạn Trúc, người còn có thể làm phó môn chủ hay gì đó trợ giúp ta.”

... Hần không định bắt ta mãi mãi không rời khỏi Độc Môn đó chứ?

Ta ôm tâm sự, đêm nay thủy chung ngủ không sâu. Hoa Vị Miên sự vụ bận bịu, ta lại sợ quấy rầy hần, không chế hô hấp giả vờ ngủ say, trong lòng rối loạn, chốc lát nghĩ về Tương Huyền, chốc lát nhớ tới Hồng Ngạn Trúc, khi lại nghĩ đến Hoa Vị Miên bên cạnh.

Suy nghĩ đến mơ mơ màng màng, người phía sau bỗng nhiên kề cận, một đôi cánh tay chặt chẽ ôm ta, đem ta vây trong lòng.

Ta giật mình hoảng hốt, bất giác hơi động dậy một chút, một tay Hoa Vị Miên thả lỏng, hươ hươ giữa không trung, tựa hồ đang mơ thấy cái gì. Ta kia lại vắt ngang người ta, nặng nề đè ép ta.

Tướng ngủ của hần kém như thế a, khó trách sáng sớm ta thức dậy, luôn cảm thấy vị trí và tư thế ngủ của chính mình khác hẳn đêm trước. Ban đầu còn cho rằng ta ngủ rất không nề nếp, hiện tại xem ra, quá nửa là bị hần bức...

Quả nhiên là thanh niên, ngủ cũng không nề nếp.

Ngày kế, ta thức dậy sau Hoa Vị Miên, vì vậy không biết lúc hần tỉnh lại có còn ôm ta hay không, đương nhiên cũng không biết nếu đúng như vậy, hần thấy tràng cảnh đó sẽ có biểu tình thế nào – đại khái là xấu hổ pha lẫn buồn cười đi.

Dùng xong cơm sáng, hần bắt đầu dạy ta Độc công. Độc công chia thành mấy loại khác nhau, loại hần dạy ta chính là nhập môn dễ dàng nhất, tính phòng độc cao, nhưng không có bao nhiêu năng lực công kích.

Kỳ thực ở tiền thế, ta đã được dạy một ít, còn nhớ ta cùng Bách Độc lão nhân tranh đấu, bị phi tiêu độc của hần bắn sượt qua người, tuy kịp thời không chế hần, sau khi về nhà lại bệnh không dậy nổi. Liên tiếp nhiều vị danh y giỏi giải độc đến xem đều bất lực, chỉ có thể tạm hoãn độc tính.

Cuối cùng vẫn là Hoa Vị Miên giúp ta giải độc, hắc bảo đối thủ của ta là hắc, sao có thể bị thứ người ngoại đạo kia độc chết? Vì vậy cho ta công pháp để ta tối thiểu tu luyện nhập môn.

Kỳ thực tuy nói hắc cùng ta so võ, hầu như chưa từng dụng độc... Chiếu theo lời hắc chính là “Chỉ bằng võ công liền khả dĩ đánh bại người, dùng độc không tránh khỏi thắng chi bất vũ (thắng mà không quang minh).”

Bất quá không phải hắc vẫn nói, dùng độc sát nhân hay dùng đao sát nhân, bản chất hoàn toàn không khác nhau sao?

Nguyên lai khi ấy, mặt ngoài hắc cùng ta là địch, sau lưng kỳ thực luôn một mực chiếu cố ta.

Ta nỗ lực luyện công, đồng thời, từ bầu không khí trong Thanh Viện có thể nhận thấy, Hoa Vị Miên đã bắt đầu động thủ.

Nếu hắc đáp ứng ta buông tha Tương Huyền, nàng chắc chắn sẽ an toàn. Hồng Ngạn Trúc tuy xảo hoạt, so ra vẫn không phải là đối thủ của Hoa Vị Miên – mặc dù nghĩ như vậy, hơn nữa tuy thực sự biết “sau này” Hoa Vị Miên thắng hắc, vẫn có chút lo lắng.

Hắc bận rộn sẽ không quay về Thanh Viện, ta chỉ có thể dò la tin tức từ chỗ Điệp Nhi. Một hôm ta đến hỏi thăm như thường lệ, còn chưa tới nơi nàng ở, dọc đường liền trông thấy nàng vẻ mặt âm trầm, đứng ở đó nhìn ta.

Trong đầu ta “ông” một tiếng, có thể khiến Điệp Nhi lộ ra biểu tình như thế, tất nhiên là Hoa Vị Miên gặp bất trắc nào đó. Nhất là, trong ánh mắt Điệp Nhi nhìn ta hàm chứa hận ý, lẽ nào...

Ta mở miệng, có phần không dám lên tiếng. Điệp Nhi đã đến gần, vươn tay “bóp” đánh ta một bạt tai. Trong lòng ta lo âu, tất nhiên không né tránh.

“Có phải người bắt thiếu gia buông tha nữ nhân kia? Người có biết thiếu gia vì nhất thời nương tay, suýt chút nữa bị Hồng Ngạn Trúc giết chết?” Điệp Nhi xông vào ta hét to một trận, “Chính tại người, gia hỏa kia chạy thoát, thiếu gia cũng chịu trọng thương, người —”

“Hắc bị thương?” Ta nghe đến câu này, những lời còn lại liền hoàn toàn không nhập vào tai, “Nặng không? Có thể có vấn đề không... Hắc ở đâu? Ta đi xem hắc...”

Điệp Nhi hung tợn trừng ta: “Bớt giả mù sa mưa đi, hừm, người như các người ta thấy nhiều rồi, kẻ nào cũng xưng danh đại hiệp, biết phụ thân thiếu gia là Độc Môn, liền bảo cái gì nghiêm túc bất khả lưu... Ta sẽ không cho người đến hại thiếu gia lần nữa, người đừng mơ!”

Ta biết nàng đã thành kiến với ta, giải thích cũng vô dụng. Nghe nàng nói, tâm trạng đau xót, chỉ muốn lập tức đến bên cạnh hắc.

Bấy giờ chẳng còn quan tâm được nhiều điều, ta xoay người chạy ra sân ngoài, trên mặt còn nóng rát, gió như lưỡi đao quét vào mặt, võ công của Điệp Nhi quả thật không tệ.

Cửa viện như thường lệ có người canh gác, lúc này ta cũng bất chấp che giấu thực lực, thi triển Nghịch Phong Quyết “về sau” ta lĩnh ngộ được, cấp tốc lướt qua bọn họ, chạy khỏi viện. Người canh gác chủ yếu là phòng bị ngoại nhân, có chút lơ là đối với bên trong, sau khi bọn họ nhận ra mới có hai người đuổi theo ta, nhưng đã không kịp.

Quên cả mặc y phục phòng độc, may mắn hiện tại đã nhập môn, độc khí bên ngoài không mấy nguy hại ta.

Dựa vào ký ức chạy tới nơi Hoa Vị Miên đang ngụ, nếu hắc không về Thanh Viện, đa phần sẽ ở tại Độc Viện dành cho môn chủ. Nhiều năm không đến, ta vẫn có thể nhớ rõ vị trí, một mạch chạy đến. Trên đường cũng chạm trán không ít người, bất quá y phục ta mặc là trang phục của đệ tử Độc Môn trung cấp Tứ Nhi tìm cho ta, nên không ai ngăn cản ta.

Thế nhưng đến trước cửa Độc Viện, muốn tiếp tục tiến sâu vào trong lại chẳng dễ dàng. Độc Viện là nơi môn chủ ở, phía ngoài phòng bị thâm nghiêm. Mấy thủ vệ căn bản không nhận thức ta, tất nhiên sẽ không đơn giản để ta đi vào.

Ta nói với bọn họ ta là khách nhân ở Thanh Viện, là bằng hữu của Hoa Vị Miên. Bọn họ không buồn nghe, bảo rằng cho dù Tứ Nhi đến, bọn họ nhận môn chủ nghiêm lệnh, cũng không cho phép tiến vào.

Lòng ta nóng như lửa đốt, bất chấp hết thảy, tuốt Lạc Mai đao khỏi vỏ liền muốn xông lên. Trong nhóm thủ vệ, tuy không ai công lực dưới ta, nhưng luận về kinh nghiệm động thủ, bọn họ thực sự kém nhiều lắm.

Hiển nhiên không thể dả thương người, ta cũng bất năng kéo dài thời gian, lưỡi đao Lạc Mai bén nhọn đâm ra, phân biệt hướng vào hai người. Hai người nọ lách mình tránh thoát, phòng ngự xuất hiện một khe hở.

Chiêu này của ta lại chính là hư chiêu, nếu bọn họ né tránh, ta cũng lập tức thu chiêu, thân đao ma sát vào cột trụ bên cửa, đồng thời nhảy lên. Nhóm thủ vệ dồn dập xuất thủ, thân hình ta dừng lại giữa không trung, sau đó lấy thân đao làm điểm tựa, liên tiếp lộn mấy vòng, tránh khỏi công kích của bọn họ, ta nhảy vào trong viện.

Một phen lặn qua lặn lại làm ta không đủ khí lực, sau khi đáp xuống mặt đất, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu phân biệt phương hướng, dưới chân phát lực... Nguy rồi!

Đầu choáng váng, thân thể không nghe sai sử, yếu ớt vô pháp nhúc nhích.

Tiếp đó ta mới nhớ ra, khí độc trong Độc Viện và bên ngoài, không thể mang so sánh cùng nhau a...

Có thứ gì đó lướt qua má ta, rất nhẹ nhàng, thoáng lạnh lạnh, nhưng thật thoải mái. Chỉ là, địa phương nó đi qua có chút đau rát, nóng như lửa cháy.

Đúng rồi, ban nãy vừa nhận một bạt tai, phồng chùng trên mặt còn in vết đỏ đi. Chỗ đau hẳn chính là vùng dấu tay, nữ nhân a, không thể dùng phương pháp khác đánh ta sao, như vậy thực sự không thể nào dễ nhìn...

Trong bụng ta nghĩ vậy, mở mắt ra.

Y theo thường lệ, trước mắt hiển nhiên là Hoa Vị Miên. Hắn thoát nhìn có điểm không ổn, sắc mặt trắng bệch, trên người băng mấy lớp, mơ hồ còn có thể trông thấy vết máu bên dưới vải bố trắng.

Nét mặt hắn lại có chút kỳ quái, là giận, nhưng cơn giận không hề đối ta mà đến. Hơn nữa trong phút chốc ta mở mắt, thể mà còn có thể thấy một tia chìm đắm nơi đáy mắt hắn.

Ta ngơ ngác một lúc, nhìn bốn phía, dường như là gian phòng của hắn. Hắn nửa ngồi trên giường, còn ta đang nằm. Chấn mền gấm dệt trắng tinh, thoang thoang hương thơm quanh quẩn.

“Thương tích của ngươi...” Ta lên tiếng, thanh âm khàn khàn quá khó nghe, ta hanh cuống họng, không đợi ta hỏi lại, Hoa Vị Miên đã tiếp lời: “Thương thế của ta không đáng ngại, trái lại ngươi, mặt ngươi đây là chuyện gì?”

Đương nhiên ta không thể nói thật: “Bị đụng trúng.”

Hoa Vị Miên trừng ta: “Đây là vết tích va đụng sao?”

Ta gạt đầu, giả khờ nhìn hắn: “Thương tích của ngươi thế nào? Sao dường như còn đang chảy máu?”

“Mới vừa... nứt ra...” Hắn trả lời, giữa câu chần chờ một chút, vòng vo chuyển ý.

Chẳng lẽ... ta xông vào làm kinh động hắn, hại vết thương của hắn lại nứt ra.

Tay dưới chần siết chặt thành nắm, tâm tình áy náy lan tràn, chợt cảm thấy chính mình ngoài liên lụy hắn, không có ích lợi gì. Cái gì bằng hữu a cái gì hỗ trợ đều là nói bừa, yêu cầu hắn buông tha người khác kết quả hại hắn thụ thương, thậm chí còn hại miệng vết thương rách ra...

Luôn cho rằng bản thân sống từng trải hơn mấy thập niên, là có thể xử lý tốt tất cả, kết quả thì sao?

Xấu hổ vô cùng, nhắc thân thể định ngồi dậy, bị Hoa Vị Miên nhấn trở xuống: “Đầu gối ngươi làm gì vậy? Ngươi bị độc khí tổn thương, phải tĩnh dưỡng không nên lộn xộn.”

Phải, kể từ khi nhận thức hắn, vẫn luôn là ta thụ thương. Mỗi lần đều được hắn săn sóc được hắn bảo hộ, vậy mà lúc hắn bị thương, ta lại chẳng có một chút hữu dụng.

Lão đầu vô năng, lão đầu tự cho mình hay, thực làm người ta chán ghét a.

“Người thì sao? Thương tích của người nghiêm trọng như thế, còn ngồi làm gì?” Ta hỏi, nhích người sang một bên, biết hẳn không cho ta xuống đất, chỉ ít không thể để hẳn tiếp tục khó chịu.

Hoa Vị Miên nhắc chân, chậm rãi trượt vào trong. Ta vội vàng thay hẳn đắp chăn, động tác hết sức nhẹ nhàng, tránh chạm tới vết thương của hẳn.

Hắn cười cười với ta, vươn tay vuốt mặt ta: “Đầu gối, còn đau không?”

So với hẳn, cái tát trên mặt ta tính là gì? Ta hại hẳn thụ thương, tình nhân của hẳn đem ta làm thịt còn được, đánh ta một cái chẳng đau chẳng ngứa, có hề chi.

Ta lắc đầu, Hoa Vị Miên khẽ nói: “Bất luận là ai đa sự báo cho người ta bị thương, tóm tại đầu gối, hiện tại Độc Môn xem như đã bắt đầu ổn định, việc ta cần làm rất nhiều, người ở lại giúp ta, được không?”

Dưới loại tình huống này, ta sao có thể nói không? Gật đầu đáp ứng, thấy hỉ sắc trên mặt hẳn, càng cảm thấy hổ thẹn.

Dạng lão nhân mắt cao tay thấp như ta, vẫn là chạy đến nơi nào đó ẩn cư, thẳng đến võ công luyện thành lại tái xuất hiện thế đi thôi. Luôn tưởng bản thân lắm tài ba không chỗ bất năng, kết quả cái gì cũng bất năng.

Nghĩ như vậy, cùng Hoa Vị Miên tán gẫu vài câu. Hẳn không cho ta nói nhiều, bảo ta hít thở vào quá nhiều độc khí, tiếp tục dùng quá độ cưỡng hòng sẽ gặp vấn đề. Ta nghe hẳn nói chuyện, dần dần buồn ngủ dăng lên, ngủ mất.

Dường như ta không ngừng thụ thương, bất quá lần này hoàn toàn không nghiêm trọng, chỉ là do hít khí độc gây nên. Hoa Vị Miên thành thạo dùng độc, qua mấy thứ được, ta liền vô sự.

Thương tích của hẳn lại rất nặng. Hôm ấy hẳn vốn đã thắng Hồng Ngạn Trúc, đang định hạ thủ giết hẳn, Tương Huyền chạy tới chắn trước người Hồng Ngạn Trúc. Hoa Vị Miên nhớ rõ hứa hẹn với ta, miễn cưỡng thu thế. Nhưng Hồng Ngạn Trúc không bỏ qua cơ hội này, một kiếm xuyên qua vai Tương Huyền, đâm vào ngực Hoa Vị Miên.

May mắn hẳn kịp né tránh, lệch khỏi vị trí trái tim, để kiếm đâm vào giữa lồng ngực. Cũng may thay kiếm kia xuyên qua thân thể Tương Huyền, đã mất đi một phần khí thế, vì vậy đi vào không sâu.

Tuy vậy, hẳn cũng đã thụ trọng thương, nhất thời hành động gian nan, bị Hồng Ngạn Trúc thừa cơ đâm trúng mấy kiếm, thương tích rất nặng. Đương nhiên trong Độc Môn, thế lực của Hồng Ngạn Trúc xa xa không bằng Hoa Vị Miên. Thuộc hạ của Hoa Vị Miên nhanh chóng đuổi tới, cứu Hoa Vị Miên, còn Hồng Ngạn Trúc nhân cơ hội bỏ trốn – hẳn thoát trong gang tấc, tất nhiên không mang Tương Huyền đi cùng. Người trong Độc Môn thấy nàng có thai, mặc dù giam lỏng nàng, nhưng không làm khó nàng.

Thế này cũng không tệ, dù sao so với để nàng theo Hồng Ngạn Trúc tốt hơn nhiều. Nàng bị thương không quá nặng, Hồng Ngạn Trúc kiếm thuật cao, mũi kiếm không hề chạm tới xương nàng. Ngay cả như vậy, nàng đang mang thai, thương tích này cũng là khó có thể chịu đựng.

Bấy giờ đều do ta chiếu cố Hoa Vị Miên, ra vào cũng tương đối tự do, nhân tiện đến thăm nàng một lần.

Hàn huyền nửa buổi, căn dặn nàng phải tự chăm sóc tốt thân thể. Nàng cười nhẹ nhẹ, nói: “Đây là hài tử của ta và hẳn, tất nhiên ta sẽ hảo hảo trông nom nó...”

“Cho dù Hồng Ngạn Trúc thương tổn người bỏ rơi người, người vẫn... muốn cẩn thận chiếu cố hài tử của hẳn sao?”

Ta hỏi, kỳ thực đã biết đáp án.

Tương Huyền nghiêng đầu nhìn ta, chậm rãi cất tiếng: “Mộ Sinh, người ta cùng sống trên Thanh Phong sơn nhiều năm, ý tứ của sư phụ là cho hai ta bên nhau, nhưng...”

“Ta cũng không muốn lừa người, Mộ Sinh, ta chưa từng yêu người.” Tương Huyền nói, “Nếu chẳng ra ngoài chẳng gặp gỡ hẳn, có lẽ ta sẽ nghe theo dặn bảo của sư phụ mà lấy người, thế nhưng...”

Nàng nở một nụ cười thật dịu dàng, ta hai mươi bốn tuổi không hiểu được, hiện tại đã ít nhiều nhận ra.

Ta trước kia, sẽ bởi nàng bạc tình mà phần nộ thương tâm, giờ phút này lại minh bạch, ta khi đó, thật sự là cưỡng cầu.

Ta còn nhớ rõ vấn đề của tiền kiếp, lúc này nhin không được liền hỏi ra: “Nhưng Hồng Ngạn Trúc không phải người tốt, hấn đối người cũng không hấn là chân tâm, hấn thậm chí tổn thương người, người...”

“Ta yêu hấn, chẳng hề vì hấn không yêu ta mà ngừng yêu hấn, cũng sẽ không bởi hấn không phải người tốt mà thôi yêu hấn...” Tương Huyền nhẹ giọng nói, “Ta yêu hấn, hoàn toàn không phải vì hấn yêu ta, cũng chẳng liên quan đến hấn có phải người tốt hay không. Thiên hạ sẽ có người thích ta, cũng có vô số người tốt, càng có rất nhiều người sẽ không thương tổn ta, thế nhưng ta chỉ yêu một người.”

“Nếu như do hấn không yêu ta do hấn không phải người tốt mà không yêu hấn, thế thì ta yêu cũng chẳng phải là hấn. Nếu chân chính yêu, hấn là người tốt, ta theo hấn trừ bạo an lương; hấn là kẻ xấu, ta giúp hấn sát nhân diệt khẩu.” Rõ ràng là nữ tử ôn nhu hiền thực, khoảnh khắc này biểu tình lại là thứ kiên quyết mà trước đây sẽ tuyệt đối không xuất hiện trên người nàng, “Nếu ta vì hấn không yêu ta mà đành chỉ yêu hấn, chỉ có thể chứng minh ta yêu chính mình hơn hấn. Nếu ta bởi hấn không phải người tốt mà ngừng thương hấn, vậy ta chỉ yêu vô lâm chính nghĩa cùng thanh danh bản thân...”

Những lời này ta đã quen đến mức có thể thuộc lòng, thậm chí khả dĩ chỉ ra trong câu nói của nàng nơi nào khác biệt với ban sơ, nơi nào thừa chữ phần nào giọng điệu bất đồng đều có thể nghe ra.

Thế nhưng nghe thêm một lần, vẫn chấn động hệt như lần đầu tiên. Ta khi đó luyến mộ nàng sâu đậm, sau khi nghe nàng nói như vậy, tròn nửa năm không thôi suy nghĩ: Ta có bằng lòng vì nàng vứt bỏ vô lâm chính đạo, có đồng ý vì nàng lạm sát vô tội hay không.

Ta không thể. Vậy nên tình yêu ta tin tưởng, trong mắt nàng chỉ là giả dối.

“Bộp bộp” vài tiếng vỗ tay truyền tới, ta kinh hãi, nhìn về hướng cửa phòng. Mấy thủ vệ đứng ngoài cửa, mà ở ngay trung tâm, chính là Hoa Vị Miên.

Vì sao mỗi lần ta len lén làm cái gì, luôn có thể bị hấn bắt gọn?

Đang phiền muộn, nghe giọng nói của hấn cất lên: “Tình cảm của Phòng cô nương quả thật kinh thiên động địa, chẳng qua chưa đề cập một điểm, đó chính là mắt nhìn.” Hấn dừng một chút, “Ban đầu không phải người cũng cho rằng hấn là một danh thiếu hiệp mới động tâm, về sau muốn bứt ra đã không kịp nữa...”

“Đây chỉ có thể chứng minh người vô dụng, người bất năng dùng lực lượng của mình ảnh hưởng hấn, thậm chí không thể kiên trì lập trường bản thân người, hoàn toàn hành sự theo mục tiêu của hấn...” Hoa Vị Miên cong khóe môi, thanh âm hòa hoãn mà hữu lực, “Dạng người như người, hoàn toàn chủ động đưa tới cửa, tất nhiên hấn sẽ chỉ lợi dụng người mà không yêu người... Tình yêu của người có lẽ rất cảm động, bất quá ánh mắt thực sự lạnh người không dám khen tặng.”

“Người bình thường hiển nhiên ít ai có thể đến chết vẫn không nhận thua như người, rõ ràng biết người mình yêu không phải kiểu mẫu trong lòng tưởng tượng, lại vẫn cố duy trì đến cùng... Người bình thường đều sẽ hoàn toàn thất vọng sau đó ái ý phai nhạt, không bàn tới cái gì càng yêu bản thân các loại, chẳng qua nhìn rõ dáng dấp chân thực của đối phương mà không tiếp tục chấp nhất nữa mà thôi.” Hoa Vị Miên nói, “Ta bội phục sự cố chấp của người, bất quá vẫn cảm thấy ánh mắt người thật kém, thật sự.”

Có ai làm người ta tức điên như hấn chưa...

Bất quá vừa nghe hấn nói như vậy, chẳng hay vì cái gì cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Tuy về sau cũng từng nghĩ qua rất nhiều chuyện, nhưng đã không thể đối mặt Tương Huyền nói với nàng, vì vậy vĩnh viễn vô pháp phản bác nàng.

Hiện tại, tựa như đã có thể giải thoát khỏi ký ức.

Hoa Vị Miên vẫn đang tiếp tục nói, cuối cùng kết thúc bằng một câu: “Ta có thể vì người ta thích làm rất nhiều việc, đối phương bảo ta sinh cũng được tử cũng được, ta đều khả dĩ đi làm. Thế nhưng người ấy căn bản sẽ không để ta vào chỗ chết, cũng sẽ không để ta vì hấn sát nhân diệt khẩu. Nếu hấn là người như vậy, ta sao có thể coi trọng hấn...”

Tương Huyền lướt mắt nhìn ta: “Nhật thứ ta không cần, cũng xem như có mắt nhìn sao?”

“Rõ ràng là người ta không cần người chứ, người không nhận ra sau khi đến Nhật Huy Bang, thái độ hằn đối với người đã thay đổi sao?” Hoa Vị Miên mỉm cười, nói, “Tuy rằng người một mực vô tình với hần, nhưng luôn luôn không kiên quyết cự tuyệt hần. Người cho rằng hần nhìn không được người là người thế nào sao, một khi hần thất vọng về người, tự nhiên liền vùng thoát khỏi ái tình... Loại nữ nhân như người, căn bản không đáng được hần yêu!”

Đáy lòng ta có chút khó chịu, Tương Huyền nàng cố ý chọc giận Hoa Vị Miên, ngay cả ta cũng lồi vào. Dường như nàng từng nghe qua đồn đãi, cho rằng ta và hần thực sự có vấn đề, kỳ thực ta lãnh đạm với nàng, là duyên cớ của hai kiếp làm người, mà không phải cái gì di tình biệt luyến – Trong tiền thế, khi đã biết nàng yêu Hồng Ngạn Trúc, ta vẫn tiếp tục cuồng dại, sau cái chết của Hồng Ngạn Trúc lúc Tương Huyền yêu cầu, ta còn thú nàng không chút do dự.

Hoa Vị Miên nói không sai, tình yêu ta cho nàng, dần dần giữa nản lòng thất vọng, bị mài mòn hóa bụi bay. Nàng có thể không yêu ta, nhưng nàng không nên mang tình cảm của ta ra khinh rẻ.

Cười khổ, đã là lão đầu rồi, còn để tâm những chuyện này làm gì?

Ngẫm ngẫm có cần thay Hoa Vị Miên biện giải hay không, tỉ mỉ suy nghĩ một lát, loại chuyện này có giải thích cũng không rõ, tùy tiện Tương Huyền nghĩ sao thì nghĩ, chỉ cần không truyền đến tai Diệp Nhi là được.

Ta tiến lên một bước, thở dài: “Tương Huyền, người với hần, cũng bắt quá nhất kiến chung tình. Mà tiền đề của nhất kiến chung tình, là bên cạnh người chỉ có loại gốc tiểu tử chẳng chỗ nào hay như ta... Ta không hối hận ta từng yêu người, ta cũng không hề cho rằng tình cảm của ta có gì nhầm lẫn, chẳng qua, ta hiện tại không còn yêu người nữa mà thôi.”

“Người khả dĩ ở đây sinh hạ hài tử, sinh hoạt sau này của người, ta cũng sẽ nhờ người trông nom.” Ta nói với nàng, rốt cuộc một mảnh ung dung, “Trong lòng ta, người vẫn là muội muội của ta như trước. Về phần người yêu ai không yêu ai, thâm tình hay không thâm tình, hoàn toàn không quan hệ với ta.”

Nói xong xoay người, ra khỏi phòng.

Hoa Vị Miên cũng đuổi theo phía sau, nhưng chỉ ở sau lưng ta, không vội không chậm cùng đi. Chỗ của tù nhân Độc Môn hoàn toàn không có khói độc, tuy nhiên độc khí ngoài viện còn lợi hại hơn các địa phương khác, vì đề phòng người bị giam lỏng bỏ trốn.

Khi ta đội chụp đầu khoác ngoại bào, Hoa Vị Miên tiến lên một bước, đến bên cạnh ta.

“Kỳ thực nàng ta rất thông minh. Nàng định khơi gợi cảm tình của người, hoặc giả thẳng thắn khiêu khích ta... hoặc trốn thoát, hoặc tự sát.” Hoa Vị Miên mở miệng chậm rãi nói, “Thậm chí khiến ta và người nổi tranh chấp, nàng tìm cơ hội đào tẩu... Người bên cạnh Hồng Ngạn Trúc, quả nhiên bất khả khinh thường.”

Nàng đã từng là nữ hài đơn thuần như thế, không biết đùa bỡn tâm cơ, trên Thanh Phong sơn có vài vị sư tỷ đồ kị nàng, âm thầm khó dễ nàng, cả việc đó nàng cũng không nhận ra, nói gì tới tìm cách đối phó.

Ta hơi cúi đầu, trong lòng khổ sở: “Tương Huyền nàng... vốn không phải như vậy...”

Con người đều có thể thay đổi, trong quá khứ, cải biến nào ta chưa từng gặp qua?

Ta thở một hơi thật dài, đội chụp đầu ngay ngắn: “Vị Miên, cảm ơn người.”

Hần ngơ ngẩn, không trả lời.

“Bất quá thật sự không ngờ người sẽ nói ra những lời đó, ắt hẳn người yêu thương người trong lòng rất sâu đi?” Mấy câu hần vừa nói, tuyệt không chỉ là diễn trò, có lẽ đã phác họa cảm tình chân thực trong nội tâm hần, “Người phải nhớ kỹ căn dặn mấy thủ vệ ban này, đừng đem những lời này truyền ra ngoài, vạn nhất bị người trong lòng người nghe được, đây mới gọi là trăm miệng khó biện bạch.”

Hoa Vị Miên nghiêng đầu, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngớ ngẩn để xem ta.

Ta biết phương diện này ta rất vô dụng, hơn nữa cả đời đại khái cũng sẽ tiếp tục vô dụng như thế. Bất quá người đừng nhìn ta vậy chứ?

Loại chuyện như cảm tình chỉ là một bộ phận nhỏ trong nhân sinh, tình thân tình bằng hữu, không cái nào xếp nhẹ hơn nó. Hoa Vị Miên người trọng sắc khinh hữu, còn ta thì không.

Đương nhiên những lời này chỉ dám nói trong lòng, thấy hần bước đi có chút chênh vênh, nhịn không được oán trách bản thân sao lại trì độn như vậy – Hần tự xưng thương thế đã hảo có thể xuống giường đi lại, thực tế ngay cả ta cũng nhìn ra hần vẫn cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian. Ta vội vàng tới bên người hần, vươn tay đỡ hần, gần như nửa ôm hần đi về hướng Độc Viện. May mắn hần không nặng, bằng không giữa màn độc khí bất năng hô hấp sâu này, ta rất dễ bị thiếu khí lực.

Ta vừa đi vừa nhỏ giọng cảm ràm, bảo hần phải ngoan ngoãn ở trên giường không được xuống đất, nhất là không thể tới những nơi xa thế này. Kết quả Hoa Vị Miên neho mắt nhìn ta: “Là ai lên lên lút lút chạy đến đây?” Ta nhất thời nghẹn giọng.

Bất quá chí ít sáng tỏ được gút mắc trong tâm sự, ta luôn bị lời nói của Tương Huyền vây hãm, không thể thoát ra. Đến bây giờ, chung quy tiền căn hậu quả sẽ không lại dây dưa. Ta vẫn quan tâm nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không liên quan đến tình ái.

Lòng nhẹ nhõm, bước chân cũng nhanh nhẹn rất nhiều.

10. Chương 9

Vài ngày kế tiếp, ta tiếp tục ở Độc Viện chiếu cố Hoa Vị Miên, thỉnh thoảng cũng ra ngoài tản bộ. Phần lớn người trong Độc Môn biết ta là hảo hữu của môn chủ bọn họ, đều rất khách khí với ta. Hiện tại những người còn lại đều thuộc phe cánh Hoa Vị Miên, nghiêm ngặt tuân hành mệnh lệnh của hần, Độc Môn “ngày sau” ta thấy được, hiện tại đã bước đầu hình thành quy mô.

Bất quá thật kỳ quái, ta đã có thể vào Độc Viện rồi, Điệp Nhi vẫn còn trong Thanh Viện. Lẽ nào Hoa Vị Miên sợ năng không đủ công lực? Không ở cùng nhau như vậy, cũng không hay lắm đi?

Chợt hoài nghi phải chăng ta đoán sai rồi, người Hoa Vị Miên thích là người khác? Bất quá nữ tử bên cạnh hần không nhiều lắm, lại chẳng thấy hần đặc biệt tốt với ai – tất nhiên chính ta cũng hoài nghi bằng tính cách của hần, cho dù thích người nào cũng sẽ không tỏ ra thâm tình chân thành.

Về phần Hồng Ngạn Trúc, Độc Môn đã bày thiên la địa võng truy lùng hần. Hiện tại ta áp chế Hoa Vị Miên không cho hần ra ngoài, chờ sau khi hần hoàn toàn hồi phục, tự mình đi bắt Hồng Ngạn Trúc, nhất định rất nhanh có thể trừ khử hần.

Sấn sóc hần cũng không vất vả, chỉ là, đôi lúc hần khó đối phó đến thực kỳ quái, tỷ như khi giúp hần lau người. Đến nỗi hiện tại, tới giờ giúp hần lau người, ta liền tự động ra ngoài để Tứ Nhi giúp hần.

Vô công rồi nghề loanh quanh khắp Độc Môn, dạo chơi đến lúc hô hấp có chút không thuận, là kết quả do hít vào độc khí quá nhiều mà công lực không thể giải trừ. Ta vội vã chạy sang Thanh Viện, nơi đó không có khí độc, thích hợp ngồi thiền luyện công.

Vào Thanh Viện, ta tới địa phương ban đầu ta ở. Vừa đi vài bước, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác kỳ dị...

Trước khi trí óc kịp phản ứng, thân thể đã theo bản năng lui lại, trốn sau thân cây bên cạnh phòng. Nhanh chóng vận nội lực đánh tan độc khí trong cơ thể. Bất quá với công lực của ta, muốn cấp tốc hóa giải độc khí là không khả năng, chỉ có thể cố gắng nhanh một ít.

Ta vừa trốn ổn, liền thấy một thân ảnh lướt qua, đúng là đi về hướng gian phòng ta ở. Bóng người kia đứng ngoài cửa phòng ta hồi lâu, ắt hần cảm giác được bên trong không có ai, lập tức xoay người, đi đến nơi ở của Điệp Nhi.

Nguy rồi, chẳng lẽ hần định hạ thủ với Điệp Nhi?

Ta kinh hãi, thân ảnh đó quen thuộc như thế, sao cũng có thể nhận ra chính là Hồng Ngạn Trúc – Huống hồ, cũng không có người khác lên lút tới nơi này đi – lẽ nào hần muốn bắt ta hoặc Điệp Nhi, để nhiều loạn Hoa Vị Miên?

Nếu vào thời gian này, Điệp Nhi nhất định sẽ ở trong phòng a!

Tuyệt đối không thể để hần bắt được Điệp Nhi, vạn nhất nàng thật sự gặp chuyện, Hoa Vị Miên sẽ nổi điên.

Nhất thời tâm niệm vụt chuyển, loại tình huống này, gọi người cũng không kịp, bắt quá Hồng Ngạn Trúc không dám nán lại Độc Môn quá lâu, nhất định phải cẩn thận mọi bề. Một khi bị phát hiện, trừ phi trong tay hần đã bắt được người, bằng không chắc chắn chết không đường sống.

Trong lòng ta tính toán xong, một mặt phát ra một tiếng huýt dài thông tri mọi người, một mặt rút đao xông lên, ngăn cản Hồng Ngạn Trúc.

Hần đang mặc y phục của đệ tử cấp thấp trong Độc Môn, tại Thanh Viện có vẻ đặc biệt nổi bật. Trông thấy ta, trong mắt hần lóe lên một tia kinh ngạc phần nộ, sau đó là hỉ sắc.

Kiểm trong tay hần nghênh đón Lạc Mai đao, tay trái vươn ra thành trảo, vầu vào cánh tay phải của ta.

Võ công ta mặc dù kém xa hần, nhưng không đến mức dưới tình huống có đề phòng bị hần một chiêu bắt giữ. Nghiêng lưỡi đao Lạc Mai, tước lên dọc theo kiếm phong của hần, tay trái đồng thời xuất chiêu, hất tả chưởng của hần ra. Dưới chân phải hư trái thực, chỉ đợi khoảnh khắc hần thu kiếm liền lách mình đi.

Xuất một chiêu lập tức nhận thấy không ổn, so chiêu như vậy, bình thường dùng để tự vệ không thành vấn đề, nhưng hiện tại hoàn cảnh của Hồng Ngạn Trúc nguy hiểm hơn ta nhiều, hần thà liều mạng thụ thương cũng phải bắt giữ ta, chiêu này của ta mặc dù có thể đả thương hần, nhưng e rằng...

Suy tư xoay chuyển, nhịp bước chân chớp động, thu hồi tay trái. Tay phải truyền kinh lực vào sống đao Lạc Mai, ngân quang lấp lánh, chính là một trong ba thức cứu mệnh của Lạc Mai đao pháp – Loạn Mai Già Thiên.

Một khi ra chiêu này, đó là tứ diện đao ảnh. Khi sư phụ truyền cho ta đao pháp này đã dặn rõ, ba chiêu cuối cùng dùng vào thời khắc mấu chốt, bởi vì yêu cầu đối với nội lực cùng trạng thái đều là cao nhất. Sau khi thi triển một trong ba chiêu bất kỳ, nếu không phải hảo thủ nhất lưu, sẽ không có khả năng tiếp tục xuất thủ. Cho dù là nhất lưu hảo thủ, cũng bất năng thi triển cả ba chiêu. Ngay chính bản thân ta, cũng phải đến năm ba mươi bảy tuổi thành công Hạo Kiếp thần công, mới có thể thi triển hết ba chiêu vẫn còn thừa lực.

Nếu không phải mấy ngày nay võ công tiến cảnh quá nhanh, có lẽ một chiêu này ta cũng dùng không được. Trước mắt tuy dùng được, nhưng hiển nhiên ta đã đánh giá thấp ảnh hưởng của khí độc ta vừa hít vào, đao thức đánh đến phân nửa, liền có chút choáng váng, vô lực kế tục.

Cẩn môi, cắn xuất huyết để mong tỉnh táo, nếu ta bị bắt đi, Hoa Vị Miên sẽ rất lo lắng.

“Hồng Ngạn Trúc, hiện tại ngươi ngoan ngoãn thủ chịu trời, ta còn có thể lưu ngươi một con đường sống!” Mơ hồ nghe thấy thanh âm Hoa Vị Miên, tinh thần ta phần chấn, chiêu thức vốn có phần yếu đuối trở nên sắc bén, xông thẳng vào Hồng Ngạn Trúc.

Chỉ cần kéo dài một lúc...

Thế đao lao tới bỗng chậm lại, ta kinh hãi, vội vàng rút đao. Nhưng Lạc Mai đao tựa như chìm xuống bùn, khăng khăng rút không ra. Ta ngưng thần xem xét, Hồng Ngạn Trúc cư nhiên dùng bả vai chắn đao, mũi đao đâm vào thịt hần, hần chỉ cần vận nội lực, ta tất nhiên rút không ra.

Ta lập tức bỏ đao, nhưng võ công ta vốn kém hần rất nhiều, lúc này có phản ứng cũng không chỗ nào kịp, cánh tay đau đớn, bị hần túm chặt. Ngay sau đó một luồng khói đen tập kích, trước mắt ta tối sầm, không còn biết gì nữa.

Nháy mắt tỉnh táo lại, ý nghĩ đầu tiên của ta là không nên mở mắt, không nên cải biến tốc độ hô hấp, tiếp tục giả vờ còn hôn mê. Độc hít vào trước khi hôn mê chính là Cam Mộng, ta từng luyện độc công, đã có

chút năng lực đề kháng với loại được này. Tình huống hiện tại, một điểm sai lầm cũng có thể trí mạng, ta nhất định phải cẩn thận.

Kiểm tra tình trạng thân thể, không nhận được mừng rỡ. Có lẽ cho rằng võ công ta không đủ cao không đáng kể, Hồng Ngạn Trúc cứ nhiên chỉ che huyết đạo của ta mà không trối ta. Tuy thủ pháp điểm huyết hần dùng rất cổ quái lại hữu hiệu, nhưng đây là đối với những người khác mà nói, còn ta thì không.

Ta chỉ thiếu công lực, không phải kiến thức. Điểm huyết pháp có thể điểm được ta, cực kỳ hữu hạn, phỏng chừng Hồng Ngạn Trúc cũng sẽ không biết đến.

Có thể nghe thấy tiếng hít thở, mũi có thể ngửi được mùi ẩm ướt, dưới thân rất cứng, hẳn là nham thạch. Có lẽ là vùng núi lân cận Độc Môn, có gió lưu động, vậy không phải ở trong sơn động.

Cẩn thận vận nội lực, chỉ cần giải khai huyết đạo, hữu tình như vô ý, ta nhất định có thể chạy trốn. Phụ cận Độc Môn núi non trùng điệp, Hồng Ngạn Trúc lại không có thuộc hạ, ta tìm một chỗ ẩn nấp liền vô sự thôi.

Đang thông kinh mạch được một ít, huyết đạo dần dần buông lỏng, đột nhiên bên người có tiếng tay áo, giọng Hồng Ngạn Trúc cao cao cất lên: “Kẻ nào?”

“Tai người cũng thính lắm” Thanh âm quá quen thuộc, đến nỗi ta khả dĩ đoán được biểu tình trên mặt Hoa Vị Miên lúc này.

Hắn đuổi đến cũng nhanh thật, chắc hẳn đã hạ thứ truy tung tích nào đó trên người Hồng Ngạn Trúc, giữa sơn lâm vẫn có thể đuổi theo.

Quả nhiên nghe Hồng Ngạn Trúc mở miệng hỏi: “Ta vừa đổi y phục vừa tỉ mỉ tẩy rửa, người dùng cách gì, lại có thể đuổi kịp ta?”

“Người bắt quả mới học chút công phu Độc Môn sơ sài, cũng dám khoe khoang trước mặt ta?” Hoa Vị Miên vẫn ngữ khí khiêu khích người như trước, “Theo dấu người còn chẳng dễ dàng sao!”

“Không đúng, người không truy đuổi ta, mà là hắn đi?” Lời Hồng Ngạn Trúc xoi mói, nói: “Hoa môn chủ đối với tiểu tử này, quả thật tình thâm ý trọng a!”

“Bớt sàm ngôn, rốt cuộc người muốn thế nào?” Hoa Vị Miên trầm giọng hỏi: “Hồng Ngạn Trúc, người nên biết hoàn cảnh hiện tại của người... Độc Môn cùng chính đạo đều muốn nhanh chóng giết người, bây giờ người thả hắn, ta còn có thể lưu cho người đường sống...”

Trong lòng ta âm thầm lắc đầu: cùng người mặc cả, quan trọng nhất là không để người nhìn ra người đang cấp bách, bằng không sẽ không có biện pháp hạ giá. Hoa Vị Miên người là người rất thông minh, hiện tại sao lại nôn nóng như vậy? Nếu bây giờ giả một bộ chẳng quan tâm ta, mặc hắn đâm ta vài đao đánh ta mấy chưởng, bàn lại điều kiện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tình huống trước mắt, ta buộc phải nỗ lực phá huyết đạo, tranh thủ đừng khiến hắn bắt lợi.

“Lưu đường sống? Hoa môn chủ cảm thấy ta là loại chó tang gia chỉ cầu sống tạm bợ sao?” Hồng Ngạn Trúc lạnh lùng cười, “Ta cũng không có thời gian thừa lời với Hoa môn chủ, người mang Độc Kinh lão đầu cho người và cả Hạo Kiếp Phổ giao ra đây!”

“Hạo Kiếp Phổ?” Ngữ khí Hoa Vị Miên trở nên ngờ vực, “Ta thế nào lại có Hạo Kiếp Phổ?”

“Võ công của người và Liễu Mộ Sinh đều đại tiến, nhất là hắn, hôm qua cứ nhiên có thể ngăn cản nhiều chiêu của ta như vậy, còn đã thương ta... Chắc hẳn các người đã chiếm được Hạo Kiếp Phổ, miếng ngọc đôi của hắn vốn chưa bị hủy đúng không?”

Võ công ta xác thực tiến nhanh, nguyên nhân cũng đích xác là Hạo Kiếp Phổ... Thế nhưng, ta thực sự không lấy nó.

Bất quá lời này căn bản giải thích không thông, loại chuyện này, chỉ cần hắn quả quyết, có giải thích thế nào cũng phí công. Đáng tiếc trước đó không chuẩn bị, bằng không hoàn toàn có thể viết bản giả cho hắn.

“Miếng ngọc kia thật sự bị hủy rồi, Mộ Sinh hôm qua cùng người so chiêu, dùng chính là chiêu thức cứu mạng trong Lạc Mai đạo pháp của Ngụy Nhiên đạo trưởng, hoàn toàn không phải do luyện Hạo Kiếp Phổ.” Hoa Vị Miên giải thích với hắn, “Chúng ta quả thực không giữ Hạo Kiếp Phổ, ta và hắn vẫn luôn ở Độc Môn, cho dù thật sự biết cũng không có khả năng, chẳng có thời gian đi lấy a.”

“Miếng ngọc bội trên người người, Vô Lâm Lệnh hiện đang tại chỗ của người, lại có được ngọc bích... Người cùng Liễu Mộ Sinh vẫn ở chung, kỳ thực người sớm nhìn ra hắn có mảnh ngọc đôi đi?” Hồng Ngạn Trúc cười lạnh nói: “Dù người không đến lấy Hạo Kiếp Phổ, cũng nhất định biết nó ở đâu, phải không?”

“Người muốn làm gì?” Giọng Hoa Vị Miên dẫn theo vài phần kinh hoảng, ta đang nghi hoặc hoảng hốt của hắn từ đâu tới, liền nghe trên cổ một luồng khí lạnh tập kích, là mũi kiếm kề vào yết hầu ta.

Thanh âm Hồng Ngạn Trúc vang lên phía trên ta: “Không làm gì, chỉ thỉnh Hoa môn chủ nói cho ta biết địa điểm của Hạo kiếp Phổ, bằng không...” Hơi lạnh trên thân kiếm càng lúc càng mạnh, ta cảm thấy cổ đau nhói, dường như có máu chảy.

“Tại Vụ Hà sơn! Hôm qua hắn hít vào quá nhiều độc khí, người đừng tổn thương hắn, mau băng bó cho hắn!” Hoa Vị Miên quát lớn, ngữ khí rất hoảng hốt, “Hồng Ngạn Trúc, nếu người dám động đến hắn, ta sẽ cho người hối hận vì cái gì sinh ra trên thế gian!”

Ta hoàn toàn sững sờ.

Hoa Vị Miên thực quan tâm ta, nhưng... đến trình độ này cũng không khỏi có chút kỳ quái đi, hắn chẳng phải là người dễ thất thường như thế a. Dưới tình huống bình thường, hắn nên bình tĩnh hơn cùng đối phương đấu tâm cơ, mà không phải thối lui lại thối lui như bây giờ.

Đương nhiên đây cũng không phải chuyện trọng yếu nhất, quan trọng nhất chính là, hắn làm sao biết Hạo Kiếp Phổ ở Vụ Hà sơn?

Ngoài ta ra, quyết không thể có ai rõ Hạo Kiếp Phổ ở đâu. Ba mảnh ngọc nhất định phải tề tụ mới được, ta xác định miếng ngọc đôi kia đã vỡ nát trước khi ta gặp Hoa Vị Miên. Hắn tuyệt đối không có khả năng biết, trừ phi... là ta nói... Hoặc giả...

Trong lòng hỗn loạn, có mấy câu đối thoại không nghe thấy, lúc phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe Hoa Vị Miên nói: “Ta có thể hủy nội lực đi cùng người, nhưng làm thế nào người biết nội lực ta bị hủy là thật hay giả? Còn ta làm sao xác nhận người sẽ thả hắn?”

“Gần đây có một nhánh sông, người cởi sạch toàn thân rồi nhảy xuống sông, sau đó tự chặt bỏ cánh tay phải.” Hồng Ngạn Trúc nói, “Ta mang theo hai người không tiện, nếu giết hắn, chỉ sợ người sẽ liều mạng... Yên tâm ta không ngốc như vậy, muốn tin hay không tùy người.”

Ta khấn trương trong lòng, dốc sức thông huyết đạo, nhất định phải giải khai trước khi hắn thật sự làm chuyện điên rồ! Hắn... Hắn sẽ không thực sự làm vậy chứ? Hắn không ngu ngốc như thế đâu... Nên biết tình huống hiện tại, Hoa Vị Miên tất nhiên không dám động Hồng Ngạn Trúc, nhưng Hồng Ngạn Trúc cũng chẳng dám đụng đến ta, nhiều lắm chỉ là vẽ mây đưng hư thanh đe dọa một phen, không nguy hiểm tới sinh mệnh. Trái lại nếu hắn rơi vào tay Hồng Ngạn Trúc...

“Cởi nhanh lên, đừng trì hoãn thời gian!” Tiếng y sam sột soạt hòa trong giọng thúc giục của Hồng Ngạn Trúc, ngữ thanh của hắn thoảng trở nên khô khốc, “Hoa Vị Miên người như người, lại thật sự có sở thích đoạn tụ phân đào (*), thiên hạ mỹ nam tử rất nhiều, người chọn ai không được, việc gì muốn gia hỏa vừa ngu ngốc vừa chẳng mấy dễ nhìn này?”

((*): “Đoạn tụ”: Chuyện giữa Hán Ai Đế và Đổng Hiền thời Tây Hán. “Phân đào”: Vệ Linh Công và Di Tử Hà thời Xuân Thu. Di Tử Hà hái đào, ném trước có ngọt không, sau đó mới đưa cho Vệ Linh Công ăn.)

“Ta không chọn hắn, chẳng lẽ chọn người hay sao?” Giọng điệu của Hoa Vị Miên khiêu khích, dẫn theo vài phần mỉa mai, “Hồng công tử, lẽ nào người người yêu không phải Phòng cô nương, mà là...”

“Người, người làm cái gì...” Trầm mặc chốc lát, ta nghe thanh âm của Hồng Ngạn Trúc, thanh âm khô ách hàm chứa dục vọng. Đáy lòng ta chùng xuống, trí óc phát nhiệt, toàn thân đều nóng lên.

Không phải hắn... đang dùng mỹ nhân kế chứ? Hồng Ngạn Trúc cư nhiên... có ý với hắn?

Bất quá đường như cũng có thể xem là vậy, trong tiền thế, thái độ của Hồng Ngạn Trúc đối với hần có chút kỳ quái... Loại người tự đánh giá mình rất cao như Hồng Ngạn Trúc, cũng chỉ có người mạnh hơn hần mới có thể hấp dẫn ánh mắt hần đi?

“Người đừng tới đây, nếu không ta...”

“Nếu không người thế nào?” Ta mở mắt, vừa nói, vừa đồng thời di động thân thể sang bên cạnh hai trượng, chuyển đến nơi vừa nghe thấy tiếng Hoa Vị Miên. Sau đó nhảy lên, ngoảnh đầu —

Ngây ngốc.

Không phải chưa từng thấy qua hình dáng trần trụi của hần, chỉ là, dưới sắc trời chiếu rọi, hần lại chói lọi đến mức lèn kẻ khác chẳng dám nhìn gần.

Trong lúc ta sững sờ, Hoa Vị Miên hất cổ tay, một chuỗi kim châm đánh về phía Hồng Ngạn Trúc. Hồng Ngạn Trúc vội vã né tránh, Hoa Vị Miên tìm được khe hở, cúi người nhặt kiếm và ám khí lên, nhanh chóng tuốt kiếm, song song xuất thủ ám khí, vượt người lên trước cùng Hồng Ngạn Trúc động thủ.

Ta đứng một bên nhìn đến thấp thỏm lo lắng, dù sao Hoa Vị Miên đường xa tìm đến, còn Hồng Ngạn Trúc đã nghỉ ngơi một đêm. Chờ đến khi giải hết huyết đạo trên thân, cảm giác vô lực tan biến, ta rút Lạc Mai đao ra — cả Lạc Mai đao Hồng Ngạn Trúc cũng chưa lấy đi, quả thực quá tự tin rồi — vòng đến bên cạnh Hồng Ngạn Trúc, xem rõ sơ hở của hần, vung đao.

Cao thủ phân tranh, sơ hở vốn là khắc hiện khắc ẩn, hơn nữa nhất định đối thủ không thể không phòng bị kẻ hở lộ ra trong chiêu thức của mình, dù đối phương muốn lợi dụng, trước hết cũng phải phòng ngự mà bất năng tiến công, ngay khi đó kẻ hở liền thay đổi vị trí.

Nhưng điều kiện là một đấu một.

Dưới tình huống hai đấu một, kinh nghiệm cùng ánh mắt của ta có thể phát huy toàn bộ tác dụng. Động tác của Hồng Ngạn Trúc chậm chạp chiêu thức sơ hở chồng chất, chỉ có nội lực cao hơn ta rất nhiều, ta chuyên chọn chỗ bạc nhược của hần để xuất thủ, hần căn bản phòng thủ không kịp, nhanh chóng bị đánh cho chật vật bất kham.

Cuối cùng hần có phần không trụ được, rút kiếm định bỏ chạy. Trong nháy mắt hần thu kiếm, sườn phải lộ ra sơ hở cực đại, ta chém tới một đao, đợi đến nửa phân cắt vào thịt bất chợt có chút lưỡng lự — cứ thế chém xuống, hần ắt không sống được. Thế nhưng, ta thật sự muốn giết hần sao?

Khi ta do dự, kiếm trong tay Hồng Ngạn Trúc bỗng nhiên biến chiêu, đâm về hướng tim ta, chính là chiêu thức đồng quy vu tận. Ta lập tức buông đao trên tay lùi ra phía sau, chỉ cảm thấy trước ngực bị cạ một chút, nhưng không đâm sâu.

Định nhân xem xét, trông thấy kiếm trong tay Hoa Vị Miên từ trước ngực Hồng Ngạn Trúc đâm qua, xuyên ra sau lưng. Hồng Ngạn Trúc trợn trừng hai mắt nhìn Hoa Vị Miên, không còn hoạt động nữa.

Lòng ta sinh một trận bi thương, thần thờ đứng nhìn thi thể hần.

Bất chợt bị ôm chầm, xúc giác có thể cảm nhận da thịt trơn nhẵn mà rắn chắc, Hoa Vị Miên chôn đầu trên vai ta: “Người không sao... Thật tốt quá...”

Ách?

Đang muốn bảo hần trước tiên lấy y phục mặc vào tốt hơn, lời chưa xuất khẩu, trên môi cảm thấy một luồng ấm áp. Tiếp đó —

Cũng không lên tiếng được nữa.

Đây... đây là cái gì?

Mềm mại ấm áp, còn có thể cảm giác được hơi thở của hần, liên tục phả vào mũi ta. Ta hoàn toàn toàn ngốc rớt, nhất thời vô pháp nhận ra hiện tại rốt cuộc là tình trạng gì.

Giữa lúc ta ngơ ngác, có thứ gì linh hoạt tiến vào miệng ta, bắt đầu quấy phá. Ta giật nảy mình, theo bản năng định phun vật ấy ra, kết quả vật nọ càng mãnh liệt dây dưa.

Là... là đầu lưỡi của hần?

Nhưng, những tình huống trước mắt là thế nào?

Mắt nửa ngày mới tìm về một chút thần trí, ta trừng to mắt, phía trước là gương mặt phóng đại của Hoa Vị Miên, hần nhắm mắt, vẻ mặt lại tựa như... trầm mê.

Thân thể bị hần ôm thật chặt, có thể nghe thấy tiếng tim hần đập dồn, cảm giác được nhiệt độ trên người hần. Ta muốn nhấc tay đẩy hần, nơi tiếp xúc chỉ toàn da thịt trơn nhẵn, liền có phần không dám chạm vào.

Sao... sao lại như vậy? Hần... Lẽ nào hần đang hôn ta?

Đích xác là hôn không thể nghi ngờ, bất quá vì cố chi hần còn duỗi lưỡi vào? Hơn nữa tay, tay hần đang làm cái gì? Còn có nơi đó...

Chờ đã, đây đều không phải trọng điểm, trọng điểm là —

Hần đang làm gì? Tại sao hần muốn làm như vậy?

Ta, ta là nam a!

Tại sao hần muốn hôn ta?

Sắc mặt hần bình thường, hô hấp..... có chút gấp, thế nhưng hoàn toàn không giống bị trúng xuân dược gì đó các loại a, tại sao hần muốn làm vậy?

“Ngô...” Không khí đều bị hần cướp đoạt, ta ngạt đến khó chịu, phải phát thanh âm kháng nghị. Thêm một lúc, hần mới buông ta ra, ta vô lực tựa vào người hần, thở hổn hển từng hơi từng hơi.

Chiêu này dùng để sát nhân quá tốt, ghen cũng ghen gần chết.

Hoa Vị Miên cười khê: “Đầu gối, không biết hô hấp sao?”

Đương nhiên biết, nhưng...

“Người làm gì vậy?” Sau khi hít thở thông thuận, ta buột miệng hỏi.

“Hôn người a.”

“Ta biết người, người hôn ta... Nhưng, nhưng vì cái gì?”

“Đầu gối người nói lấp nga.” Hần nhìn ta, mắt cong cong, bên trong tràn ngập tiếu ý.

“Người —”

Nét mặt hần đột nhiên trở nên nghiêm túc, mắt chăm chú nhìn ta, đồng tử sâu thẳm, nhất thời trông không thấy đáy. Hần mở lời, nhẹ giọng nói: “Liễu Mộ Sinh, ta thích người.”

....

Hần, hần nói gì!?

Ta hoàn toàn ngờ ngẩn, trừng to mắt nhìn hần, cả hơi sức để nói cũng không còn.

Ta nghe thấy cái gì? Hoa Vị Miên nói hần thích ta?

Hần, hần...

Hần thế nào lại thích ta?

Hoa Vị Miên nhìn ta, dần dần, tha thiết trong mắt hóa thành thất vọng cùng u ám. Hần xoay người đi, nhặt y phục của mình trên đất lên, chậm rãi mặc vào từng kiện từng kiện. Không biết là ta hoa mắt hay làm sao, ta lại cảm thấy tay hần đang run rẩy.

Mãi đến khi hần mặc xong y phục, ta vẫn còn ngây người. Hoa Vị Miên từ tốn đi tới một góc, cầm lấy bội kiếm của Hồng Ngân Trúc, bắt đầu đào xới trên mặt đất. Động tác hần thật chậm, nhưng mỗi lần đều đào xuống rất sâu, cát bụi bay mù, dần dần bao phủ xung quanh.

“Cách” một tiếng, kiếm không chịu nổi hấn dày vò như thế, gãy đoạn. Hoa Vị Miên ném kiếm qua một bên, bỏ đi vài bước, sang kéo thi thể Hồng Ngạn Trúc vào giữa hố, vươn tay xuất chiêu, đánh vào đồng đất hấn vừa đào lên.

Lập tức cát bụi càng ngập trời, ta không phòng bị, bỗng chốc sắc ho. Hoa Vị Miên nhanh chóng vòng đến trước mặt ta, tay ôm thắt lưng ta, kéo ta khỏi nơi bụi đất mịt mù.

Hấn kéo ta rẽ qua mấy khúc quanh, đến nơi hội tụ rất nhiều sơn thạch, để ta ngồi xuống một tảng đá lớn bằng phẳng. Hấn ngồi bên người ta, nhắc tay dùng tay áo giúp ta lau sạch tro bụi trên mặt. Hấn lau rất tỉ mỉ, động tác cẩn thận, nhưng ánh mắt một mực chăm chú vào mặt ta, dường như không chớp lấy một lần.

Ta bỗng cảm thấy rất luống cuống, tim đập đến kịch liệt, tựa như sợ hãi không dám đối diện hấn, nhưng dời không ra đường nhìn. Trong mắt hấn có gì đó, như vui mừng như thống khổ lại như khẩn cầu, mà càng sâu chính là...

Hấn buông tiếng thở dài, đem môi che lấp môi ta thêm lần nữa.

Lần thứ hai ta không khá hơn lần đầu bao nhiêu, vẫn thở hổn hển nửa ngày như trước. Hoa Vị Miên ôm ta, để ta tựa trên vai hấn bình phục hô hấp.

Ta rốt cuộc có chút tỉnh táo, ly khai bả vai hấn, không dám nhìn vào mắt hấn, thấp giọng hỏi: “Vị... Người nói thật?”

“Ta lại hy vọng là giả...” Hoa Vị Miên cắn môi, răng hấn trắng noãn, lưu lại một dấu hấn trên cánh môi hồng nhạt, khiến ta không khỏi nhớ đến... nụ hôn vừa rồi.

“Nếu là giả, ta sẽ không phải khổ sở lâu như vậy, không phải dấu vết đối phương chán ghét ta, hàng năm hàng năm còn chạy tới kéo người ta tử thi... Ta từng nghĩ vô số lần, nếu là giả thì tốt quá, ta căn bản không thích ai, không cần xa xa trông ngóng không cần vô vọng suy tưởng...” Hấn nói khẽ, ngữ thanh âm cuối thoáng run run, “Liễu Mộ Sinh, vô số lần ta hy vọng ta không yêu mến người, ta mong nếu như sớm mai thức dậy, quên mất người là ai thì tốt rồi... Thế nhưng mỗi buổi sáng, ta còn chưa mở mắt, liền nhớ đến người...”

“Người...” Hàng năm kéo người ta tử thi? “Người, người cũng...”

Lẽ nào hấn là Hoa Vị Miên “kia”? Nhưng... chẳng nhẽ tất cả mọi người đều sống lại một lần? Không đúng a...

“Ta nhảy xuống theo người.” Hoa Vị Miên biết ta muốn hỏi cái gì, nhàn nhạt đáp, “Tại đỉnh Thái Sơn, ta một kiếm đâm vào ngực người, nhìn người rơi vào vách núi...”

Lời hấn dừng lại, tựa như không đành lòng nói hết, qua một lúc mới tiếp tục: “Ta nhìn kiếm trong tay, thân kiếm còn vương máu của người. Khi ấy thái dương vừa lên, ánh trên thân kiếm, huyết hồng như lửa đỏ.”

Hấn lại cười cười: “Ta không chút suy nghĩ, xoay kiếm đâm vào tim, cùng người ngã xuống sườn núi.”

Ta hoàn toàn mất năng lực suy xét, trước mắt không ngừng lặp lại hình ảnh hấn nói, nhất thời chỉ nghe được tiếng tim mình dồn dập cùng máu đang lưu động.

Hấn... yêu ta? Yêu đến mỗi năm tới cùng ta tử thi, chỉ vì muốn gặp mặt ta? Yêu đến sau khi “giết” ta chết cũng nhảy xuống theo ta, còn đâm chính hấn một kiếm?

Ta hoàn toàn rối loạn, miệng thì thào, hỏi một câu ngay cả bản thân cũng chẳng rõ hỏi để làm chi: “Thế nhưng khi đó không phải người với ta là địch...”

“... Dù sao hôm nay đã nói nhiều như thế, cũng không có gì để giấu diếm nữa.” Hoa Vị Miên trầm lặng chốc lát, nói, “Ban đầu ta cùng người, vì cảm thấy người rất ngốc, hấn sẽ không tạo thành nguy hại cho ta... Sau đó nhận thấy người tuy ngốc, lại là người tốt. Khi ấy người thích Phòng Tương Huyền thích đến gắt gao, ta nghĩ tâm si của người thật khờ, song cũng cảm thấy... hâm mộ a.”

“Chờ đến lúc ta phát hiện ta hâm mộ Phòng Tương Huyền, thì đã muộn.” Tay Hoa Vị Miên đặt trên vách đá, nở một nụ cười ảm đạm, “Thái độ của ta khi đó đối với người thật tệ, về sau ta bị hoài nghi, bọn họ bức người biểu tỏ. Ngày ấy ta chỉ biết phẫn nộ, không một chút suy xét đến hoàn cảnh của người... Kết quả,

Điệp Nhi tử vong, vài bằng hữu của người bị ta giết, cho dù ta muốn quay đầu, cũng chẳng thể trở lại như thuở ban đầu cùng người chung sống...”

“Ta và người, chung quy mỗi lúc một xa. Cuối cùng chỉ có thể là địch, mới đạt được cơ hội tiếp cận người. Thu thập tin tức của người, thậm chí có lúc vụng trộm chạy tới nhìn người. Nhưng bất năng lại gần hơn nữa.” Hoa Vị Miên nói, “Người nuôi lớn nữ nhi của Hồng Ngạn Trúc và Phòng Tương Huyền, ta thường thấy người tươi cười với nó... Đôi khi ta cũng sẽ nghĩ, người đang nhìn mẫu thân của nó xuyên qua nó đi, người vẫn luôn yêu nữ nhân kia. Sau đó Liễu Ngưng Yên xuất giá, người cao hứng nhất có lẽ là ta cũng không chừng.”

“Ta không cầu gì cả, mười năm hai mươi năm trôi qua, ta đã quen xa xa dõi theo người. Người không biết cũng tốt, nếu như người biết, sẽ không còn mỗi năm đến cùng ta nghỉ ngơi vài ngày, cùng luyện võ cùng ngắm sao. Dù gì đều đã là lão đầu bốn năm chục tuổi, ta còn mong cái gì chứ?” Hắc nghiêng đầu sang, “Không ai muốn người, ta không cần ai khác. Ta luôn nghĩ, có lẽ thêm mười hai mươi năm nữa, đợi ta đem Độc Môn giao phó đi, người bỏ lại chuyện võ lâm chính đạo, đến lúc đó, ta đến tìm người, có lẽ người chẳng còn hận ta như trước, chúng ta còn khả dĩ kết giao cùng nhau...”

Nghe hắc tỏ bày thản nhiên như vậy, ta chỉ cảm thấy khó nhận, trái tim như bị vây siết, đau đến nỗi hận không thể đem nó khoét ra.

Ta chưa từng nghĩ rằng, Hoa Vị Miên sẽ dùng loại thần thái này loại ngữ khí này, nói ra những lời như thế. Ta vẫn cho là, người như hắc, dù thích một ai, cũng sẽ rất thần khí thông báo cho đối phương – dù sao với điều kiện của hắc, căn bản hắc chẳng cần lo lắng đối phương không chấp nhận mình...

Hoa Vị Miên hắc nên quật cường, nên hiếu thắng, nên ngạo mạn, nên càn quấy thậm chí nên khắc nghiệt, tuyệt đối không thể buồn bã thiếu tự tin thậm chí lộ ra chút tâm thường như vậy...

Hoa Vị Miên thế này, ta không quen.

“Người còn nhớ lần tương phùng bên bờ sông, ta cần người một cái không?” Hoa Vị Miên đột nhiên hỏi ta. Ta gật đầu.

“Ta cho rằng ta đã chết, kết quả sống lại, còn là thời gian trước lúc gặp người chưa đầy một tháng. Ta nghĩ cuộc đời trước mắt vẫn là trang trắng, bất luận ra sao, ta cũng muốn ở bên người. Sai lầm trước kia, kiếp này tuyệt không thể tái phạm.” Hắc nói, “Do đó vào ngày lần đầu gặp nhau, ta đến bờ sông, đợi người xuất hiện...”

“Kết quả ta nhớ nhầm ngày?” Ta hỏi nhỏ. Ta thực sự không nhớ đúng thời gian địa điểm, bởi vì ta chưa từng lưu ý.

“Thời gian địa điểm đều sai một ít. Ta còn nghi ngờ... kỳ thực ta không hề đi tới thời đại của chúng ta trước đây, mà là một thế giới khác, tất cả đều như cũ, chỉ không có người. Ta vốn nghĩ rằng vậy ta còn sống làm cái gì, rồi cuộc lại gặp được người.” Hắc nhìn ta, “Người vừa xuất hiện ta liền thấy không bình thường, chờ sau khi đối thoại vài câu, ta có thể khẳng định, người... là người “sau này”.”

“Trong nháy mắt đó ta thật hận vô cùng, hận đến muốn đem người cắn nát ăn tươi – Người khiến ta giết người, người chết rồi, người có biết tâm tình ta khi ấy như thế nào không? Nếu ta không nhảy xuống cùng người, những ngày còn lại, người bảo ta sống làm sao?” Hắc nói, vén tay áo của ta, lộ ra dấu tích hắc đã cắn. Hắc chăm chú nhìn dấu răng kia hồi lâu, sau cùng khẽ nói: “Được rồi ta đều đã nói hết, người... người hảo hảo suy nghĩ một chút đi.”

“Suy nghĩ?” Ta ngây ngô hỏi, “Suy nghĩ cái gì?”

Hắc tức giận đến nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng trừng ta: “Sao ta lại không có mắt coi trọng thứ đầu gối người!”

Hoa Vị Miên như vậy mới giống hắc.

“Ta sẽ suy nghĩ.” Ta trả lời, “Bất quá... có thể cần một khoảng thời gian...”

Quá đột ngột, ta nhất thời có phần mơ hồ, hơn nữa tuy ta biết nam nhân khả dĩ cùng nam nhân, nhưng cũng chỉ là biết mà thôi, chưa bao giờ nghĩ sẽ phát sinh trên người ta.

Tối trọng yếu chính là, ta cảm thấy ta đã quá già, già đến mức trái tim cũng chết rồi. Tuy hấn không trẻ hơn ta bao nhiêu, nhưng tâm vẫn còn sinh động.

Ta... có thể cùng hấn sao? Ta nguyện ý sao? Ta có năng lực sao?

Ta chỉ chịu chút thương tích, Hoa Vị Miên trên cơ bản vô sự, hai người nghỉ ngơi chốc lát liền khởi hành về Độc Cốc. Dọc đường đi ta chỉ thấy xấu hổ dị thường, muốn nói chuyện lại không biết nên nói gì. Hấn âm thầm nhìn ta mấy lần, nhưng cũng không lên tiếng.

Một đường lặng lẽ đi tới ngoài Độc Cốc, từ xa ta trông thấy một người đứng cách cửa vào Độc Cốc không xa, dường như đang tìm gì đó. Ta lo sợ trong lòng, biết người này quá nửa đang tìm Độc Môn, phần nhiều là địch không phải hữu.

Đến gần hơn, người nọ ta lại quen biết, là Đào Hoàng Cảnh. Ta thấy hấn liền ngăn ra, hấn đồng thời thấy ta, vội vàng chạy sang: “Mộ Sinh, cuối cùng ta cũng tìm được người!”

“Người tìm ta làm chi?” Câu hỏi bật khỏi miệng, ta lập tức cũng minh bạch.

Quả nhiên Đào Hoàng Cảnh đáp: “Mộ Sinh, Trần minh chủ hy vọng người có thể trở về một chuyến... Nếu Hoa môn chủ có thời gian cùng đi là hay nhất, cái kia...”

“Vô Lâm Lệnh đang ở chỗ ta, người có thể mang về, thế nhưng Mộ Sinh...” Hoa Vị Miên nhìn về phía ta, ta lưỡng lự một lúc, cuối cùng vẫn cắn răng trả lời: “Tin tức Hồng Ngạn Trúc tử vong dù sao cần có người mang về, còn cả chuyện của Tương Huyền, chí ít ta cũng nên trở lại bàn giao một chút...”

Ta thừa nhận ta nhất gan, người càng lão bản khoản càng nhiều, làm cái gì đều phải nghĩ trước nghĩ sau, không muốn thương tổn người mình quan tâm.

Cũng có phần muốn chạy trốn, không phải lẩn tránh từ đây không trở lại, chẳng qua muốn để bản thân bình tĩnh một chút, dành đủ khoảng không để suy xét. Không thể ở bên cạnh hấn, bằng không có khả năng ta hoàn toàn chẳng có không gian ngẫm nghĩ, vợ vẫn hồ đồ liền đáp ứng hấn. Tốt xấu gì đây cũng xem như chung thân đại sự nha, tối thiểu hấn nên nghĩ kỹ rồi mới quyết định.

Ánh mắt Hoa Vị Miên trở nên ảm đạm, ta vội hỏi: “Phía Nhật Huy Bang tối thiểu ta phải thông báo rõ ràng, nếu thực sự... Ách, cũng xem như không có chuyện vặt vãnh quấy rầy nữa. Ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Hấn nhìn ta: “Nếu người không đồng ý, phái một người truyền lời bảo người không trở lại là được... Nếu như chính người tự nói với ta, ta sợ sẽ... không không chế được.”

Trong lòng càng khó khăn, cơ hồ liền thốt ra: “Ta không ly khai nữa.” Nhưng cảm thấy quyết định dưới xúc động như vậy thật quá lỗ mãng, ngày sau nghĩ lại có thể sẽ hối hận. Không bằng suy nghĩ nhiều một phen, nếu vẫn quyết định ở bên người hấn, cũng là kết quả của suy tường nghĩ tận, cho dù hậu quả thế nào, cũng bất oán bất hối.

Gật đầu đáp ứng hấn, quay về Độc Môn giản đơn thu thập một chút, theo Đào Hoàng Cảnh rời đi. Kiếp này đến nay gần như luôn ở cạnh Hoa Vị Miên, chợt ly khai như vậy, thực hết sức không muốn.

Đem tất cả tâm tình đều ném trải một lần đi, mới minh bạch địa vị của hấn trong lòng ta rốt cuộc đến đâu, sau đó có thể ra quyết định. Gần gũi thái quá dễ nhận không rõ, tách ly một đoạn thời gian, mới biết cuối cùng có bỏ được hay không.

Bất quá...

“Hoàng Cảnh, người nói xem ta có thể có chỗ nào giống nữ nhân?” Buổi tối dừng ngựa nghỉ chân, ta vuốt mặt mình, hỏi.

Đào Hoàng Cảnh trợn to mắt, rất không nể mặt cười sằng sặc: “Người giống nữ nhân? Nếu Mộ Sinh người giống nữ nhân, trên đời này sẽ chẳng mấy ai giống nam nhân!”

Thế nhưng... nam nhân thích nam nhân, không phải vì đối phương lớn lên giống nữ sao? Còn nhớ kiếp trước ta gặp qua vài người... thực sự mến nhau cũng vậy, hay tiểu quán của kỹ quán cũng thế, đều ít nhất có một người tướng mạo đẹp như nữ tử. Nếu ta thích Hoa Vị Miên cũng còn bình thường, nhưng rõ ràng là hấn thích ta.

Suy cho cùng là trước đây ta làm sai, hay Hoa Vị Miên không giống người thường chứ?

11. Chương 10

“Vị Miên, món này mùi vị không tệ, ngươi nếm xem —”

Một câu nói nghẹn tại cuống họng, đôi đũa cứng lại trên tay, ta ngẩn ngơ chốc lát, gương gao mỉm cười.

“Mộ Sinh, ngươi và Hoa môn chủ...” Đào Hoằng Cảnh ngồi đối diện ta rót cuộc nhện không được hỏi, “Các ngươi thực sự... là loại quan hệ đó?”

Khó trách hấn sẽ hỏi vậy, loại tình huống như vừa rồi, trong khoảng thời gian chúng ta đồng hành không ngừng xuất hiện. Lúc ta cười ngựa sẽ gọi hấn, dùng cơm lại gọi hấn, thậm chí buổi tối cơm nước xong mỗi người tự về phòng, ta cũng bất giác gọi Hoa Vị Miên cùng ngủ...

Trước khi ta nhận ra, hấn đã trở thành bộ phận không thể thiếu bên người ta. Ta đã tập quán cùng hấn ở chung, chỉ phân ly mấy ngày, đã bắt đầu trở nên không quen.

Có lẽ cảm tình ta dành cho hấn, còn nhiều hơn ta nghĩ.

Ta lắc đầu, lại gật đầu. Sắc mặt Đào Hoằng Cảnh khê biến, nhưng dù sao hấn xem như phóng khoáng, lập tức khôi phục thần tình bình thường: “Vậy ta kéo ngươi đi, hấn oán giận ta lắm phải không? Hồngбет, sau này không thể vào địa bàn Độc Môn nữa...”

Ta cười: “Hấn cũng chẳng đáng sợ, ngươi khoa trương như thế làm gì?”

“Chắc chắn, là ngươi cảm thấy hấn không đáng sợ đi?” Đào Hoằng Cảnh nói, “Thủ đoạn hấn đạt môn chủ không hề bình thường, sau khi ngồi trên đại vị quả thực cũng làm không ít chuyện, tuy chưa phải tà đạo những cũng cực ngoan lệ.”

Nếu là ôn nhu, sẽ chỉ tạo nên càng nhiều tử vong. Ta biết rõ điểm này, nhưng không muốn tranh luận với Đào Hoằng Cảnh, chuyển về đề tài ta đang quan tâm nhất: “Ngươi không cảm thấy quan hệ của ta và hấn... rất không bình thường sao?”

Đào Hoằng Cảnh cười nói: “Loại chuyện này, trên giang hồ ít gặp, nhưng cũng không phải không có. Nếu ngươi cùng hấn chỉ là người phổ thông trong võ lâm, biết đâu mọi người còn có thể phỉ nhổ một phen. Lấy thân phận hiện tại của hấn và địa vị của ngươi... cho dù nói ba nói bốn, cũng chỉ dám len lén nói sau lưng – Đệ tử Độc Môn trải khắp thiên hạ, dù nói trộm cũng chẳng thể đảm bảo không bị nghe thấy a!”

Lời hấn nói không sai nửa điểm. Có đủ thực lực, bản tán của người khác tính là gì. Huống hồ ta làm người hai kiếp như vậy, còn có cái gì đáng bận tâm đâu?

Thế nhân khen chê không liên quan đến ta, vậy bản thân ta thì sao? Ta là lão đầu tuổi quá nửa trăm, ta từng có một đoạn đơn phương khắc cốt minh tâm, ta đã nhiều năm tâm như suối cạn.

Cái gì tình ái a, với ta mà nói cũng quá xa xôi chẳng? Ta vốn chưa từng đạt được, mà đến tận niên kỷ này, cả ý niệm hướng về nó cũng không còn.

Thế nhưng ta nhớ hấn. Từ lúc ra khỏi Độc Cốc liền bắt đầu nhớ, luôn cảm thấy hấn bên cạnh, xoay người lại vẫn có thể trông thấy, kết quả người không ở.

Đôi khi vô thức nghĩ đến hấn, cũng đôi khi hữu ý. Lúc hữu ý, đều nghĩ tới lời nói cùng biểu tình trên gương mặt khi hấn bày tỏ cảm tình với ta, càng nghĩ càng yêu thương.

Hơn ba mươi năm a. Ngay cả đối với Tương Huyền, ta cũng không say đắm lâu đến thế. Hơn nữa chỉ ít nàng rõ tâm tình của ta, ta cùng nàng từng có thời kỳ thanh mai trúc mã, thậm chí từng đính hôn và thành hôn, còn Hoa Vị Miên...

Tâm tình của hần, ta không hề hay biết. Ta vẫn cho rằng hần chán ghét ta hận ta, luôn cho rằng hần tỷ võ với ta vì cùng ta đối địch.

Sao hần ngốc vậy? Nếu khi đó hần nói cho ta biết...

Ta không có khả năng tiếp thu ư? Chỉ ít ta trước bốn mươi tuổi, khẳng định sẽ không chấp nhận tình ái giữa nam nhân với nam nhân.

Mà hiện tại?

Dùng cơm xong ngả lưng ngủ, ngủ chẳng được sâu, luôn cảm thấy thiếu cái gì. Bỗng nhiên giật mình thức giấc, chợt tỉnh ngộ là thứ gì.

— Hiển nhiên là thiếu người kia ngủ bên cạnh, ngủ ngủ luôn ôm lấy ta, thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh dậy liền phát hiện tay chân hần đều đặt trên người ta.

Bấy giờ nghĩ lại, buổi tối hần cùng ta ngủ, chưa hần đã quy củ. Vậy mà ta một chút cũng chẳng hay... Thở dài, tiếp tục hồi tưởng quá khứ, rất nhiều hành vi của hần đều rất rõ ràng, là ta hoàn toàn không nghĩ tới phương diện đó, mới xem những hành động của hần như hàm ý khác.

Ta biết ta già rồi, cho dù thay dáng dấp thanh niên, ta cũng đã là lão nhân. Nhưng... chính vì là lão nhân, chứng kiến nhiều quá sinh ly tử biệt, nhiều quá oanh oanh liệt liệt hóa nhạt vô thanh tức, nhiều quá sinh tử tương hứa biến phản mục thành thù... Do đó so với người thường càng thâm thía, ba mươi mấy năm chấp nhất luyện mộ đơn phương, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Ta có đức gì có tài gì, lại được hần đối đãi như vậy.

Ta ngồi dậy, tựa lưng vào tường, ôm lấy chân.

Nếu bảo ta không động lòng là lừa gạt, cho dù có già, cũng sẽ không mất đi năng lực cảm động. Mà càng nghĩ sâu một tầng, trước lúc chết ta chỉ cảm thấy có lỗi với hần, sau khi sống lại, liền tâm niệm không quên bồi thường cho hần.

Hần với ta mà nói là bất đồng, tuy ý định ban đầu của ta chẳng phải tình ái, nhưng không phải không thể biến thành tình ái.

Hai cái lão đầu sống năm mươi mấy năm ở chung với nhau, có lẽ là chuyện rất đáng kỳ vọng. Ta chưa từng nếm trải lương tình tương duyệt, hần dường như cũng không. Thế thì nếu cả hai cùng một chỗ, những việc không vui trước kia, có thể xóa đi phải không?

Ta suy nghĩ, thực muốn lập tức ra ngoài dẫn ngựa quay về Độc Cốc, nói với hần từ nay về sau ta ở đây không ly khai nữa.

Hần nhất định sẽ rất hài lòng, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt, đại khái sẽ không được tự nhiên mừng ta vài câu...

Tưởng tượng đến tràng cảnh như vậy, ta nhin không được bật cười.

Hần sẽ vui vẻ đi. Ta cũng sẽ thấy cao hứng.

Nhanh chóng bàn giao xong sự việc ở Nhật Huy Bang, ta liền cáo từ rời đi. Trần Hành Long nhiều lần mời ở lại, thậm chí đề xuất để ta gia nhập Nhật Huy Bang, trong lời có ý “Tương lai vị trí này của ta chính là của ngươi”. Ta kiên định cự tuyệt, bảo ta không có nguyện vọng này, chỉ muốn về Độc Môn. Đồng thời cũng cam đoan với hần, Độc Môn ngày sau sẽ không cùng chính đạo là địch, cũng sẽ không hạ độc người vô tội.

Cuối cùng hần chỉ có thể thả ta đi, ánh mắt có chút kỳ quái, nói mấy câu “Kinh thể hải tục”, “Tự mình bảo trọng” các loại. Ta hiểu suy nghĩ trong lòng hần, nhưng hiện tại xem ra, những đồn đãi liên quan đến ta và Hoa Vị Miên cũng không tính hoàn toàn sai lệch, chỉ ít có một nửa là chính xác.

Mà bây giờ, khiến một nửa khác cũng chính xác là được.

Gấp gáp trở về, nghĩ Hoa Vị Miên lúc này nhất định nôn nóng bất an, càng phóng ngựa lao nhanh. Trước mắt còn một ngày là có thể đến Độc Cốc, buổi tối nghỉ chân tại khách sạn, đều tưởng tượng hẳn sẽ kinh ngạc thế nào rồi che đậy vui mừng ra sao...

“Kẻ nào?” Ta đột nhiên cảm thấy trước song cửa có người, cất tiếng quát lớn. Chỉ thấy ba bóng đen vút qua ngoài cửa sổ, ta mở cửa, trên chần song rơi xuống một vật, là một thứ hình ống, ta cẩn thận quan sát, giống như ống đồng thả mê hương.

Tiểu tặc? Nhưng ba người này khinh công cực cao, xem ra chẳng hề giống loại lương thượng quân tử (trộm cướp) thủ đoạn tầm thường a.

(Lương thượng quân tử: Quân tử leo xà nhà. Đờ Hán, trong nhà Trần Thực ban đêm có một tên ăn trộm nấp trên xà nhà, Trần Thực gọi hắn là “lương thượng quân tử”)

Nghĩ đến đây, trong đầu ta chợt hiện báo động: bọn họ dùng thứ này để làm gì, lẽ nào...

Không kịp nghĩ nhiều, ta vội vàng cầm cái ống kia ném ra ngoài cửa sổ, đồng thời hô to: “Nguy hiểm! Chạy mau!”

Chung quy đã chậm một khắc, ống đồng vừa rời tay liền phát ra ánh sáng kỳ dị, hiển nhiên muốn nổ tung. Trong lòng ta kinh hãi, nên biết khách sạn này là nơi chuyên dành cho người đi đường nghỉ chân, bên trong chặt kín khách. Nếu ống đồng phát nổ...

Tâm niệm xoay chuyển, ta lập tức toàn lực xuất chiêu. Trong Hạo Kiếp Phổ có một môn Triền Ti chưởng pháp, cao nhất là Miên Nhu. Ống đồng này dường như là phích lịch đạn cải chế của Phích Lịch Môn, vậy chỉ cần không thay đổi vị trí ống, chất lỏng và thuốc nổ bên trong cùng các vật thể khác tiếp xúc chậm, sẽ không phát nổ.

Trong khách sạn hỗn loạn một mảnh, ta không rồi suy xét nhiều, cẩn thận từng ly kiểm soát nội lực, từng bước di động ra khỏi cửa sổ, thi triển khinh công đạp mái hiên tiến lên.

Muốn tìm một địa phương không người đem ống đồng này ném đi... Ta vừa tìm chỗ vắng người, vừa thi lực duy trì ống đồng cân bằng. Nên biết nội lực ta luyện trước đây lấy dương cương làm chủ, vận nội lực âm nhu thể này thực không dễ dàng, hơn nữa thi triển khinh công song song cũng cần chú ý nửa thân trên không được động, bằng không ống đồng lập tức có thể nổ tung.

Cuối cùng tìm được một khúc sông nhỏ, bờ sông hoàn toàn vắng vẻ, là địa phương tốt để ném món đồ chơi này. Ta thở phào nhẹ nhõm, vận điểm nội lực cuối cùng, chậm rãi đẩy đi.

Ngay lúc định xuất thủ trên vật hình ống, bỗng cảm thấy từ ba hướng: phía sau cùng hai bên người nổi lên ba trận kinh phong. Trong nháy mắt không cho phép ta cân nhắc, ta trở tay xoay người, đem ống đồng đẩy ra.

“Bách bách bách” ba tiếng vang lên, ta trúng ba chưởng, thân thể lập tức nhẹ hẫng, bay về phía sau. Đồng thời “Ầm!” một tiếng nổ, ta chỉ nghe thấy nửa tiếng hét thảm, rồi hoàn toàn im ắng.

Ba chưởng kia đánh rất nặng, trong đó chưởng đánh vào lưng bởi ta xoay người mà ẩn giữa ngực ta. Ngũ tạng lục phủ của ta đều như bị đảo lộn, từng ngum từng ngum máu tươi từ miệng tuôn ra. Ta ngậm chặt miệng, đưa tay bịt lại, rốt cuộc dùng được máu không ngừng ứa ra.

May mắn bờ sông không phải nham thạch mà là đất bằng, ta nằm trên mặt đất, nửa ngày không thể nhúc nhích. Miễn cưỡng ngoảnh đầu, thấy phía sau khói đen dày đặc, bên trong còn lách tách đốm lửa, nhìn không rõ nhân ảnh.

Ống đồng này khi nổ uy lực quá lớn, ta ném nó ra sau lưng ba người đánh lên ta, cự ly ném đi cũng không xa. Nếu ta không bị bọn họ đánh cho văng ra mấy trượng, phỏng chừng bây giờ đã nổ thành mảnh vụn. Ba người nọ võ công rất cao, nhưng cách địa điểm phát nổ quá gần, e rằng sống không được.

Tất nhiên tình huống hiện tại của ta, cũng cách cái chết hơn một hơi thở mà thôi. Nội lực trống rỗng, thân thể thụ thương nghiêm trọng, đoán chừng nội tạng đều bị chấn thương rồi, thực sự thê thảm đủ kiểu. Qua

hơn nửa ngày mới có thể miễn cưỡng cử động, từ ngực áo lấy ra một đồng dược Hoa Vị Miên cho ta, tìm được trị thương, một hơi nuốt vào.

Các vị thuốc Hoa Vị Miên cho ta đều là thượng hạng, chẳng bao lâu trong đan điền lại cảm thấy sức nóng dâng lên, nội lực kiệt quệ lại sinh ra chút ít. Dưới tình huống như vậy, chút nội lực xuất hiện cơ hồ có thể nói là trân quý vô cùng. Ta khoan chân tĩnh tọa, vận công.

Nội lực đi khắp một Chu Thiên, xem như từ biên giới cõi chết trở về, ta thở ra một hơi, đứng dậy. Thân thể run rẩy kịch liệt, dùng rất nhiều khí lực mới đi đến nơi xảy ra chuyện.

Trên đất là một bãi tàn tích, có mảnh vũ khí, có đất đá còn có... tàn chi của người. Không phải chưa từng thấy người chết, nhưng chết như thế quả thực khiến người ta quá khó chịu, ta quay mặt đi, không muốn tiếp tục nhìn những thân thể tứ chi vương vãi kia.

Kế tiếp làm thế nào? Tìm một nơi tĩnh dưỡng, hay mau chóng về Độc Cốc để tránh lại bị địch nhân tập kích? Ý niệm đầu tiên hiển nhiên là lẩn trốn, ít nhất phải chờ thương tích ổn định rồi mới tới Độc Môn, tránh làm Hoa Vị Miên lo lắng. Nhưng ngay sau đó liền nghĩ, nếu thời gian dài không trở về hẳn sẽ càng lo lắng, nhất thời trở nên do dự.

Chờ đã... ba người này nhằm vào ta, thế nhưng vì cái gì? Ta cũng không đắc tội bao nhiêu người, cùng lắm là... Hồng Ngạn Trúc?

Lẽ nào thủ hạ của hắn còn có người chưa chết? Vậy chẳng phải Hoa Vị Miên sẽ gặp nguy hiểm?

Nghĩ đến đây, trong lòng ta phát lạnh, vội vàng kéo thân thể tả tơi này chạy về khách sạn. Trong khách sạn loạn thành một khối, ta không rời quan tâm bọn họ, vào phòng thu thập hành lý, cùng những người tháo chạy ra khỏi khách sạn, thúc ngựa vùng vẫy, hướng về Độc Cốc.

Lộ trình một ngày được ta vội vàng hoàn thành trong nửa ngày, thương tích càng nặng thêm, lúc cơm trưa yết hầu khó chịu đến nỗi nói không ra lời, vẫn là dùng bút viết thay. Tới buổi chiều, hầu như chỉ nằm trên lưng ngựa mà đi, nỗ lực chịu đựng không thoải mái, liều mệnh chạy.

Đến cổng Độc Cốc, ta đã cảm bị lực tấn, máu tươi từ cuống họng chực nôn ra, đầu óc hỗn loạn. Miễn cưỡng mở cửa Độc Cốc, đã là khó có thể chống đỡ, yếu ớt ngã xuống.

Đang mơ mơ hồ hồ, có người thay ta mặc áo choàng đội mặt nạ bảo hộ, dẫn ta một mạch vào trong. Sau đó dường như có ai tranh chấp với người mang ta tới, nội dung tựa hồ là vấn đề cho ta vào hoặc phải thông báo trước. Kết quả người nọ đi vào trước, người mang ta đến và ta đứng chờ một bên.

Sao còn chưa gặp được Hoa Vị Miên? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến khả năng đó, ta chỉ thấy lo lắng vạn phần, nghĩ thế nào không mau mau đi vào xem hắn, nhưng một mực hỏi không ra tiếng. Túm tay áo người bên cạnh, mở to mắt, trước mặt toàn những đốm sáng bay qua bay lại. Thật vất vả trụ vững, người nọ dường như là một đệ tử tầng trung thủ hạ của Tứ Nhi, ta kéo tay hắn, viết vào lòng bàn tay hắn: “Ta muốn gặp Hoa Vị Miên.”

Người nọ chần chờ một lúc: “Thôi được, ngươi là bằng hữu của môn chủ, có lẽ ngài sẽ không nổi giận, ta mang ngươi vào... Bất quá ta không thể vào Tâm Các, ngươi phải tự mình vào trong, được không?”

Ta gật đầu, lộ trình hơn nửa ngày qua, nếu không phải muốn gặp Hoa Vị Miên, tình trạng hiện tại của ta căn bản chống đỡ không nổi. Bây giờ người ngay phụ cận, dầu thế nào ta cũng có thể cố gắng.

Người nọ mang ta đi vào, dừng lại bên ngoài một lầu các: “Đây là Tâm Các, nơi môn chủ tịnh tu, đẳng cấp ta quá thấp không thể tiến vào, ngươi... tự mình đến đi.”

Ta gật đầu, tận lực nhanh chóng bước vào trong. Xuyên qua hành lang thật dài tới cửa, ta cũng chẳng chú ý cái gì lễ tiết, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bên trong lại là một tòa đại sảnh, bậc thang kéo dài lên, ngói ở trên cao chính là Hoa Vị Miên. Cách khá xa, lúc này ta đã hoa mắt, căn bản nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy sắc mặt hắn rất xấu, không biết có phải bị thương hay không.

Bậc thềm rất cao, ta đang định bước lên, lại nghe hắn quát lớn: “Đứng lại! Đừng lên đây!”

Ta ngơ ngác, hần tiếp tục quát: “Người câm miệng cho ta! Không cần nói!”

Ta tựa vào cây cột, trí óc vốn không linh hoạt càng hỗn loạn một khối, chẳng rõ vì sao hần có thái độ như vậy. Lại nghe hần hạ thấp thanh âm, nếu không phải nỗ lực của ta không tệ, chắc hẳn nghe không ra: “Người, người cho rằng ta thật sự phải cầu người, ta thật sự không có người không được sao, cư nhiên, cư nhiên...”

Thanh âm của hần càng thấp, cả nghe ta cũng nghe không rõ. Lại tập trung nghe, liền nghe hần nói: “Chẳng qua là một cái lão đầu, diện mạo bất hảo, tính cách cũng phổ thông, ngay cả tình nhân đã định hôn cũng chẳng cần người, người có chi để kiêu ngạo chứ...Thiên hạ tuấn nam mỹ nữ vô số, bằng cái gì ta không thể không có người...”

Trong đầu ta “ông” một tiếng, đốm sáng trước mắt ngừng nhảy múa, mà là một mảnh đen kịt.

“Phải, là ta đùa bỡn người, ta thế nào sẽ thích một xú nam nhân... Ta, ta chán ghét người cho nên lừa người...” Tiếng cười của hần dần dần hạ trầm, lòng ta cũng chìm xuống, lồng ngực buồn bã, lại có chút cảm giác mất hết hy vọng.

Ta còn ngỡ rằng, chí ít kiếp này, ta có khả năng hạnh phúc. Ta còn khuyên bản thân ta, cho dù là nam nhân thì sao, nữ nhân cũng phản bội vậy, chỉ cần chân thật yêu mến là tốt rồi.

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả để tiếp nhận hần, ta... đã động tâm rồi. Nhưng lúc này hần lại nói, hần gạt ta?

Dùng tay che miệng, từng vốc từng vốc máu dọc theo cánh tay nhuộm đỏ ống tay áo, chìm vào sắc đen sẫm, che giấu đi màu sắc rực rỡ.

Ý thức đã hoàn toàn mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói của Hoa Vị Miên: “Không được, ta không thể tái phạm sai lầm trước đây lần thứ hai, không thể sống một đời như vậy lần nữa... Ta, ta đi quán hần cầu hần, ta...”

Kế tiếp hần nói cái gì, ta cũng chẳng còn nghe rõ – nỗ lực quyết định bởi nền tảng nội công, dù nội lực hao tổn nhiều cũng không tạo thành vấn đề quá lớn, nhưng thân thể đã đến cực hạn, có bao nhiêu tiếng động cũng vô pháp phản ứng. Ta miễn cưỡng làm chính mình đứng thẳng, không muốn bộc lộ vẻ thất bại, nhưng thực tại chống đỡ không nổi, nặng nề ngã xuống, va vào cây cột bên cạnh bậc thang, tiếng vọng rất lớn.

“Mộ Sinh!” Ta nghe được thanh âm quen thuộc vang lên, thanh âm lớn đến mức cả đại sảnh đều như rung động. Ta nhắm mắt, thầm nghĩ vì sao ngày ấy trên Thái Sơn không triệt để chết đi, phải chịu lừa dối cùng nhục nhã như vậy.

Có gì đó nhẹ nhàng phát qua trên trán, rồi đến môi, lại lướt qua toàn thân. Đau đớn trên người thoáng giảm bớt, cảm giác bút rút từ ngực bụng cũng tan đi ít nhiều. Ta mở mắt ra, lại là gian phòng quen thuộc, người bên cạnh quen thuộc.

Hoa Vị Miên ngồi cạnh giường nhìn ta, trong mắt tràn ngập quan tâm, ta chỉ thấy buồn cười, quay đầu đi không nhìn hần.

“Mộ Sinh, người đừng giận, ta, ta hôm qua làm sai, ta cho rằng người phái người tới nên nhất thời tức giận...” Hần nói thầm, vươn tay giữ ta. Ta liền né tránh, mới phát hiện chính mình... Ách, dường như không mặc y phục...

Lòng ấm ức đến khó chịu, chẳng muốn nghe hần nói, đưa lưng về hần nhìn tường, phớt lờ hần. Tuy hành vi như vậy có phần trẻ con, nhưng quả thật không muốn đối diện hần.

Không bao giờ quan tâm đến cái gì tình ái nữa, ta vốn không nên xa xỉ mong cầu điều gì, thứ hai mươi mấy tuổi không chiếm được, lẽ nào trở thành một lão đầu lại có thể đạt được? Đã định trước sẽ chẳng có ai chân tâm đối đãi ta, mọi lời nói đều là lừa dối, chỉ vì một số mục đích mà nói ra để trêu đùa ta thôi.

“Mộ Sinh, quen biết nhiều năm như vậy, không phải người không biết ta là dạng người nào, người cảm thấy ta thật sự sẽ dùng loại chuyện này lừa gạt người sao?” Giọng Hoa Vị Miên rất thấp, thì thầm bên tai ta, “Ta đối với người thế nào, sống lại đến nay người chẳng thể không có cảm giác, tính cách ta ra sao người

cũng tình tường, nếu ta thật sự hận một người, ta sẽ trực tiếp đánh hấn giết hấn, tuyệt không kéo bản thân vào lửa hấn... Mộ Sinh...”

Tay hấn nhẹ nhàng chạm vào má ta, thanh âm khàn khàn: “Người biết khi ta nhận ra người đứng phía dưới là người ta sợ hãi bao nhiêu, người có thể trở về, tất nhiên là đã đồng ý suy xét cảm tình của ta... Ta lại...” Tiếng nói của hấn càng lúc càng gần, ta có thể cảm giác được sợi tóc của hấn rũ xuống cạnh tai ta, “Đợi đến khi ta chạy xuống, phát hiện người... Người nôn nhiều máu như thế, ta...”

“Chẳng qua là một xú lão đầu, dù có chết, lại có quan hệ gì?” Ta thốt ra, oán giận trong lời nói rất nặng, nhưng ngữ thanh khàn đục. Vừa nói một câu, cuống họng đã khó chịu vô cùng, dốc sức ho mấy cái mới miễn cưỡng ổn định hơi thở. Hoa Vị Miên vốn nửa tựa bên mép giường, liền vội vã ngồi lên giường đỡ ta dậy, chậm rãi vỗ vỗ lưng ta.

Bình phục lại mới phát giác bấy giờ ta gần như dựa vào người hấn, hơn nữa thân trên hoàn toàn lỏa lồ, da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, nổi da gà, nhịn không được đánh rùng mình. Hoa Vị Miên cùng ta thân thể chạm nhau, lập tức lấy chân quần kín ta, nhưng không thả ta nằm xuống, mà ôm ta vào lòng, tiếp tục vỗ nhẹ sau lưng ta.

“Người thụ thương rất nặng, vết hầu cơ hồ bị khói lửa xông ngạt, còn nôn nhiều máu như thế... Người đừng nói chuyện, được chứ? Dù tức giận cũng không nên nói, chờ người khỏe rồi ta mặc người xử trí. Người muốn đánh muốn mắng muốn chửi thành từng mảnh đều tùy người...” Hấn nói bên tai ta, thanh âm rất khẽ.

Thân thể là quan trọng nhất, dù muốn ly khai, cũng phải dưỡng hảo thương rồi tính. Nghĩ tới đây, ta cũng ngừng vùng vẫy, tùy ý hấn làm gì nói gì.

Hấn lại buông ta ra, nhẹ nhàng xuống giường, đi khỏi cửa. Ta nằm trên giường, chân bông vốn để chống lạnh, nhưng chất liệu tơ sợi khiến người ta có một loại cảm giác băng lãnh, ta co người, không quen khóa thân tiếp xúc chăn mền như vậy.

Cửa chậm chậm mở ra, Hoa Vị Miên khinh thủ khinh cước tiến đến, trong tay bưng một chậu than. Trong phòng vốn đã đốt lửa, lúc này lại càng ấm áp. Hấn đặt chậu than xuống trở lên giường, một tay xách vật gì đó tròn tròn đặt cạnh người ta, ta cảm nhận được hơi nóng, liếc mắt nhìn, chính là một cái tụ lò (một loại hỏa lò nhỏ dùng để hong quần áo).

Bây giờ lại tỏ ra quan tâm săn sóc? Da mặt đều bóc trần ra rồi không phải sao?

“Tha thứ ta lần này được không, chúng ta đều khả dĩ làm lại từ đầu, ta không muốn bị hủy hoại trong tay cùng một người lần nữa, Mộ Sinh...” Hoa Vị Miên lên giường nằm bên cạnh ta, ta xoay người đưa lưng về hấn, hấn lại từ phía sau ôm lấy ta, thấp giọng nói: “Đời trước nếu không do nàng, người ta sao có thể đến mức trở thành thù địch... Đáng trách ta thủy chung mềm lòng với nàng, vẫn cho rằng cần thận hơn một chút nàng cũng chẳng đáng ngại...”

Ta bị hấn ôm tới rất không tự tại, xoay người đối diện hấn, chạm đến ánh mắt hấn, thoáng giật mình.

Tướng mạo Hoa Vị Miên phi phạm, nhưng trong ngũ quan hoàn mỹ của hấn, chỉ có đôi mắt là có thể che giấu những thứ khác. Cặp mắt hấn linh động, tựa như biết nói. Khi hấn chuyên chú nhìn một người, đối phương sẽ rất khó chuyển dời đường nhìn.

Lúc này ta cùng hấn ánh mắt giao nhau, chỉ cảm thấy thần khí kiêu hãnh và cao ngạo xưa nay của hấn đều thu liễm lại, ta có thể nhận ra yêu thương cùng hối hận dâng tràn. Phần nộ ủy khuất bất cam trong lòng bỗng nhiên phai nhạt, cổ chấp vốn đã rúc vào sừng trâu bị cuốn ra ngoài, lời hấn nói tiến được vào lòng.

Một khi chịu suy nghĩ, có lý nào còn nghĩ không thông. Ta mở miệng, không phát xuất thanh âm, đành làm khẩu hình.

— “Diệp Nhi.”

Hoa Vị Miên gật đầu: “Là nàng... Lần trước người bị Hồng Ngạn Trúc bắt đi, ta luôn cảm thấy ít nhiều có liên quan đến nàng, vì vậy không cho nàng ở bên cạnh, để nàng quản lý một số việc vụn vặt, kết quả nàng lại giấu diếm chuyển người đến...”

Hắn dừng chốc lát, cắn răng nói: “Nàng nói với ta là người phải người tới, chuyện ta người nói ở cửa cốc hôm ấy, nàng ở bên trong đã nghe thấy... Ta đoán nàng định bắt nhốt người, tìm một người khác bảo là người phải tới, sau đó...” Hắn run rẩy, “May mà người xông vào, nếu không quá nửa sẽ bị nàng giết chết...”

Ta cau mày, mở miệng: “Tại sao?”

Vừa hỏi liền hiểu ra đáp án, quả nhiên hắn nói: “Là vì ta.”

Bất quá lời kể tiếp lại có chút bất đồng với tưởng tượng của ta: “Người biết, ta và Diệp Nhi lớn lên cùng nhau, nàng vẫn luôn ở bên người ta... Với nàng mà nói, người quan trọng nhất chính là ta, nàng hy vọng ta có thể trở thành đệ nhất võ lâm, danh dương thiên hạ. Thù một thù tử mỹ lệ – hoặc giả là một vài – sinh một đám tiểu hài khả ái... mà không phải yêu một nam nhân, lại còn đơn phương yêu...”

Hắn cười khổ lắc đầu: “Cho nên nàng thà rằng chính mình chết, cũng muốn lôi người ra khỏi ta... Trước đây, khi ta còn chưa phát hiện tâm tư của ta đối với người, nàng đã biết. Do đó nàng cố ý chết dưới kiếm của người, mà kiếp nàng, nàng...”

Hắn ngừng lại, hai cánh tay ôm ta đột nhiên siết chặt: “Nàng hạ thủ với người, sao nàng có thể làm vậy, nếu người chết rồi...” Nói đến đây, khuôn mặt hắn hơi ửng đỏ: “Ta đây cũng...”

Hắn ôm ta thật chặt, nhẹ nhàng run như đang sợ hãi. Ta vỗ vỗ hắn bày tỏ an ủi, khều khào nói: “Đừng hạ thủ với nàng, được không?”

Hoa Vị Miên trừng lớn mắt nhìn ta: “Mộ Sinh, nàng muốn giết người... Nếu không phải người chạy trốn mau vận khí hảo, hiện tại có thể đã chết. Ta, ta làm sao buông tha nàng...”

“Người sẽ hối hận.” Quả thực không dễ chịu, chỉ có thể cố gắng nói ít đi vài từ, bất quá ắt hẳn hân minh bạch.

Hắn sưng sốt, ôm ta càng chặt hơn, mặt tiến lại gần, toàn bộ kề sát ta. Môi chạm vào môi ta, cũng không hôn sâu, chỉ là không ngừng ma sát.

“Mộ Sinh, người... đang lo lắng cho ta?” Tại một bên mặt, hắn hỏi ta, có chút cẩn thận dè dặt có chút không dám tin, cũng có chút vui mừng, “Người không giận nữa phải không? Lần này người trở về, là đã quyết định ở cùng ta đúng không?”

Hắn ôm quá chặt, ta có phần thở không nổi, chịu không được bắt đầu ho khan. Hắn vội vàng buông ta ra, vừa vỗ vừa vuốt. Ta trừng hắn, dùng thanh âm khàn khàn nghiêng rằng nghiêng lợi: “Chẳng phải người bảo thiên hạ tuấn nam mỹ nữ vô số, không cần nam nhân vô dụng bị người định hôn vứt bỏ như ta sao?”

Buột miệng nói rồi mới phát giác lời này nghe thế nào cũng là hờn dỗi oán trách, trên mặt ta một trận rối rắm, xoay người đi che giấu sự lúng túng của bản thân.

“Mộ Sinh, ta, ta lúc đó nhất thời quá giận, hơn nữa ta nghĩ nếu người vẫn không chấp nhận ta, ta chỉ có thể tiếp tục làm địch nhân của người...” Hắn có chút luống cuống, ngữ thanh gấp rút, “Còn nữa, lúc ấy ta nghe bước chân người nặng nề, cho rằng tùy tiện một kẻ sai vật, ta thì thâm độc thoát cũng không lớn...”

Hắn lại từ phía sau ôm ta: “Mộ Sinh không phải người không biết, cho dù nướng chín ta, cái miệng vẫn đức hạnh này... Lần này ta suýt bị hù chết lại hối hận tới đòi mạng, người muốn phạt ta thế nào đều được, nhưng hiện tại người thụ thương rất nặng, cần hảo hảo tịnh dưỡng mới tốt. Trước đừng nổi nóng, để ta săn sóc người... Cũng đừng ly khai, được không?”

Ta xoay người, cổ họng còn đau rát, nhưng miễn cưỡng có thể sử dụng: “Ta...”

Hắn đưa tay che miệng ta: “Khó chịu thì đừng nên nói chuyện, nghe thanh âm khó nghe của người, ta..... ta đau lòng...”

Dưới tình huống bình thường, hắn ắt hẳn sẽ nói “Khó nghe như vậy thì đừng nói nữa nghe thật chói tai” các loại đi?

Cho dù mạnh miệng nói chẳng êm tai, hắn vẫn là quan tâm ta.

Ta ngoan ngoãn im lặng, nếu hắn không cho ta nói, ta liền chẳng nói cho hắn.

Kỳ thực khi hấn cao cao tại thượng nói ra những lời kia, ta bi thương, đồng thời cũng minh bạch, ta thích hấn, thích hơn nhiều so với suy nghĩ của ta trước đó. Bằng không ta sẽ không đau đớn như thế giận dữ như thế, sau khi tỉnh lại càng chẳng giận dữ với hấn.

Bất quá... hấn không muốn nghe, trước mắt ta không nói được rồi.

Dù sao đều già như vậy, còn treo những lời này bên mép, cũng có phần xấu hổ. Về sau, còn nhiều thời gian, không phải sao?

Có một người bạn trước vội sau lo lắng ta mặc thiếu manh áo ăn thiếu muống cơm thế này, thương tích của ta khỏi rất nhanh. Suy cho cùng không phải thân thể của lão đầu năm mươi tuổi, rất dễ dàng hồi phục.

Bất quá cơ thể thanh niên cũng có vấn đề khiến ta phức tạp, đó chính là những việc kể ra thực bình thường, nhưng ở cạnh Hoa Vị Miên phản ứng thân thể lại có vẻ... rất ái muội.

Hiểu được cảm tình của hấn, cùng hấn thân thể tiếp xúc liền trở nên lúng túng. Tuy ta luôn cho rằng loại nam tử lớn lên phiêu lượng mới dẫn dắt dự vọng của đồng tính, bất quá... Thỉnh thoảng đêm khuya ngủ không say, có thể cảm thấy hấn đang “động thủ động cước” với ta – Trước đây cũng có, nhưng lúc trước luôn nghĩ rằng hấn ngủ tay chân không nề nếp, hiện tại...

Về phần phản ứng nào đó mỗi sáng sớm thức dậy, lúc trước cũng xem như không vấn đề, bây giờ đã rõ. Ai cũng là nam nhân, trước kia ta thường kỳ quái vì cái gì sáng sớm hấn thức dậy dự vọng cuồng liệt như vậy, còn suy đoán phải chăng hấn thuộc loại người tình dự đặc biệt thịnh vượng, kết quả... cư nhiên là vì ta.

Ách, ta biết nam nhân cùng nam nhân khả dĩ ở chung, cũng có thể tầm hoan như nam nữ, nhưng... phải làm thế nào nhỉ? Lễ nào tựa như trong sơn động hôm ấy...

Vừa nghĩ đến ta sẽ động thủ thay hấn “như vậy”, mặt ta liền nóng hổi, vô pháp tiếp tục tưởng tượng. May mà hiện tại còn đang “dưỡng thương kỳ”, Hoa Vị Miên tuy thường xuyên phát tình, cũng chỉ dám vụng trộm làm chút mờ ám, huống chi chuyện trước đó ta còn chưa nói với hấn ta đã không tức giận nữa.

Bất quá kéo dài như thế cũng chẳng được bao lâu, Hoa Vị Miên chiếu cố ta chiếu cố đến cẩn thận từng ly, len lén chiếm tiện nghi chiếm tới con mắt xanh mét. Theo với thân thể ta tốt đến mức có thể liên tục lộn nhào một trăm tám mươi cái, biểu tình của hấn cũng càng ngày càng sốt ruột, mấy lần muốn nói gì đó, đều bị ta bưng bít.

Rốt cuộc hấn nhịn không được, một đêm sau khi tiến hành các loại đối thoại “Uống thuốc chưa” “Ăn chưa” lần thứ hai, rất nghiêm túc ngồi trên giường hỏi ta: “Mộ Sinh, ngươi còn giận ta đúng không? Ta phải làm sao, ngươi mới có thể nguôi giận đây?”

Ta lắc đầu. Từng tuổi này rồi, rất nhiều chuyện suy nghĩ rõ ràng sẽ chẳng còn tính toán: “Ta không tức giận.”

Hấn cũng xem như trùng quan nhất nộ (*)... ách, vì đầu gối. Trục xuất Diệp Nhi, nói với nàng nếu ta chết, hấn cũng không sống thêm một ngày. Chạy đi đốt sạch tổ chức sát thủ Diệp Nhi mời, thậm chí một mạch truy xét xuống, cả Phích Lịch Môn bán vũ khí cho tổ chức nọ đều bị hấn đại náo một trận, làm khó dễ tới nhan diện vô quang.

((*) trùng quan nhất nộ: giận dữ đến nổi tóc dựng đứng đầy cả mũ (quan) lên cao)

Hấn đối với ta như vậy, ta còn có gì để tức giận?

“Thật sự không giận?” Ánh mắt hấn sáng lên, nhích gần một chút nhìn ta.

Ta lùi về sau một ít, gương mặt hấn lập tức âm trầm xuống: “Ngươi phân minh hay không cao hứng...”

Là ta cảm thấy mất tự nhiên.

Bất quá lại không thể nói thẳng, đành phải ổn định bất động, mặc hấn từng chút từng chút tiến lên phía trước, bắt đầu động thủ động cước: “Mộ Sinh, ta nghĩ sau khi bàn giao hầu hết việc ở Độc Môn, chúng ta xuất du có được không? Ta vẫn muốn cùng ngươi ngắm khắp danh sơn đại xuyên, xem hết thế gian kỳ cảnh.” Hấn chần chờ một chút, sắc mặt thoáng thay đổi, “Đương nhiên, không tới Thái Sơn.”

Xem ra cái chết của ta ảnh hưởng đến hấn sâu đậm, lòng ta áy náy, gật đầu nói: “Hảo.”

Hấn lại tiến gần hơn: “Mộ Sinh, chúng ta, thế này xem như ở cùng nhau phải không?”

Ta gật đầu: “Phải a.”

Môi hấn đã kề sát bên mặt ta: “Mộ Sinh ngươi biết ở chung nên làm cái gì chứ?”

“Cái kia...” Ta luống cuống tay chân, “Ta nhất định phải động thủ sao?”

“Không, ngươi không cần.” Hoa Vị Miên cười, môi chạm vào ta, chất giọng thấp đến không thể thấp hơn. “Mộ Sinh ngươi chỉ cần nằm yên – cũng đừng hoàn toàn bất động, phối hợp cần thiết vẫn cần phải có – là được rồi.”

Nói đoạn hôn ta, tuy ta cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không thích hợp, nhưng nhất thời chẳng nghĩ ra, bèn tùy hấn. Dù sao, nếu đã chung sống, loại chuyện này luôn luôn tránh không khỏi.

Thế nhưng... hấn đang làm cái gì?

Sao, sao có thể ngậm nơi đó!

Hấn, tay hấn đang làm gì?

Ấy là thứ gì? Dinh dính lại trơn trơn. A! Thế nào khả dĩ đặt ở đó!

Ta hoàn toàn trì độn, trí óc trống rỗng. Việc làm của Hoa Vị Miên đã vượt qua năng lực lý giải bình thường của ta, ta chỉ có thể mặc hấn an bài, tùy ý hấn muốn làm gì thì làm, thẳng đến —

“Đau! Buông ra a...” Thật khó chịu thật kỳ quái...

“Nhấn một chút, một chút là tốt rồi...”

“Vì cái gì... phải như vậy?”

“Bởi vì ta yêu ngươi a.”

.....

“Hảo chút không? Thoái mái không?”

“... Ân.”

Kết quả sáng sớm hôm sau cả người như bị bẻ thành từng khúc, dậy cũng dậy không nổi. Hoa Vị Miên chạy đi luộc cho ta mấy quả trứng gà đỏ, bảo là tập tục.

Mà ta còn đang chìm trong kinh ngạc. Nam nhân cùng nam nhân, nguyên lai... cư nhiên là như vậy... cái kia...

“Không thích sao? Lần sau ngươi có thể chủ động...”

Lẽ nào muốn ta tự % #& sau đó *%&*?

“Vẫn, vẫn là ngươi tới đi...” Ta lắp ba lắp bắp nói, “Bất quá, chẳng lẽ không thể không làm sao?”

Loại chuyện này rất quái lạ đi, tuy rằng... có điểm thoải mái.

Hoa Vị Miên lên giường, chui vào trong chăn, tay men theo hướng dọc xuống dưới: “Đừng quên thân thể này vừa mới hơn hai mươi tuổi, chính là huyết khí phương cương.”

Hấn không phải cũng vậy sao, cứng rắn đung vào ta...

“Ngươi là lần đầu, không lần qua lần lại ngươi nữa. Ăn điểm tâm rồi bổ sung giấc ngủ, thời gian về sau còn rất dài.”

Hoa Vị Miên cười nói.

Chú thích:

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Mấy tháng trôi qua, Tương Huyền sinh một nữ hài, phó thác cho ta. Sau đó nàng tự sát, đuổi theo Hồng Ngạn Trúc.

Ta không rõ nàng có hạnh phúc hay không, ta chỉ biết ta vô pháp ngăn cản.

Nữ hài tất nhiên gọi Liễu Ngưng Yên. Ta định cũng như tiền thế, toàn tâm chăm sóc nó, nhưng bị người nào đó phá hư – Hoa Vị Miên vẫn bảo cái gì ta đã phân cho nó hai mươi mấy năm, ngày tháng còn lại phải dành cho hắn. Vì vậy đem Tiểu Yên giao cho nữ mẫu, ném Độc Môn cho Tứ Nhi, mang ta ra ngoài ngao du tứ hải.

Tuy nhiên ta luôn cảm thấy, hứng thú của hắn dường như không ở ban ngày, mà vào ban đêm.

13. Chương 12: Đâu Hủ Bị Ăn Thế Nào

Dưới góc nhìn của đàn chủ Độc Môn Tứ Nhi, ngày đặc biệt nhất trong một năm không phải tân niên không phải Trùng Dương cũng không phải Trung Thu, mà là ngày môn chủ cùng Liễu Mộ Sinh quyết chiến.

Liễu Mộ Sinh kia tuy là hiệp khách tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, võ công cao đến hiem người địch lại, nhưng dẫu sao không hình thành thế lực gì, cũng chẳng hề lấy việc tiêu diệt Độc Môn làm nhiệm vụ, kỳ thật môn chủ không nên một mực giằng co với hắn mới phải. Bất quá nói thực ra, hàng năm môn chủ cùng Liễu Mộ Sinh kia tỉ võ một lần, mỗi lần đều khó phân thắng bại. Sau khi tỉ võ, suốt năm hai bên không phiên toái nhau, nói cho cùng, nào giống vị thế của địch nhân, ngược lại cứ như bằng hữu luận bàn.

Mà khiến Tứ Nhi nghi hoặc nhất chính là, mỗi độ trước ngày quyết chiến môn chủ đều lộ ra chút ít khản trương, luôn mất vài ngày chuẩn bị y phục a kiểu tóc a phục sức a các loại. Môn chủ vốn đã mỹ mạo, mỗi lần quyết chiến, ăn diện so với thường ngày còn tuấn lãng, đôi khi, cả thuộc hạ bọn hắn cũng nhìn tới ngày ngắn.

Trong mấy ngày đó, tâm trạng môn chủ cũng hết sức bất ổn. Nói chung là cao hứng, nhưng có lúc cũng có vẻ cổ quái, lộ ra thần sắc ưu tư. Thậm chí, môn chủ sẽ đột nhiên thất thần rồi ngậy ngốc cười rộ lên, hoặc cả mặt biểu tình dọa người, ánh mắt ngơ ngẩn.

Thật là kỳ quái a.

Môn chủ kỳ quái đang ngày người trong phòng.

Hai tháng trước nghe nói gia hỏa kia bị Xích Huyết Hiết hạ độc, chẳng hay rốt cuộc có vấn đề gì không. Tuy chính mình từng cho hắn Độc Kinh, nhưng gia hỏa này luôn một bộ chính đại quang minh, không nhất định sẽ dụng tâm nghiên cứu. Xích Huyết Hiết nọ cũng xem như hảo thủ dùng độc trên giang hồ, vạn nhất độc chưa giải triệt để, quả thực không tốt.

Phải hảo hảo kiểm tra tình trạng của hắn một chút mới được, thế nhưng... dùng lý do gì? Lần trước cho hắn Độc Kinh, cách nói đã dùng là “Ngươi là đối thủ của ta, nếu ngươi bị tiểu tốt khác trên giang hồ độc chết, mặt mũi ta sẽ rất khó coi a”. Lần này nếu bảo vì hắn kiểm tra, thậm chí thay hắn trừ độc, vậy phải dùng câu gì đây?

Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ đó, không hiểu sao lại xuất hiện tình cảnh “kiểm tra” – nếu đã kiểm tra, đụng đụng sờ sờ thậm chí cởi y phục cái này cái kia... đều có thể đi?

Môn chủ lâm vào ảo tưởng gần như sắp chảy nước miếng, còn lộ ra tiểu dung kỳ dị, cười đến thực... có phần sắc...

Năm ngoái, năm ngoái quả thật lệnh người ta quá thất vọng, Khởi Vân Kiếm gì đó luôn quần lầy Liễu Mộ Sinh, ngay cả bọn hắc tử võ cũng không bỏ qua, chết sống muốn theo lên núi. Tuy nhiên, vì chính mình phóng tiêu chẳng còn dám cùng đi, nhưng sau khi tử võ, vốn nên là thời gian hai người tán gẫu, nữ nhân kia lại mượn cơ hội đưa cơm lên núi hô to gọi nhỏ, chung quy gọi người chạy mất.

Tử nữ nhân! Rõ ràng là không có hảo ý với gia hỏa kia! Tử đầu gỗ Liễu Mộ Sinh sao một điểm phản ứng cũng không có, thật là!

Cứ thế, lúc cười khúc khích, khi cắn răng nghiêng lợi, Hoa Vị Miên Hoa môn chủ vượt qua mấy ngày trước thời gian luận võ như vậy đấy.

Ngày quyết chiến, dưới chân Thái Sơn.

Tuy thức dậy rất sớm, cũng rất nhanh chuẩn bị hoàn tất, thế nhưng Hoa Vị Miên vẫn như cũ đợi đến sát thời gian mới xuất phát, mà sau khi tới địa điểm, Hoa Vị Miên phái người đi kiểm tra tình huống trước, nhận được hồi báo của thuộc hạ, bảo đoàn người Liễu Mộ Sinh đã đến, hắn mới không vội không chậm quất ngựa đi.

Đến gần hơn, hắn thấy bóng dáng người nọ, trong lòng liền nóng hổi. Mặt tất nhiên vẫn hờ hững, mắt quét qua, thấy không có “Khởi Vân Kiếm”, tâm trạng càng cao hứng.

Hai người họ tử võ chẳng phải lần một lần hai, bấy giờ rất ăn ý cùng xuống ngựa, đi về phía đối phương. Sau khi đến gần, hai người đều chấp tay, rồi thi triển khinh công, sóng vai thượng sơn.

Còn thuộc hạ bằng hữu của hai người, vì đã tập quán, đều bắt đầu dựng lều chuẩn bị thức ăn, chờ người trở xuống.

Bước chân có chút bất ổn, động tác không đủ nhanh, khẳng định là ảnh hưởng do trúng độc.

Hoa Vị Miên vừa nhìn chằm chằm người trước mắt, vừa phán định trong bụng, đồng thời còn âm thầm quyết định quay về sẽ đánh đuổi Xích Huyết Hiết.

Hiện tại hô to một tiếng dừng tay, sau đó nói: “Ta chẳng đáng lợi dụng lúc người khó khăn, nhất định phải chữa lành cho người rồi mới tiếp tục cùng người động thủ.”? Ách, cứ làm thế đi!

Hoa Vị Miên đang định gọi, nhưng trông thấy Liễu Mộ Sinh trước mặt vì tránh kiếm của hắn, động tác hơi mạnh, vạt áo trước thoáng xóc ra, có thể thấy được cơ da bên trong.

“Ừ ừ ừ” một tiếng, thanh âm không lớn, giữa trận tử võ cũng chẳng bị Liễu Mộ Sinh nghe được, lại là tiếng Hoa Vị Miên nuốt nước miếng. Tâm niệm hắn phi chuyển, thế kiếm trong tay bắt đầu trở nên quỷ dị.

“Cheng cheng cheng” mấy kiếm, kiếm thế tinh diệu, vốn là công phu dồn ép của Hoa Vị Miên. Liễu Mộ Sinh trúng độc chưa khỏi, làm sao đỡ nổi, chỉ có thể tận lực tránh về phía sau. Hắn vừa lui, trên người thật ra không thụ thương, nhưng y phục trước ngực bị mũi kiếm chạm đến, rách toang rơi vương vãi.

Hắn không hề nhận thấy có gì sai, khẩn trương chống đỡ chiêu thức của Hoa Vị Miên, hoàn toàn không chú ý người đối diện một cặp mắt lang. Mắt Hoa Vị Miên đã có phần tái xanh, thêm vài chiêu, đem y phục trước ngực Liễu Mộ Sinh cắt loạn thất bát tao, đại khái cả lồng ngực đều có thể xem rõ ràng.

Cho dù Liễu Mộ Sinh có trì độn, cũng có thể cảm giác được gió lạnh trên núi. Hắn cúi đầu nhìn, trước ngực y sam tả tơi, nhưng không một chỗ thụ thương chảy máu. Hắn thở dài một tiếng, buông Lạc Mai đao: “Hoa Môn chủ nhiều lần thủ hạ lưu tình, tại hạ tái đây đưa, cũng vô ý nghĩa.”

Hắn cho rằng Hoa Vị Miên chém rách y sam mà không gây thương tích là có ý cảnh cáo, không biết đâu mới là mục đích của Hoa Vị Miên. Còn đây đưa, Hoa Vị Miên trái lại mong mỗi lần đây đưa thêm vài ngày, mọi người tử võ tới ngày này năm sau càng tốt.

Bấy giờ Hoa Vị Miên thấy hắn buông đao, liền giật mình, nghĩ hiện tại có cần thay hắn trị độc hay không. Thế nhưng vừa rồi trong lòng hắn đang tức giận hai người so binh khí mà không so quyền cước, lúc này cơ hội vừa vụn, bỏ qua quá đáng tiếc.

Vì vậy hắn thu hồi Lạc Mai kiếm, hướng về trước một bước: “Đúng lúc chúng ta đến nay chưa đo quyền cước, nếu Liễu đại hiệp bỏ đao, không bằng chúng ta tỉ thí?”

Cũng không chờ Liễu Mộ Sinh trả lời, hắn liền lao tới như lang đói vồ dê, tung quyền xuất cước, nơi chưởng phong quét qua, tay luôn tránh không được thừa cơ sờ người ta một cái.

Công phu quyền cước của Liễu Mộ Sinh thực tế còn cao minh hơn Hoa Vị Miên, nhưng lúc này công phu đã suy giảm nhiều, hiện không ra ưu thế. Ban đầu còn đánh náo nhiệt, dần dần tay chân ê ẩm khó chịu, động tác cũng chậm lại.

Hoa Vị Miên tính toán sắp đến lúc nên dừng tay, đột nhiên ra cước, ngăn trở Liễu Mộ Sinh. Liễu Mộ tránh về phía sau, tay Hoa Vị Miên vươn ra, quặc lấy hắn. Hai người cùng mất cân bằng, ngã xuống đất. Liễu Mộ Sinh áp trên mặt đất, Hoa Vị Miên chồng lên người hắn.

Cặp mắt hai người cách nhau không quá vài tấc, thần sắc trong đáy mắt Hoa Vị Miên thoáng biến đổi, cuối cùng cắn răng một cái, đứng dậy trước khi áp người quá lâu, sau đó mặt đầy ngạo khí nói: “Có phải người trúng độc chưa khỏi? Ta chẳng cần lợi dụng lúc người nguy khó, người đứng dậy, ta giúp người giải độc trước, chúng ta lại tỉ thí.”

Liễu Mộ Sinh ngẩng đầu nhìn hắn, nhãn thần có chút kỳ quái. Trong lòng Hoa Vị Miên “lạc!” một tiếng, nghĩ thầm không ổn.

Lại nghe Liễu Mộ Sinh hỏi: “Này? Sao người biết ta trúng độc?”

Lòng Hoa Vị Miên mới thả lỏng, trờn hắn không trả lời.

Thế là, tỉ võ năm ấy vẫn đang tiến hành. Trong quá trình diễn ra, Tứ Nhi lên đưa cơm, Hoa Vị Miên dặn bảo hắn đi mua một bộ y phục. Tứ Nhi không giải thích được, chỉ tuân mệnh làm.

Mà trong nửa năm sau đó, hằng ngày trên dưới Độc Môn đều rất yên bình. Môn chủ tâm tình tốt, ngoại trừ khó xử Xích Huyết Hiết vốn xấu tiếng trong giang hồ ra, với kẻ khác đều rất khoan hồng.

Có thể thấy đạo hủ trợ thuận khí, cổ kim quả chí lý vậy.

14. Chương 13: Ngày Kỷ Niệm

Một ngày khỏe mạnh bắt đầu từ trên giường.

Hoa Vị Miên khỏe mạnh nằm trên giường khách sạn bình dân tâm mãn ý túc ôm Liễu Mộ Sinh động thủ động cước, chẳng muốn rời giường.

Tuy rằng tính ra cũng năm sáu chục tuổi, nhưng thân thể còn phi thường trai trẻ nha, người nọ lại là người chính mình luôn khát vọng, hôm nay rốt cuộc tới tay, đâu có lý nào không tận lực ỷ lại vài lần.

Vẫn là gia tiểu nhà hắn tốt, da dễ rắn chắc sờ vào thoải mái, phản ứng cũng hảo, hết sức mãn cảm. Cứ ôm người dựa sát vào thân như thế, dục vọng sẽ bắt giắc tuôn ra.

“Thu liễm chút, sáng sớm rồi...” Người bị Hoa Vị Miên ôm sát vào ngực tỉnh ngủ, khàn khàn thanh âm nói.

Hắn nói chưa dứt lời, dư âm tình dục đêm qua còn mang theo, khiến Hoa Vị Miên càng kích động, kẹp cổ Liễu Mộ Sinh, hung hăng hôn lên.

Liễu Mộ Sinh hiểu thấu bản tính cầm thú của hắn, vội vàng vùng vẫy tránh, dùng chăn bao chặt chính mình, sau đó trờn hắn: “Tối hôm qua người lần qua lần lại còn chưa đủ phải không? Mau rời giường”

“Đấy sao có thể đủ?” Hoa Vị Miên mặt dày mày dạn nói, còn vọng tưởng động thủ, bị Liễu Mộ Sinh đẩy ra.

Hoa Vị Miên sớm gia nhập quần thể sợ lão bà, tuy sắc đảm bao thiên, cũng không dám thực sự chọc lão bà, vội vã lấy lòng cười nói: “Được rồi, ta dậy... Không phải trời lạnh sao, ôm người sưởi ấm.”

... Trời lạnh giữa ngày hè?

Hoa Vị Miên ai oán mặc y phục chỉnh tề đứng dậy, Liễu Mộ Sinh bên kia đang khoác ngoại y, hắt vạt vàng lại gần giúp người ta buộc đai lưng, thuận tiện ăn bớt. Cọ đến thỏa mãn, hắt mới chậm chạp dừng tay.

“Hôm nay muốn làm gì? Cảnh quan lớn nhỏ bên trong Giang Lăng thành dường như chúng ta đều xem qua, cũng không còn nhiều nơi có thể đi phải không?” Hoa Vị Miên hỏi.

“Chúng ta đã đến Nhật Huy Bang, dù sao không nên qua cửa chẳng vào, trước ghé thăm Trần minh chủ một lúc, ta tìm bằng hữu ôn chuyện cũ.” Liễu Mộ Sinh nói, không ngoài dự liệu trông thấy Hoa Vị Miên biến sắc mặt.

“Không được tìm cái gì Đào Hoàng Cảnh, mỗi lần người ở cùng hắt đều bỏ rơi ta một bên, hừm...” Hoa Vị Miên bất mãn nói.

“Nói vài câu mà thôi, sẽ không lâu lắm.” Liễu Mộ Sinh cười nói, “Ngày mai chúng ta còn có chuyện cần làm, nào có nhiều thời gian như vậy?”

Sắc mặt Hoa Vị Miên dịu xuống: “Người biết là tốt.”

Trong lòng hắt cao hứng, cũng không quá truy cứu – Đầu gỗ này cuối cùng cũng thông suốt rồi, cứ nhiên nhớ rõ ngày mai là ngày gì, đồng thời sớm yêu cầu tới Giang Lăng thành... Hắt đã làm đến thế rồi, muốn gặp gỡ cố hữu trò chuyện mấy câu thì tùy hắt đi, dù sao người cũng là của mình, còn lo lắng hắt chạy hay sao?

Nói là nói vậy, nhưng thấy Liễu Mộ Sinh cùng Đào Hoàng Cảnh kia cẩu cẩu kết kết... ách, tóm lại là trò chuyện rất vui vẻ, Hoa Vị Miên vẫn cảm thấy như uống vào một vỏ dấm chua.

Rành rành đã là lão nhân, cứ nhiên còn khắp nơi chiêu phong dẫn điệp, thật quá phận!

Tấn gẫu với Đào Hoàng Cảnh xong lại cùng Trần Hành Long thương lượng cái gì vô lâm an nguy, Hoa Vị Miên – nhân vật phản diện trong mắt vô lâm chính đạo nghe đến thực nhàm chán, thẳng thắn ngồi một bên ngáy ra nhìn đầu gỗ nhà hắt, thẳng tới thương lượng kết thúc cũng chưa phản ứng.

Chiều tối bị mời ở lại Nhật Huy Bang, tuy phiên muộn đêm nay đầu gỗ chắc chắn không cho chính mình chạm hắt, nhưng ngắm lại còn có ngày mai thôi, Hoa Vị Miên vẫn nhịn.

Nhịn đến ngày thứ hai, Hoa Vị Miên không cần Liễu Mộ Sinh giục, thức dậy thật sớm. Sau khi Liễu Mộ Sinh rời giường, lôi kéo hắt rời khỏi Nhật Huy Bang.

“Uy uy? Sai phương hướng a.” Hoa Vị Miên thấy hắt càng lúc càng cách xa bờ sông, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

“Sai?” Liễu Mộ Sinh kỳ quái nhìn hắt, “Là đường này a, có gì không đúng?”

Lẽ nào có an bài gì khác? Hay muốn cho ta một chuyện kinh hi nào đó? Hoa Vị Miên nghi hoặc, bất quá cũng không định hỏi lại, im lặng theo hắt tiếp tục đi về phía trước.

Đi mãi đi mãi rốt cuộc cũng nhớ ra, Hoa Vị Miên đột nhiên dừng bước, mặc cho Liễu Mộ Sinh kéo thế nào cũng bất động: “Chờ đã, người muốn tới nhà của Quan Tây đại hiệp gì đó phải không?”

Liễu Mộ Sinh gật đầu: “Đúng a, hắt “năm đó” bị địch nhân tìm tới cửa hôm nay, sau đó toàn gia bị diệt môn, người quên rồi sao?”

“Người nói ngày hôm nay có việc, chính là việc này?” Hoa Vị Miên sắc mặt bất thiện, nghiêng đầu nhìn hắt.

Liễu Mộ Sinh không có bất luận một tí ý thức nguy cơ, gật đầu nói: “Nếu không còn có thể có chuyện gì? Không phải người cũng nhớ chuyện này, mới nhanh chóng bảo muốn tới sao?”

Cặp mắt Hoa Vị Miên đều giận đỏ bừng: “Vậy người đi cứu người đi, ta trở về ngủ!”

Nói đoạn buông Liễu Mộ Sinh, xoay người bỏ đi. Liễu Mộ Sinh nhất thời khó hiểu, lại sợ đến muộn chậm trễ cứu người, buộc phải mặc kệ Hoa Vị Miên, tiếp tục đi tới phía trước.

“Từ đầu gỗ thổi đầu gỗ, thật là một khúc đầu gỗ phiên phức!”

Hoa Vị Miên phẫn nộ hung hãn đá mấy hòn cuội trên đất, tức giận đến chết đi sống lại.

Còn ngỡ rằng hẳn nhớ rõ, kết quả căn bản là vì một kẻ nào đó chẳng liên quan, tùy tiện một người qua đường cũng quan trọng hơn ta sao, thế nào không thấy hẳn để tâm tới chuyện của ta như vậy? Cư nhiên cả ngày nào đối phương gặp sự không may đều nhớ rõ rệt, nhưng ngày trọng yếu thế kia lại quên mất.

Hừm, đầu gỗ rắc rối! Lần này nhất định phải nổi giận, nhất định không được để ý đến hẳn, cho hẳn tỉnh lại.

Nói là nói vậy, sau một lát, Hoa Vị Miên giận dừn dừn bắt đầu trở nên lo lắng.

Nếu nhớ không lầm, đương thời sự kiện diệt môn này rất âm ỉ, có người nói đối phương thực lực hùng mạnh nhân thủ đông đảo. Một mình Liễu Mộ Sinh, vạn nhất gặp phải cái gì nguy hiểm...

Càng nghĩ càng lo âu, ngoài miệng oán giận nói: “Không phải ta lo lắng hẳn, chính là đi xem tình huống, gia hỏa kia có thụ thương cũng không quan hệ với ta...”

Càng nói càng chẳng yên lòng, nói ra hai chữ “thụ thương”, thật sự tựa như trông thấy người đang bị thương trước mắt. Bước chân cấp tốc, vội vã hướng về phía ban đầu chạy đi.

Nguy rồi, hẳn cũng không biết nhà Quan Tây đại hiệp nọ ở đâu, không thể làm gì khác hơn là vừa tìm vừa hỏi, để lỡ không ít thời gian. Đợi đến khi hẳn tới nơi, toàn trạng đã đánh thành một mảnh nát loạn.

Trong hỗn độn, Hoa Vị Miên tìm được người vẫn luôn dẫn dắt đường nhìn của hẳn. Bất luận thân tại nơi đâu cự ly bao nhiêu xa cách, hẳn luôn có thể vừa nhìn đã nhận ra đầu gỗ của hẳn.

Đầu gỗ của hẳn rất vất vả đánh tiến đánh lui giữa đám người, người xung quanh nhiều lắm, võ công hẳn tuy cao, cũng có phần mệt mỏi. Trên thân đầm máu xúc mục kinh tâm, hẳn là máu kẻ khác bắn lên người hẳn, nhưng cũng chưa thể khẳng định hẳn không thụ thương.

Lòng nghĩ vậy, có thể nghe thấy tiếng trống ngực đập kịch liệt. Hoa Vị Miên cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức xông ra. Một bên tấn công một bên vẩy mê được độc được như vung bạc, miễn là loại có thể phát tán qua không khí, không lập tức chết người, hẳn đều lấy ra cuồng tung.

Chờ tới lúc hẳn chạy đến bên cạnh Liễu Mộ Sinh, ôm chầm lấy hẳn thì, bất luận người thuộc phe nào, cơ bản đều ngã xuống hết tại chỗ. Chỉ có Liễu Mộ Sinh bình thường được hẳn cho ăn vô số giải được, mới có thể đứng im không đổ.

Xem trên xem dưới, phát hiện ra người chỉ một mỗi, còn chưa bị vết thương nào quá nặng, nhiều nhất trầy chút da. Ngay cả như vậy, Hoa Vị Miên cũng có phần khẩn trương, lấy kim sang được thượng đẳng bọc trong băng ngoài cho hẳn ba tầng.

Tất nhiên không tránh khỏi mắng mấy câu, bất quá Liễu Mộ Sinh nghe đã quen, chẳng chút để bụng, chỉ cười nói: “May mà ngươi đến, bằng không một mình ta đúng là giải quyết không thỏa.”

“Đã rõ còn khoe anh hùng, cũng không biết gọi đến bao nhiêu người...” Hoa Vị Miên oán trách, “Nhiều người như vậy, một mình ngươi làm sao đánh thắng, trước khi tới cũng không hảo hảo suy xét!”

“Thế nhưng ta không có biện pháp giải thích nguồn gốc tin tức, nên ngẫm nghĩ dù sao cũng có người...” Liễu Mộ Sinh cũng có điểm ủy khuất, liền nói. Hẳn nâng mắt nhìn Hoa Vị Miên, đồng tử đen láy khiến Hoa Vị Miên nhất thời thất thần, đến nỗi chẳng nghe rõ hẳn nói gì: “Vị Miên, ngươi còn tức giận sao?”

Hoa Vị Miên ngây ngốc lắc đầu.

“Vậy xử lý xong những người này chúng ta về ngay đi, giải được đâu?”

Cuối cùng giải quyết hoàn tất sự tình rườm rà, người cũng cứu xong, phạm nhân cũng bị đưa về Nhật Huy Bang. Kiên quyết cự tuyệt lời mời “Ở thêm một đêm” của Trần Hành Long, Hoa Vị Miên kéo Liễu Mộ Sinh chạy ra bên ngoài ngắm phong cảnh.

Hai người hàn huyên vài câu, Liễu Mộ Sinh bất chợt nhớ tới: “Đúng rồi, Vị Miên, ban nãy vì sao ngươi giận ta a?”

Mặt Hoa Vị Miên thoáng chốc biến sắc, quay đầu đi không nói chuyện với hẳn.

Từ đầu gỗ, nỗi nào không nên mở ngươi lại mở (*).

((*): Nguyên văn “Na hồ bất khai đề na hồ”, ý nói chuyện không nên nói thì đừng nói ra.)

Liễu Mộ Sinh cũng ít nhiều nhận ra tâm tình của hắn, đành im lặng, cả hai tiếp tục đi.

Xuyên qua đường phố hướng ra thôn dã, Liễu Mộ Sinh càng nhìn càng cảm thấy cảnh vật trước mắt quen thuộc – Tất nhiên rất nhiều cảnh vật Giang Lăng Thành hắn đều rất quen, nhưng ở đây...

“A! Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chính là phía trước phải không?” Liễu Mộ Sinh bỗng nhiên nghĩ ra vì sao nơi đây đặc biệt quen mắt, “Nhắc đến lần đầu chúng ta gặp nhau, tựa như chỉ mới vài ngày thôi...”

Hoa Vị Miên ngoảnh đầu nhìn hắn: “Còn tưởng người quên mất rồi chứ.”

Liễu Mộ Sinh cười ngậy ngô: “Thế nào lại quên, chỉ là ta không nhớ ra...”

Phải a, thời khắc sau khi sống lại gặp gỡ nhau, sao lại quên chứ. Ngày hết thấy có thể bắt đầu lần nữa, cho dù qua bao nhiêu năm, cũng sẽ không quên.

Tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua cỏ dại và bụi gai, đến bờ sông. Hoa Vị Miên tới bờ sông, bắt đầu cỡi đai lưng.

Liễu Mộ Sinh ngốc tại trận, nhìn hắn cỡi từng lớp từng lớp áo ra, cuối cùng không chừa manh vải nhảy xuống sông.

— Người biết không, khi ấy ta cố ý muốn câu dẫn người, tuy vẫn biết gia hỏa như người chẳng dễ dàng bị câu dẫn, nhưng luôn luôn nghĩ dù sao cũng tốt hơn không làm.

Lòng nghĩ như vậy, Hoa Vị Miên tròng Liễu Mộ Sinh trên bờ: “Ngợ ngẩn làm cái gì, xuống đây cho ta!”

“A? Nga...” Liễu Mộ Sinh nghe lời cỡi y phục, hạ thủy dưới ánh nhìn nóng cháy, ngay sau đó bị người trong nước ôm chầm hôn.

“Người nói, lần đầu tiên gặp ta, có cảm giác hay không?” Hung tợn hỏi.

“Lần đầu không có...” Người đáng thương dường như bị đánh, thậm chí đau đau, mới tiếp lời: “Lần thứ hai thì có.”

“Lần thứ hai không phải chính là lần thứ nhất sao, có gì khác biệt?” Đạt được đáp án tương đối thỏa mãn, ngữ khí hòa nhã chút ít, động tác cũng bắt đầu có phần thiếu quy củ. Giữa thanh thiên bạch nhật, làm ra sự tình vi phạm thuần phong giáo hóa.

— Khởi đầu lần nữa, chính là bắt đầu.

Cuộc đời mới tinh, thuộc về chúng ta, vừa mới bắt đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mien-lieu-tuc>